

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΘ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1952

ΑΡΙΘ. 16—17

ΔΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ

Η ΣΙΩΠΗΡΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδωνος «Πανελληνίως Ἐπιτροπὴ Ἑνώσεως Κύπρου» ἀπέλυσε τὴν 2αν Ἰουλίου ἐ.ξ. τὴν κάτωθι πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν Προκήρυξιν :

«Ἑλληνικὲ Λαέ,

Ἡ Πανελλήνιος Ἐπιτροπὴ Ἑνώσεως Κύπρου ἐθεώρησεν, ὅτι ἀποτελεῖ οὐσιώδες μέρος τῆς ὑψηλῆς τῆς ἀποστολῆς νὰ διερμηνεύῃ ἐκάστοτε τὰ ἐπὶ τοῦ φλέγοντος τούτου θέματος ἱερὰ καὶ ἀκατάλυτα αἰσθηματά σου.

Εἰς τὴν παροῦσαν στιγμὴν, ἐν τῇ ἐπιτελεῖται τῆς ἰδίας ἀποστολῆς, ἡ Πανελλήνιος Ἐπιτροπὴ Ἑνώσεως Κύπρου αἰσθάνεται ἐπιτακτικὴν ὑποχρέωσιν νὰ διακηρύξῃ ἀπαξ ἔτι ἐνώπιον τοῦ πολιτισμένου καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀγωνιζομένου καὶ θυσιαζομένου κόσμου, ὅτι τὴν σκαιὰν παραγῶρισιν τοῦ πανταχόθεν ἀναγνωριζομένου δικαίου σου τὴν αἰσθάνεσαι ὡς μίαν δεινὴν καὶ ἀπροκάλυπτον προσβολὴν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ἔναντι τῆς ἀπαρασαλεύτου προσηλώσεώς σου πρὸς τὰ ἰδανικά τῶν ἐλευθέρων ἔθνων. Νὰ σὲ διαβεβαιώσῃ καὶ πάλιν, ὅτι δὲν θὰ παύσῃ πρᾶττουσα πᾶν τὸ δυνατόν, ὥστε ἡ φωνὴ σου νὰ ἀκούεται πανταχοῦ, ὅσον τὸ δυνατόν ἐντονώτερον καὶ πληρέστερον. Νὰ ὑπομνήσῃ εἰς τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς τῆς γῆς, ὅτι ποτὲ δὲν ἐφοβήθης τὴν ὀμὴν βίαν, οὔτε ἐγκατέλιπες ποτὲ τὸν ἀγῶνα πρὸ τῆς γυμνῆς κραυγαζούσης ἀδικίας, τοῦτο δὲ καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ ἀγὼν ἐφαίνετο καταδικασμένος εἰς ἀποτυχίαν καὶ καθ' ὃν χρόνον ἄλλοι, πολὺ ἰσχυρότεροί σου, ἔλειχον τὰ κράσπεδα τῶν ἀδικούντων δυναστῶν. Νὰ βροντοφωνήσῃ πρὸς πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, ὅτι εἰς τοιοῦτους ἀγῶνας μόνον μιὰ λύσις ὑπάρχει : ἡ ἱκανοποίησις τοῦ δικαίου. Διὰ τοῦτο σὲ καλεῖ, ὅπως τὴν 4ην Ἰουλίου, μὲ τὴν εἰς πολιτισμένους καὶ ὀρίμους λαοὺς ἀρμόζουσαν πειθαρχίαν σου, χωρὶς ὑπερβολὰς καὶ ὑπερβασίας, κατὰ τρόπον ἀθόρυβον μὲν, ἀλλὰ σταθερὸν καὶ ἐπιβλητικόν, ἐκδηλώσῃς τὴν ἀγανάκτησίν σου διὰ τὴν συνεχιζομένην καταπίεσιν

τῶν τετρακοσίων χιλιάδων ἀδελφῶν σου καὶ τὴν ἀχαράκτῆριστον συμπεριφορὰν τῶν ἰσχυρῶν ἔναντι τῶν ἱερωτέρων αἰσθημάτων σου.

Ἡ 4η Ἰουλίου πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ δι' αὐτοὺς μίαν συγκλονιστικὴν προειδοποίησιν, ὅτι ἡ περαιτέρω ἱταμὴ ἀρνησίς των διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἔθνικοῦ τούτου αἰτήματός σου θὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπάντησις ἥμισυ φιλικὴ πρὸς ἀφοσιωμένους μέχρι τοῦδε φίλους.

Συγχρόνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω Προκήρυξιν καὶ ἀπασαί αἱ ἀνὰ τὴν Χώραν Ἐπαγγελματικαὶ κλπ. Ὁργανώσεις δι' εἰδικῶν Προκηρύξεων καὶ Ἀνακοινώσεων των ἐκάλεσαν τὰ μέλη των ὅπως ὁμοθυμῶς καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ μετάσχωσι τῆς ὑπὸ τῆς Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς προκηρυχθείσης σιωπηρᾶς διαμαρτυρίας. Πράγματι δὲ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ἀπὸ τῆς 6ης μέχρι τῆς 10ης πρωΐνης ὥρας ἀπαντα τὰ ἐργαστάσια, καταστήματα, γραφεῖα κλπ. παρέμειναν κλειστά καθ' ἅπασαν τὴν χώραν καὶ ἐσταμάτησε πᾶσα ἐργασία.

Ἐν τῇ μεταξύ, ἀπὸ τῆς 8ης μέχρι τῆς 9ης πρωΐνης ἐνεκρώθη πᾶσα κίνησις εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐν ᾧ οἱ κώδωνες τῶν ναῶν ἐκρούοντο πενθίμως· διεκόπη πᾶσα οἰαδήποτε συγκοινωνία καὶ τῶν σιδηροδρομικῶν ἀκόμη συρμῶν ἀκίνητησάντων ἐπὶ ἡμίωρον ὅπου εὐρέθησαν καὶ τὰ πρὸς ἀναχώρησιν ἑτοιμα ἀτμόπλοια καὶ ἀεροπλάνα ἀνέστειλαν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὁρομολογίων των.

Τὴν 10ην π. μ. ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἑνώσεως Κύπρου, ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας τοῦ συρρεύσαντος πλήθους, μετέβη μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἐνθα εἶχον συγκεντρωθῇ πολυπληθεῖς Ἀντιπροσωπεῖαι τῶν διαφόρων Ὁργανώσεων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, καὶ ἐν βαθυτάτῃ συγκινήσει κατέθηκε στέφανον ἐκ δάφνης εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας πεσόντων, τηρηθείσης σιγῆς ἐνδὸς λεπτοῦ.

Μετὰ ταῦτα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος περὶ ὥραν 10.30' π. μ. μετέβη μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ σιωπηρὰ διαδήλωσις τῆς πανελληνίου διαμαρτυρίας.— Ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία πρὸς τὸν Βασιλέα.— Ε. Γ. Μ., Ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀρχῆς τῆς Ἰνδίας.— Βασ. Μ. Βέλλα, Γεν. Διοῦ τῆς Ἀποστ. Διακονίας, Τὰ Ἱερατικά Συνέδρια καὶ ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία.— Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος, Περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἐκδόσεως τοῦ «Μεγ. Ὁρολογίου».— Μητροπολίτου πρῶν Λήμνου Βασιλείου, Αἱ περὶ τῆς Συνόδου ἀπόψεις τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ ἔτος 1843.— Π. Μπρατσιώτου, Καθηγητοῦ τοῦ Πιμίου Ἀθηνῶν, Τὸ ἐν Βέρονη Συνέδριον τῆς Κ. Διαθήκης.— Ἀρχιμ. Τιμοθέου Παπουτσάκη, Ἡ Κατήχησις ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἐκκλησίᾳ.— Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευσις.— Τὸ ἀλησμόνητον προσώπων (Ἐπιστολὴ Σεβ. Ε. C. Gulin).— Παρατηρήσεων Στήλη: Ἡ ἄφρων διαδήλωσις. Ἡ Κυριακὴ ἀργία. Ἡ Σιβιτανίδειος. Δημοσιογραφικὴ εὐσυνειδησία. Κοινωνικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή. Νικοπόλεως καὶ Προβέζης Ἀνδρέας (†). Ἡ ἑλληνοτουρκικὴ φιλία.— Χρονικά.— Βιβλιογραφία.

εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν καὶ ἐπέδωκαν εἰς τὸν Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Σοφ. Βενιζέλον τὸ ὑπὸ τῆς Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἐνώσεως Κύπρου ἐγκριθέν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης σχετικὸν ψήφισμα, ἔχον ὡς ἑπεται.

Ψήφισμα τῆς Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἐνώσεως Κύπρου ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἡμέρᾳ διαμαρτυρίας τῆς 4ης Ἰουλίου 1952.

Μετὰ τὴν σημερινὴν νέαν ἐκδήλωσιν τῆς θελήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος τόσον εἰς τὰς Ἀθήνας ὅσον καὶ εἰς τὴν ὑπόλοιπον χώραν, διὰ τῆς σιωπηρᾶς μὲν, ἀλλὰ καὶ λίαν εὐγλώττου διαμαρτυρίας του, κατέδειξεν, ἀπαξ ἔτι, τὴν σταθερὰν καὶ ἀμετάκλητον ἀπόφασίν του νὰ ἀγωνισθῇ δι' ὅλων τῶν δυνάμεών του ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς δικαίας καὶ ἱερᾶς ἀξιώσεως τοῦ Πανελληνίου πρὸς ἀπόδοσιν τῆς ἑλληνικωτάτης Κύπρου εἰς τὴν μητέρα πατρίδα, ἡ Πανελλήνιος Ἐπιτροπὴ Ἐνώσεως Κύπρου, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Σπυρίδωνος καὶ ἀπαρτιζομένη ἐκ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τῶν ἐγκυροτέρων καὶ μεγαλυτέρων ὁργανώσεων τῆς χώρας, ἔχουσα δὲ πλήρη συναίσθησιν, ὅτι διερμηνεύει πιστῶς τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν θέλησιν ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

1) Διαμαρτύρεται καὶ πάλιν ἐντόνως πρὸς πάντας τοὺς ἐλευθέρους λαοὺς τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι ἠγωνίσθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, διὰ τὴν κατάφωρον καὶ ἀπροσμέτρητον ἀδικίαν, ὅτι παρὰ τὰς ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀγώνων τεραστίας θυσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κύπρου καὶ παρὰ τὰς διακηρυχθείσας καὶ διεθνῶς καθιερωθείσας ἀρχὰς τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν,

κρατεῖται ἀκόμη ὑπόδουλος ἢ ἀπὸ αἰῶνων ἑλληνικωτάτη νῆσος Κύπρος, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς, κατὰ τὴν συντριπτικὴν πλειονότητά του ἑλληνικός, ἐπιμόνως καὶ ἀνενδότως ἀξιοῖ τὴν διὰ τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος ἐλευθερίαν του.

2) Καταγγέλλει ἐνώπιον σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τὴν βρετανικὴν κυβέρνησιν, διότι ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχῃ τὴν Κύπρον καὶ νὰ ἀρνῆται τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως εἰς λαόν, ἔχοντα ἱστορίαν τριάκοντα καὶ πλέον αἰῶνων καὶ πολιτισμόν, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ, ἐνῶ ἔπραξε τοῦτο διὰ δεκάδας ἄλλων λαῶν παντὸς χρώματος καὶ πάσης βαθμίδος ἀναπτύξεως.

3) Καταγγέλλει ἐνώπιον τοῦ Βρετανικοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τὴν Βρετανικὴν Κυβέρνησιν, διότι διὰ τῆς οὕτω προσβλητικῆς δι' ἡμᾶς στάσεώς της ἔθεσεν ἐν σοβαρῷ κινδύνῳ τὴν διὰ τόσων ἀγώνων καὶ θυσιῶν τῶν δύο λαῶν στερεωθείσαν ἑλληνοβρετανικὴν φιλίαν καὶ γνωρίζουσα ὅτι ἐκφράζει τὰ αἰσθήματα πάντων τῶν Ἑλλήνων, δηλοῖ ὅτι εἰς τὴν βρετανικὴν ἡγεσίαν ἐναπόκειται, ἀποδίδουσα τὴν Κύπρον, νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐκτιμᾶται καὶ εἶναι ἐπιθυμητὴ ὑπ' αὐτῆς ἡ φιλία αὕτη.

4) Καθιστᾷ μοναδικῶν ὑπεύθυνον ἐνώπιον τῆς παγκοσμίου συνειδήσεως τὴν Κυβέρνησιν τῆς Μεγ. Βρετανίας διὰ τὴν ἐκ τῆς στάσεώς της ταύτης διατάραξιν τῆς τάξεως ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Μεσογείου. Ἐπίσης καθιστᾷ ταύτην μόνην ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἐνώπιον τῶν Ἦνωμ. Ἐθνῶν πρὸς αὐτὴν ἀντιδικίαν ἐκ μέρους τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τῆς χώρας ἡμῶν, ἡ ὁποία, ἀφοῦ τῆς ἀπεκλείσθη οἰαδήποτε ἄλλη ὁδός, εἶναι ὑποχρεωμένη ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὸ πανελλήνιον αἶτημα καὶ τὸν ἀσίγητον ἐθνικὸν περὶ ἐνώσεως τῆς Κύπρου πόθον, ἀπευθυνθῇ εἰς τὸ διεθνὲς τοῦτο βῆμα πρὸς λύσιν τῆς ἐν προκειμένῳ διαφορᾶς καὶ πρὸς ἀποφυγὴν μείζονος ἔτι διαταραχῆς τῆς συμμαχικῆς συνοχῆς ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ.

5) Ἀναμένει ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ὅπως μὴ ἀναβάλῃ τὴν ἐγκαίρως ἱκανοποίησιν τῆς πανεθνικῆς ταύτης ἀξιώσεως πρὸς ἐγγραφὴν τοῦ ζητήματος εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς προσεχοῦς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἦν. Ἐθνῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4ῃ Ἰουλίου 1952.

Τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐπεδόθη αὐθημερόν καὶ πρὸς τοὺς Πρεσβευτὰς τῶν Ἦνωμ. Πολιτειῶν, τῆς Μεγ. Βρετανίας καὶ τῆς Γαλλίας, καθὼς καὶ πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως Στρατάρχην κ. Ἀλ. Παπάγον.

Τὴν 9ην νυκτερινὴν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἐπισφραγίζων τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἐκδήλωσιν τῆς ἡμέρας, ἀπηύθυνεν ἀπὸ τοῦ Ραδιοφών. Σταθμοῦ Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν τὸ κάτωθι Μήνυμα:

«Ἑλληνικὲ Λαέ,

Πρὸ 74 ἀκριβῶς ἐτῶν, τὴν 7ην Ἰουλίου 1878, ἡ Ἀγγλία παρελάμβανε τὴν Ἑλληνικὴν Μεγαλόνησον Κύπρον ὑπὸ τύπον προσωρινότητος. Τότε καὶ ὁ ἐκεῖ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ἐλευθέρας

Ἑλλάδος ἐπίστευσαν ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ προοίμιον τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀπελευθερώσεως καὶ τῆς ἐπανόδου τῆς Νήσου εἰς τὴν ἐθνικὴν οἰκογένειαν. Ὅτε μάλιστα ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπῆρχον ἄνδρες τοῦ ἀναστήματος τοῦ Γλάδ-
 στανος, οἱ ὅποιοι ἐχαρκτήριζον τὸν τρόπον, καθ' ὃν κατελήφθη ἡ Κύπρος ὑπὸ τῶν Ἀγγλων. ὡς αἰ-
 σχρόν, ὑπῆρχε κάθε λόγος ὅτι αἱ ἐλπίδες αὗται θὰ ἀπεδεικνύοντο βάσιμοι. Ἐν τούτοις αἱ ἐλπίδες διε-
 ψεύσθησαν. Ἡ Ἀγγλία ἐγκαθίστατο ἐν Κύπρῳ ὀλογὸν καὶ μονιμώτερον.

Ἄλλ' ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἔπαυσε νὰ θεωρῇ τὴν Κύπρον τμῆμα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς καὶ δι' εἰρηνι-
 κῶν τρόπων νὰ ζητῇ τὴν ἑνωσιν αὐτῆς μετὰ τῆς Μη-
 τρὸς Ἑλλάδος. Κατὰ σύμπτωσιν δὲ ἡ σημερινὴ ἐπέ-
 τεως τοῦ ἔορτασμοῦ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας
 ἐξελέγη ὡς ἡμέρα νέας διαμαρτυρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ
 λαοῦ κατὰ τῆς πρωτοφανοῦς ἐμμονῆς τῆς ἀγγλικῆς πο-
 λιτικῆς εἰς τὴν διαιώνισιν τῆς καταστάσεως δουλείας τοῦ
 Κυπριακοῦ λαοῦ. Ἡ δι' εἰρηνικῶν μέσων παροχέτευ-
 σις αὐτῇ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἀγανακτικῆς ὁλο-
 κλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς τακτικῆς,
 ἡ ὁποία ἐνθυμίζει παλαιότερους χρόνους ἐφαρμογῆς
 τῆς ὠμῆς βίας καὶ τῆς πλήρους ἰσχύος τοῦ δόγματος
 τῆς δυνάμεως τοῦ ἰσχυροτέρου, ἔχει διπλοῦν σκοπὸν.

Πρῶτον, νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὸν σήμερον πανη-
 γυρίζοντα τὴν ἐθνικὴν του ἀνεξαρτησίαν εὐδαίμονα
 Ἀμερικανικὸν λαὸν ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη λαοὶ μὲ μα-
 κρὰν παράδοσιν ἀνωτέρου πολιτισμοῦ, διψῶντες
 ἐλευθερίαν, οἱ ὅποιοι στενάζουν, καὶ σήμερον ἀκόμη
 μετὰ τόσας ἐπισήμους διεθνεῖς διακηρύξεις περὶ τῶν
 δικαιωμάτων αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, ὑπὸ τὸν αὐ-
 τὸν ζυγὸν δουλείας, τὸν ὁποῖον τὸ ὑπερήφανον Ἀμερι-
 κανικὸν ἔθνος ἔχυσε ποταμοὺς αἱμάτων διὰ νὰ ἀπο-
 τινάξῃ. Ἀποτελεῖ οὕτω θερμὴν ἑκκλησίαν πρὸς τὴν
 ὑπερατλαντικὴν Δημοκρατίαν, τὴν ἀποτελοῦσαν σή-
 μερον τὸν πανίσχυρον καὶ ἀφιλοκερδῆ πρόμαχον τῶν
 ἀνθρωπίνων ἐλευθεριῶν, ὅπως θελήσῃ νὰ κατανοήσῃ
 τὸν πόνον ἐνὸς λαοῦ, ὁ ὁποῖος πρῶτος κατέκτησε
 καὶ ἐδώρησεν εἰς τὸν κόσμον τὸ ὑπέρτατον ἀγαθὸν
 τῆς ἐλευθερίας καὶ σταθῇ εἰς τὸ πλευρόν του εἰς τὸν
 ὑπέρτατον εἰρηνικὸν ἀγῶνα πρὸς κατάκτησιν τῶν
 ἐλευθεριῶν του.

Δεύτερον, νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πο-
 λιτικὴν ὅτι ἡ παροδική, ἡ ἔστω καὶ μόνιμος, δυνατό-
 της καταπατήσεως παντὸς δικαίου καὶ καταπνίξεως
 φωνῆς διαμαρτυρίας δὲν ἀποτελεῖ τακτικὴν ὠφέλιμον
 ἤ, ἔστω, ἀνώδυνον.

Ἐὰν πρὸ 140 ἐτῶν ἡ ἑκβασίς τοῦ αἱματηροῦ
 ἀγῶνος τῶν Ἀμερικανῶν ἦτο διάφορος, ποῦ θὰ εὐ-
 ρίσκετο ἡ εὐεργετικὴ καὶ ἀγαθοποιὸς δύναμις, ἡ
 ὁποία δις μέχρι τοῦδε ἔσωσε τὸν κόσμον καὶ μετ' αὐ-
 τοῦ τὴν ἀγέρωχον Ἀγγλίαν, καὶ τώρα διὰ τρίτην φο-
 ρὰν ἀποτελεῖ τὸν ἐκ γρανίτου κυματοθραύστην, ἐπὶ
 τοῦ ὁποίου θραύονται τὰ κύματα τῆς βαρβαρότητος,
 τὰ ὁποῖα ἀπειλοῦν νὰ κατακλύσουν τὸν κόσμον ἅπαντα
 καὶ μετ' αὐτοῦ τὴν ἀτεγκτον θαλασσοκράτειραν ;

Δὲν πρέπει νὰ νομίζουν οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, ὅτι ἡ
 μικρὰ Ἑλλάς καὶ ἡ ἀκόμη μικροτέρα Κύπρος ἀποτε-
 λοῦν ἀσήμαντον καὶ ἀμελητέαν ποσότητα, ἀνίκανον

καὶ νὰ ὠφελήσῃ καὶ νὰ βλάψῃ. Ἡ μήπως εἶναι ἀνάγκη
 νὰ ὑπενθυμίσωμεν — παρὰ τὴν πικρίαν τῶν ἀναμνή-
 σεων—ὅτι δεκαετία μόλις παρήλθεν, ἀφ' ὅτου ὁλό-
 κληρος ὁ Ἀγγλικὸς κόσμος δι' ὅλων τῶν μέσων προ-
 παγάνδας καὶ διαφημίσεως διεκήρυττεν ὅτι ἡ μικρὰ
 Ἑλλάς ὑπῆρξεν ὁ μόνος πιστὸς Σύμμαχος
 κατὰ τὰς σκληρὰς ἡμέρας τῆς μονώσεως καὶ τῶν κιν-
 δύνων καὶ ὅτι τοῦτο δὲν θὰ λησμονηθῇ ποτέ ; Δὲν
 παρήλθεν ὅμως δεκαετία καὶ ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ, μὲ
 τὴν αὐτὴν μάλιστα συντηρητικὴν Κυβέρνησιν, ἐνε-
 θυμήθη τὰς δηλώσεις ταύτας, διὰ νὰ καταθλίψῃ τὴν
 μικρὰν Ἑλλάδα μὲ ταπεινώσεις καὶ ἀπειλὰς !

Διότι κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁλοκλήρου στρέφον-
 ται αἱ σαφῶς διατυπωθεῖσαι ἀπειλαὶ τοῦ Ἀγγλου
 ἐπισήμου καὶ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὁλόκληρον θίγει ἡ
 ἀπόπειρα φιμώσεως τῆς Κυβερνήσεώς του, ἵνα μὴ
 ἀνακοινώσῃ κἄν τὸ δίκαιόν του εἰς τὴν μεγάλην τῶν
 Ἑθνῶν Οἰκογένειαν. Σπανίως ἴσως εἰς τὰ διπλωμα-
 τικὰ χρονικά ἐνεφανίσθη τόσον ἔκδηλος ἡ τραγικὴ εἰ-
 ρωνεῖα, ὅσον εἰς τὴν τελευταίαν ᾗθ' ἀγανάκτησιν
 τῆς ἐπισήμου Ἀγγλίας καὶ μεγάλης μερίδος τοῦ Ἀγ-
 γλικοῦ τύπου διὰ τὴν στάσιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ
 Αἰγυπτιακὸν ζήτημα.

Ἀλλὰ τί ἐπὶ τέλους ἐπραξεν ἡ μικρὰ Ἑλλάς ;
 Προέβη εἰς μίαν ἀπλὴν χειρονομίαν ἀβροφροσύνης
 ἀπέναντι γειτονικῆς χώρας, μετὰ τῆς ὁποίας τὴν συν-
 δέουν δεημοὶ χιλιετηρίδων καὶ εἰς τὴν ὁποίαν φιλο-
 ξενοῦνται, ἀδελφικῶς τῷ ὄντι, ἑκατοντάδες χιλιάδων
 Ἑλλήνων. Ἀλλὰ διατὶ δὲν ἐξεδηλώθη ἀνάλογος ἀγα-
 νάκτησις διὰ τὸ Πακιστάν, τὸ ὁποῖον προέβη εἰς τὴν
 αὐτὴν ἀκριβῶς ἐνέργειαν, χωρὶς νὰ ἔχῃ τοὺς δεσμοὺς
 καὶ τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος, καὶ δὴ—τὸ τραγι-
 κώτερον—ἐν ὀνόματι αὐτῆς ταύτης τῆς Βασιλείας
 τῆς Ἀγγλίας ; Διατὶ δὲν ἐξεδηλώθη ἡ ἀγανάκτησις
 ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, τῆς Τουρκίας, τῆς Πορτογα-
 λίας, τοῦ Βελγίου, διατελούντων ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἀκρι-
 βῶς συνήκας τῶν Συμμάχων εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν
 Σύμφωνον ;

Ἡ ἐνέργεια αὕτη, λέγουν, παρακωλύει τὴν
 προσπάθειαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ
 Σουδάν ! Καὶ δὲν σκέπτονται, ὅτι εὐκόλως δύναται
 νὰ ἀντιταχθῇ, ὅτι ἂν μόνον κίνητρον ἦτο ἡ μέριμνα
 διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Σουδάν, διατὶ δὲν ἐκδηλοῦ-
 ται ἡ αὐτὴ μέριμνα καὶ διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Κύ-
 πρου, ἐχούσης μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπείρως
 περισσότερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς
 αὐτοδιαθέσεώς της ;

Ζημιώνει, λέγουν, τὰ Ἀγγλικά συμφέροντα καὶ
 ἀνέμενον ἀνάλογον κατανόησιν ! Ἀλλὰ τὰ συμφέρον-
 τα ὀλίγων ἑκατοντάδων, ἔστω χιλιάδων Ἀγγλων τοῦ
 Σουδάν καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἔπρεπε νὰ βαρύνουν πε-
 ρισσότερον ἀπὸ τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν ζωὴν ἑκατοντά-
 δων χιλιάδων Ἑλλήνων, διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν
 ὁποίων ἡ μικρὰ Ἑλλάς οὐδὲν ἕτερον ὄπλον διαθέτει ;

Δὲν πρέπει, λέγουν, νὰ προσφύγῃ ἡ Ἑλλάς εἰς
 τὸν Διεθνή Ὄργανισμόν, ἵνα μὴ δώσῃ προπαγανδιστι-
 κὸν ὕλικόν εἰς τοὺς κοινούς ἐχθρούς ! Ὡστε τὴν εὐ-
 θύνην διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς μερίμνης
 δὲν ἔχουν οἱ ἀδικοῦντες, ἀλλ' οἱ ἀδικούμενοι καὶ τολ-

μῶντες νὰ ἐκφράσουν ἔστω καὶ ψίθυρον παράπῳν !

Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ παράταξις λογικῶν ἐπιχειρημάτων, ὅταν ἡ κραταιὰ Ἀλβιὼν ἐπιβάλλῃ τὰ σοφίσματα τῆς ὡς νόμον καὶ διακηρύττῃ μετὰ ἀγερώχου περιφρονησεως, ὅτι πᾶσαν διεκδίκησιν δικαίου θεωρεῖ προκλησιν καὶ πρᾶξιν ἐχθρικὴν ; Εἶναι προφανὲς ὅτι τὴν ἐκφρασιν τῆς θελήσεως τῆς μεγίστης πλειονότητος τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου, τοὺς δικαίους πόθους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὰ ἱστορικὰ δικαιώματα, τὰς διεθνεῖς υποχρεώσεις, τὰς κυρωθεῖσας διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς, χαρακτηρίζει μετὰ ὁμῆς εἰλικρινείας ὡς χάρτην ἄγραφον καὶ διακηρύττει ὅτι πᾶν ὅ,τι κατέχουν οἱ ὄνυχες καὶ οἱ ὀδόντες τοῦ Βρεττανικοῦ λέοντος μόνον διὰ τῆς δυνάμεως ἢ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀπειλῆς δύναται νὰ ἀποσπασθῇ.

Εἶναι σαφὲς πλέον, ὅτι ἡ κραταιὰ Δύναμις καὶ διὰ τῆς οὐσίας τῶν δηλώσεών της καὶ διὰ τῆς ὁμότητος τῶν ἐκφράσεων διαδηλοῖ ὅτι ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἀντοχῆς καὶ τὴν ὑπομονὴν τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Ἀλλ' ἡ ἐξάντλησις τῆς ὑπομονῆς καὶ ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ ἀπόγνωσις εἶναι πολὺν κακοὶ σύμβουλοι. Ἐαυτὴν ἐπομένως θὰ ἔπρεπε ἡ Ἀγγλία νὰ αἰτιάται, ἔαν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ὑπέικουσα εἰς τὴν κοχλάζουσαν λαϊκὴν βοήν, κατέφευγεν εἰς τὸν διεθνή ὀργανισμόν καὶ θὰ ἔδιδεν οὕτω εἰρηνικὴν διέξοδον εἰς τὴν πανελλήνιον δυσφορίαν καὶ θὰ ἀπεσόβει οὕτως ἐνδεχόμενα ἀπευκταῖα.

Ἡ Πανελλήνιος Ἐπιτροπὴ Ἑνώσεως Κύπρου, ἀφ' ἑτέρου, θὰ πράξῃ πᾶν τὸ ἐφ' ἑαυτῇ, ὅπως ἡ φωνὴ διαμαρτυρίας τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ ὑποδούλου Κυπριακοῦ λαοῦ ἀκουσθῇ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης καὶ ματαιωθοῦν οὕτως οἱ σκοποὶ τῶν κατακτητῶν, οἱ ὅποιοι οὐδενὸς μέσου φεῖδονται, ὅπως θάψουν εἰς τὴν σιγὴν τοῦ τάφου καὶ καταδικάσουν εἰς πλήρη ἄγνοιαν τὴν ἱερὰν Κυπριακὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ Πανελλήνιος Ἐπιτροπὴ Ἑνώσεως Κύπρου θὰ συνεχίσῃ ἔτι ἐντονότερον τὸν εἰς ὃν ἀπεδύνη ἀγῶνα ὃχι μόνον διότι πιστεύει εἰς αὐτόν, ὃχι μόνον διότι οὗτος εἶναι δι' αὐτὴν ἱερός, ἀλλὰ καὶ διότι θέλει διὰ τούτου, ὅπως συγκρατήσῃ τοὺς μάρτυρας ἀδελφοὺς Κυπρίους ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς εἰρηνικῆς νομιμότητος. Τοῦτο δὲ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν συμμεριζόμεθα ἀπολύτως τὴν ἀγανάκτησιν τῶν διὰ τὴν ἐξοργιστικὴν προκλητικότητα τῶν κατακτητῶν, ἡ ὁποία θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ νὰ ἐξωθήσῃ τὸν Κυπριακὸν λαὸν εἰς τὴν βιαιότητα. Τοιαῦτα ὅμως μέθοδοι δημιουργοῦν χάσματα ἀγεφύρωτα διὰ μακρὸν χρόνον μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται νὰ δημιουργηθῇ χάσμα μεταξὺ τοῦ Ἀγγλικοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Διότι αἱ τύχαι αὐτῶν εἶναι κοιναί, παρὰ πᾶσαν παρεξήγησιν, παρὰ πᾶν πείσμα, παρὰ πᾶσαν ὑπερφίαλον περιφρόνησιν παντὸς δικαίου, ἱεροῦ καὶ ὁσίου.

Προσοχὴ ὅμως καὶ πάλιν. Ταῦτα δὲν σημαίνουν οὔτε ἐγκατάλειψιν οὔτε ὕψιν τοῦ ἀγῶνος. Τοῦναντίον, αἱ σημεριναὶ ἐκδηλώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐκλήθη ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ εἰς τὰς ὁποίας τόσον προθύμως καὶ ἐνθουσιωδῶς ἀνταπεκρίθη, ἀποτελοῦν τὴν ἀπαρχὴν τῆς νέας ἐντατικῆς φάσεως τοῦ ἀγῶνος, τῆς «μᾶ-

χης τῆς Κύπρου», ὅπως προσφυῶς ἀπεκλήθη, ἡ ὁποία ὅμως δὲν δύναται νὰ τερματισθῇ εἰμὴ μόνον διὰ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κύπρου.

Καὶ ἂν ἀκόμη, ὁ μὴ γένοιτο, ἐν τῇ ἐξελλίξει τῆς ἀκοιμήτου προσπαθείας φανῇ πρὸς στιγμὴν ὅτι δι' εἰρηνικῶν ἀνθρωπίνων μέσων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἱκανοποίησις τοῦ ἱεροῦ πόθου τοῦ Κυπριακοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καλοῦμεν αὐτὸν ὅπως μὴ ὑποστείλῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν σημαίαν τοῦ ἀγῶνος, ἐναποθέτων τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν δικαιοκρίτην Θεόν. Πρὸς αὐτὸν καλοῦμεν πάντας τοὺς Κληρικοὺς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν καὶ εἰς πᾶσαν δημοσίαν ἢ ἰδιαιτέραν ἱεροτελεσίαν ἀναπέμπουν μεγαλοφώνως καὶ ἰδιαίτεραν δέησιν «ὑπὲρ ἐνώσεως τῆς μαρτυρικῆς Μεγαλονήσου Κύπρου μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος» καὶ ἃς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ θεία εὐλογία θὰ ἐπιστέψῃ τὸν ἀγῶνα. Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ».

★

Πρὸς τὸν τότε δ' ἀφικόμενον ἐνταῦθα ἄγγλον ναύαρχον λόρδον Μασουμπάττεν, Ἀρχηγὸν τοῦ Στόλου τῆς Μεσογείου, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηύθυνε τῇ 19ῃ Ἰουλίου ἐ. ἐ. τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν :

Ἐνδοξε Ναύαρχε,

Ἡ Πανελλήνιος Ἐπιτροπὴ Ἑνώσεως Κύπρου, εὐχομένη εἰς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα ὁλοψύχως τὸ «εὖ παρῆσθητε», ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς εὐκαιρίας, ὅπως καταστήσῃ εἰς Ὑμᾶς γνωστὰς ἀληθείας τινας καὶ παρακαλέσῃ ὅπως διαβιβάσῃτε ταύτας εἰς τὸν μέγαν καὶ εὐγενὴ Βρεττανικὸν λαὸν καὶ τοὺς ἀξίους Κυβερνήτας του. Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν φοβεῖται μήπως παρεξηγηθῇ ἐπὶ ἀφιλοξενίᾳ εἰς τὴν γῆν ταύτην, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐλατρεύθη ποτὲ ὡς ὑψίστη θεότης ὁ Ξένιος Ζεὺς καὶ ὅπου ἡ φιλοξενία παραμένει εἰσέτι ὡς τὸ πρῶτιστον καὶ ἥδιστον κοινωνικὸν καθήκον. Ἐν πρώτοις δὲν θεωρεῖ ὡς τελείως ξένον τὸν ἐνδοξον Ναύαρχον καὶ νομίζει, ὅτι δύναται μετὰ τινος οἰκειότητος νὰ καταστήσῃ αὐτὸν κοινωνὸν τοῦ πόνου καὶ τῆς πικρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἔπειτα φρονεῖ ὅτι ἡ ἐγνωσμένη σύνεσις καὶ πείρα τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος δὲν δύναται νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ διάβημα τοῦτο ὡς ἐνέργειαν ἔχουσαν τὸ νόημα ἔστω καὶ ὑπονοίας ἐχθρότητος. Διότι, ἐξ ἐναντίας, ἐχθρότητας μόνον ἢ ἀπόκρυψις καὶ συγκάλυψις δυσαρρεσκείων δημιουργεῖ, ὅπως ἀκριβῶς αἱ ἀποκρυπτόμεναι καὶ συγκαλυπτόμεναι πληγαὶ ἐξελίσσονται εἰς ἀνιάτους γαγγραινας. Τοιαύτην δὲ γάγγραιναν ἀπειλεῖ νὰ προκαλέσῃ εἰς τὰς Ἀγγλοελληνικὰς σχέσεις τὸ Κυπριακὸν ζήτημα.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ἐνδοξε Ναύαρχε, δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀγγλικὴν στάσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ἡ φιλελευθέρη Ἀγγλία, ἥτις ἐδώρησε τὴν ἐλευθερίαν μεγαλοψύχως εἰς δεκάδας λαῶν πάσης φυλῆς καὶ παντὸς χρώματος, ἀρνεῖται ταύτην εἰς λαὸν γενικῶς ἀναγνωριζόμενον ὡς τὸν πρῶτον ἐκτιμήσαντα καὶ ἀνυψώσαντα τὴν ἐλευθερίαν ὡς ὑπέρτατον ἰδανικὸν τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καὶ δὴ κατὰ παράβασιν διεθνῶν ἀρχῶν, τὰς ὁποίας πρῶ-

τιστα πάντων αὐτὴ διεκήρυξε καὶ διὰ τῆς ὑπογραφῆς της ἐκύρωσε. Ὑπὲρ πάν δὲ ἄλλο ἐρεθίζει τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἢ μὴ ἀποκρουπτομένη προσπάθεια ἀφ' ἑλληνισμοῦ τῆς Κύπρου διὰ τῆς εκπαιδευτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ διοικητικῆς τακτικῆς τῶν Κυβερνώντων. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσουν οὗτοι ὅτι ἡ Κύπρος οὔτε Γιβραλτὰρ εἶναι, οὔτε Ἄδεν, οὔτε Μάλτα!

Ἐνδοξε Ναύαρχε,

Οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἕλληνες εὐρέθησαν οὐχὶ ἅπασι κατὰ τὸ παρελθὸν παρὰ τὸ πλευρὸν ἀλλήλων εἰς πεδία μαχῶν καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ εὐρεθοῦν καὶ πάλιν. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἡγηθῇτε ὑμεῖς αὐτοπροσώπως τῶν κοινῶν αὐτῶν συμμαχικῶν δυνάμεων. Μὲ ποῖον ἐνθουσιασμόν, μὲ ποῖον ἠθικὸν φαντάζεσθε, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται θὰ πολεμήσουν διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν παγκοσμίων ἐλευθεριῶν, ὅταν κατατρώχωνται ἀπὸ τὸ βαρὺ συναίσθημα, ὅτι τὸ δόγμα τῆς παγκοσμίου ἐλευθερίας μόνον δι' αὐτοὺς δὲν ἰσχύει; Ἰσως αἴτιον τὸ Ἀρχηγεῖον Σας εὐρεθῇ ἐν Κύπρῳ ποῖαι φαντάζεσθε, ὅτι θὰ εἶναι αἱ διαθέσεις τοῦ μαρτυρικοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, ὅστις θὰ περιβάλλῃ Ὑμᾶς καὶ τοὺς ἄνδρας Σας, ὅταν ἀναλογίζωνται ὅτι κατεδικάσθησαν νὰ ἀγωνίζονται καὶ ὅχι διὰ πρώτην φορὰν ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν ὅλου τοῦ Κόσμου, πλὴν τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐλευθερίας;

Ἐνδοξε Ναύαρχε,

Κοινοὶ ἀγῶνες καὶ κοινὰ περιπέτεια ἐνὸς καὶ ἡμίσεος περίπου αἰῶνος ἐσφυρηλάτησαν ἀδαμαντίνους τοὺς δεσμοὺς τῆς Ἀγγλοελληνικῆς φιλίας. Ἀπὸ τὴν φιλίαν ταύτην ὠφελήθη ἀπείρως ἡ μικρὰ Ἑλλάς, ἀλλὰ δὲν ἐξημιώθη καὶ ἡ μεγάλη Ἀγγλία. Ἦδη, πιστεύσατε, ἔνδοξε Ναύαρχε, καὶ θελήσατε νὰ πείσετε καὶ τοὺς Κυβερνήτας τῆς μεγάλης Πατρίδος Σας, ὅτι ἡ φιλία αὕτη εὐρίσκειται ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. Δὲν ἀγνοοῦν οἱ Ἕλληνες, ὅτι ἀπὸ τὴν διάρρηξιν τῆς φιλίας ταύτης αὐτοὶ πρῶτοι καὶ ἴσως μόνοι θὰ ζημιωθοῦν, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ἀνεχθοῦν τοιαύτην περιφρονητικὴν ἀξιολογικὴν διαβάθμισιν μεταξὺ τῶν ἔθνων. Διότι ὁ λαὸς αὐτός, τὸν ὁποῖον ἡ Πρόνοια ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ μεταίχμιον τῶν Ἠπειρῶν καὶ τὸ σταυροδρόμιον τῶν Ἑθνῶν, ἔταξεν ἑαυτὸν φρουρὸν τῶν ἀνθρωπίνων ἐκείνων ἀξιών, διὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται «ἄνθρωπος» καὶ διὰ τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἐφείσθη θυσιῶν καὶ αἵματος, καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς παρέμεινεν ὀλιγάριθμος καὶ θεωρεῖται μικρός, μολοντί εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων ἐκ τῶν εὐδοξακόμενων σήμερον ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς κονίστρας. Ἀκριβῶς δὲ περὶ τοιούτων ἀρχῶν ἐλευθερίας, ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ ἀξιοπρεπείας πρόκειται σήμερον καὶ εἶναι φυσικὸν νὰ μὴ καταστρώγῃ λογαριασμόν κερδῶν καὶ ζημιῶν, ὅπως δὲν κατέστρωσε ποτὲ εἰς τὴν τρισχιλιετῇ ἱστορίαν του.

Ἐνδοξε Ναύαρχε,

Εἴπατε εἰς τοὺς Βρεττανοὺς ἐπισήμους καὶ ἀνε-

Η ΣΙΩΝΙΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς 19 παρ. Ἰουνίου ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, μεταβὰς ἐν συνοδείᾳ τοῦ Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Ὑακύνθου εἰς τὰ Ἀνάκτορα, κατὰ παράκλησιν τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Τιμοθέου ἐπέδωκεν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἀπονεμηθέντα εἰς τὴν Α. Μ. Μεγαλόσταυρον τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου.

Κατὰ τὴν ἐπίδοσιν ἡ Α. Μ. προσεφώνησε τὸν Ἀνακτα ὡς ἀκολούθως:

«Μεγαλειότατε.

«Ἡ ἐν Σιών Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπένειμεν εἰς Ὑμᾶς, τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Παῦλον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ὀνομαστηρίων Ὑμῶν, τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐπιδιδόμενον πρὸς τὴν Υ. Μ. κατὰ τὴν ἐπί-

πισήμους, ὅτι ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ προσεγγίζει τὰ ὅρια τῆς ἐξαντλήσεως καὶ ὅτι τὸ ποτήριον τῆς δυσφορίας, τῆς πικρίας καὶ τῆς ἀγανακτήσεως ὑπερεκχειλίζει. Ἐὰν σήμερον αἱ παντοῖαι ἐκδηλώσεις, ἀξιοπρεπῶς σιωπηλαὶ ἢ εἰρηνικῶς θορυβώδεις, συγκρατοῦνται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς πατροπαράδοτου φιλίας, δὲν ἀπέχει ἡ στιγμή, καθ' ἣν θὰ θρασυθῇ ἡ ἀντοχή. Μὴ πιστεύετε εἰς τὰς τυχὸν διαβεβαιώσεις κολάκων, οἵτινες τυχὸν ἐκ συμφέροντος ἢ ἀπλοῦ σνομπισμοῦ Σᾶς διαβεβαίουσιν περὶ τοῦ ἀντιθέτου. Ἡ ἐπιστροφή Ἀγγλικῶν Παρασῆμων, ἂτινα ἐθεωροῦντο ἐν Ἑλλάδι, καὶ δικαίως, ὡς ὑπερτάτη ἔνδειξις διακρίσεως, εἶναι ἐπαρκῶς ἐνδεικτικὴ. Ἡ κραταιὰ Ἀγγλία δύναται νὰ ἀδιαφορῇ ἀπὸ ἀπόψεως ὕλικῆς ἴσως, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὴν θέσιν καὶ τὸ κύρος τῆς εἰς τὸ παγκόσμιον κινήριον τῆς κοινῆς γνώμης, ὅπως ἀκόμη καὶ δὲν δύναται ἴσως νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὰς μελλοντικὰς συνεπείας μιᾶς πολιτικῆς ἐξωθούσης εἰς τὰ ἄκρα, διότι ἡ ἀπόγνωσις ὑπῆρξε πάντοτε κακὸς σύμβουλος.

Πιστεύσατε, ἔνδοξε Ναύαρχε, ὅτι ἡ προοπτικὴ τῶν συνεπειῶν τούτων καὶ ἡ ἀνησυχία διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἀγγλοελληνικῆς φιλίας, πολυτίμου μὲν διὰ τὴν Ἑλλάδα, οὐχὶ ἀχρήστου δὲ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὑπαγορεύει εἰς ἡμᾶς τὰς ὁμᾶς μὲν, ἀλλ' ἀπολύτως εἰλικρινεῖς, ταύτας ἐκδηλώσεις. Ἡ ἀλήθεια οὐδέποτε βλάπτει. Ἐὰν δὲ ἡ Ὑμετέρα Ἐξουχότης πεισθῇ καὶ γίνῃ ἐρμηνεὺς τῶν ἀληθειῶν τούτων ὅπου δεῖ, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πολλὰ δύνανται νὰ προληφθοῦν.

Θελήσατε, Ἐξοχώτατε, εἰς τοὺς τόσους τίτλους τιμῆς καὶ δόξης Σας, νὰ προσθέσητε καὶ τὸν τοῦ σωτήρος τῆς Ἀγγλοελληνικῆς φιλίας μεθ' ὅλων τῶν συνεπειῶν τῆς.

+ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σ Π Υ Ρ Ι Δ Ω Ν

Πρόεδρος Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς

Ἐνώσεως Κύπρου

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

(1η Σεπτεμβρίου)

Ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ὑπὲρ τῆς κοινωνίας ζῶσα καὶ ἐργαζομένη, ἐκεῖ ὅπου δὲν θίγεται τὸ δόγμα καὶ τὸ ἥθος τῆς χριστιανικῆς τῆς διδασκαλίας ὅχι μόνον παρέμεινεν ἀδιάφορος ὡς πρὸς τὴν διατήρησιν ὠρισμένων τῆς κοινωνίας ἐθίμων, ἀλλὰ καὶ υἱοθετήσασα ταῦτα—ὅπου τὸ ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον ἢ σκόπιμον—περιέβαλεν αὐτὰ καὶ διὰ τοῦ ἰδιοῦ της κύρους καὶ προσέδωκεν εἰς αὐτὰ χριστιανικὸν χρῶμα, καὶ δὴ καὶ περιεχόμενον σύμφωνον πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ τοὺς σωτηρίους σκοπούς της. Τοῦτο συνέβη καὶ μετὰ τὸν παρὰ Ρωμαίους καὶ Βυζαντινοὺς ἑορτασμὸν τῆς πρώτης Σεπτεμβρίου ὡς ἀρχῆς τοῦ νέου οἰκονομικοῦ ἔτους, ἑορτασμὸν καθαρῶς ἐν ἀρχῇ πολιτικόν, τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία ἐπηλύγησε χάριν τῶν ἐκ τῆς ρωμαϊκῆς καὶ βυζαντινῆς κοινωνίας προερχομένων πιστῶν, οἵτινες εἶχον τὴν ἀνάγκην τῆς εὐλογίας ταύτης, σὺν τῷ χρόνῳ δὲ καὶ κατέστησεν αὐτὸν μίαν τῶν πνευματικωτάτων εὐκαιριῶν λατρείας τῶν πάντων δημιουργοῦ καὶ κυβερνήτου Δομήτορος αὐτῆς. Ἐντεῦθεν προήλθε καὶ ἡ μέχρις ἡμῶν διασωθεῖσα ἐν τοῖς ἐν χρήσει «Μηναίοις» τῆς Ἐκ-

σημον ταύτην τελετὴν παρ' ἡμῶν, παρακλήσει τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης Κυρίου Τιμοθέου.

»Φέροντες τὸ παράσημον τοῦτο ἐπὶ τοῦ τετιμημένου στήθους Ὑμῶν, μέμνησθε, Θεοφροῦρητε Βασιλεῦ, τῶν ἐν τῇ θεοβαδίστῳ Ἱερουσαλὴμ ἱερῶν προσκυνημάτων τοῦ Παναγίου Τάφου, ἅτινα ἐν ἡμέραις θλιβεραῖς τῆς πατρίδος ἡμῶν προσεκυρήσατε, ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦν πολῦτιμον ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν κληρονομίαν τοῦ γένους ἡμῶν.

»Μέμνησθε, Θεοφροῦρητε Βασιλεῦ, ὅτι τὰ προσκυνήματα ταῦτα εἶναι κτίσματα τῶν Ὑμετέρων προκατόχων ἀειμνήστων Ἑλλήνων Βασιλέων καὶ Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου, οἵτινες συνέδεσαν τὰ ὀνόματα αὐτῶν μετὰ τῆς ἱερᾶς γῆς, ἐν ἡμέραις πολέμων καὶ θριάμβων αὐτῶν κατὰ τῶν βαρβάρων ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

»Ἐτι μέμνησθε, Θεοφροῦρητε Βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων, ὅτι τὰ προσκυνήματα ταῦτα ἀπὸ αἰῶνων φρουρεῖ καὶ διαφυλάττει, ἐν μέσῳ μυρίων ἀντιδράσεων καὶ ἐπιβουλῶν, μία δοῦξ Ἑλλήνων μοναχῶν, οἵτινες εἶναι ἄξιόι τῆς ἐγνώμοσύνης τοῦ Γένους καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ὕλικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους.

»Τὸ ἀκαταμάχητον ὄπλον τῆς πίστεως, ὁ Τίμιος Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, σκέποι καὶ κρατύνει τὴν δυναστείαν Ὑμῶν καὶ τὸν βασιλεῖον Οἶκον μετὰ τῆς σεπτῆς Ἀνάσσης, νίκας χορηγῶν Ὑμῖν κατὰ τῶν πολεμίων, εἰρήνην δὲ καὶ ἀσφάλειαν δωροῦμενος κατὰ τὴν χώραν ἡμῶν, Θεοφροῦρητε Βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων».

κλησίας μας ἑορταστικὴ Ἀκολουθία «τῆς ἀρχῆς τῆς Ἰνδίκτου», κολοβωθείσα προφανῶς, μεταγενεστέρως, ἔνεκα τῶν προσαρτηθεισῶν ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλων ἀσχέτων πρὸς τὴν Ἰνδικτον ἑορτῶν διαφόρων ἀγίων εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην, προτιμηθεῖσαν πρὸς τοῦτο, ὡς ὑπὸ τινος τῶν ὑμνογράφων αὐτῆς τονίζεται¹ διὰ τὰ καταστῆ ἀκόμη λαμπρότερος ὁ ἑορτασμὸς της. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἔχει σήμερον ἐν τοῖς ἐντύποις «Μηναίοις» ἡ ἑορταστικὴ ἀκολουθία τῆς Ἰνδίκτου εἶναι ἀξία ἰδιαίτερας προσοχῆς καὶ μελέτης, δυναμένη ἴσως νὰ χρησιμοποιηθῇ, ἐν τισι τοῦλάχιστον, καὶ διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Πρώτης τοῦ Νέου Ἔτους, τῆς 1ης Ἰανουαρίου, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία, ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν εὐλαβῇ ἐπιθυμίαν τῶν τέκνων της, θεωρεῖ καθήκον της νὰ εὐλογῇ τὴν ἑναρξιν τοῦ νέου πολιτικοῦ ἐνιαυτοῦ δι' εἰδικῆς τελετῆς.

Ἡ Ἀκολουθία τῆς «Ἀρχῆς τῆς Ἰνδίκτου» περιλαμβάνει σήμερον: α') Εἰδικὰ ἑορταστικὰ ἄσματα τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὁρθρου καὶ β') εἰδικὰ βιβλικά ἀναγνώσματα διὰ τὸν Ἑσπερινὸν καὶ διὰ τὴν θ. Λειτουργίαν. Παρατηρεῖται δὲ μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν στενωτάτος σύνδεσμος καὶ ἀλληλουχία, προφανῆς καὶ εἰς τὸν μᾶλλον ἀνίδεον ἀναγνώστην ἢ ἀκροατὴν. Τοιοῦτος προφανῆς σύνδεσμος μεταξὺ τῶν αὐτῶν μερῶν τῆς Ἀκολουθίας παρατηρεῖται εἰς τὰς τρεῖς πρώτας Κυριακὰς τοῦ Τριωδίου, εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς καὶ εἰς τὰς ἑξῆς πρώτας Κυριακὰς τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἐπὶ μέρους περιεχόμενον τῆς Ἀκολουθίας τῆς «Ἰνδίκτου».

α'.

1. Διὰ τὰ δοθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πνευματικὸν περιεχόμενον εἰς τὸ γεγονὸς τῆς Ἀρχῆς τῆς Ἰνδίκτου, ἡ Ἐκκλησία ὥρισε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὸν ἑορτασμὸν τῆς εἰς τὴν Συναγωγὴν τῆς Ναζαρετ πρώτης διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθ' ἣν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἡσ. ξα' 1 ὁ Κύριος ἐξήγγειλε τὸν σκοπὸν καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπὶ γῆς θείας ἀποστολῆς Του καὶ τὴν ἑναρξιν τῆς ἀπ' Αὐτοῦ ἀρξαμένης νέας περιόδου τῆς ἱστορίας, ἣν «ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν» ἀπεκάλεσε, κατὰ τὸν Προφήτην. Χαρακτηριστικὸν λοιπὸν εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα ὠρίσθη διὰ τὴν θ. λειτουργίαν τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ Λουκ. δ' 16·22, ἐν ᾧ περιέχεται ἡ περὶ τοῦ ἑορταζομένου τούτου γεγονότος ἱστορικῆς ἀφήγησις.

2. Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ εὐαγγελικοῦ τούτου ἀναγνώσματος καθοριζόμενον ὡς ἑορταστέον ἱστορικὸν ἐπεισόδιον τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Σωτῆρος, ὠρίσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς ταύτης ἀναγινώσκειται καὶ ἐκ τῆς Π. Δ. δόκληρος ἡ περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Σωτῆρος περικοπὴ τοῦ Προφήτου Ἠσαΐου (ξα' 1 ἐξ.), ἥς τὴν ἀρχὴν ἀναγνούς ὁ Κύριος ἐν τῇ Συναγωγῇ τῆς Ναζαρετ ἐχρησιμοποίησεν ὡς βάσιν τοῦ προγραμματικοῦ ἐκείνου ἐν τῇ πατρίδι Του κηρύγματός Του.

1. Εἰς τὸ πρῶτον «Ἰδιόμελον» τῶν «Ἀποστίχων» τοῦ Ἑσπερινοῦ, ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

3. Ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου τῆς εἰς τὴν Συναγωγὴν τῆς Ναζαρετ παρουσίας τοῦ Κυρίου εἶναι ἐμπνευσμένον τὸ ἐπόμενον τρίτον «Στιχηρὸν» τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ὁ ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει
τὰς πλάκας γράψας ποτέ,
αὐτὸς καὶ νῦν ἐν πόλει
Ναζαρετ κατὰ σάρκα
βιβλίον κατεδέξω προφητικὸν
ἀναγνῶναι, Χριστὲ ὁ Θεός·
καὶ τοῦτο πτύξας
ἐδίδασκες τοὺς λαοὺς
πεπληρωσθαι τὴν Γραφὴν ἐπὶ Σοί.

Ἐπίσης ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἱστορικοῦ ἐπεισοδίου τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου εἶναι ἐμπνευσμένα καὶ Τροπάρια τῶν τοῦ Κανόνος Ἰωάννου Μοναχοῦ, ὧν χαρακτηριστικώτερον τὸ ἐπόμενον (γ' τῆς α' φδῆς).

Ἐν Ναζαρετ εἰσελθὼν
ὁ παροχεὺς τοῦ Νόμου
ἐν ἡμέραις τῶν Σαββάτων
ἐδίδασκε,
νομοθετῶν Ἑβραίων
τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ
τὴν ἀφραστον,
δι' ἧς, ὡς ἐλεήμων,
σώσει τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀμφότερα τὰ ἱερὰ ταῦτα ἄσματα μᾶς ὑπενθυμίζον τὰ ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας κηρύγματος τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ Παραλύτου τῆς Βηθσεδά, ἐμπνευσμένα ἄσματα τῆς ἑορτῆς τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

β'.

1. Τὴν ἀρχὴν τῆς πνευματικοποιήσεως, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους συνεχιζούσα περαιτέρω ἡ Ἐκκλησία, προσεπάθησε νὰ χρησιμοποιήσῃ τοῦτον ὡς εὐκαιρίαν ὑπομνήσεως τῆς ἀγιότητος, τῆς πανσοφίας καὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀπέναντι τούτου ὑποχρεώσεων τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα τῶν πιστῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς κεντρικῆς ταύτης ἀρχῆς δοξολογεῖ ἐξ ὀνόματος τῶν πιστῶν τὸν Δημιουργὸν καὶ Κυβερνήτην τοῦ Σύμπαντος, ἀπὸ τοῦ ἐλέους τοῦ Ὁποίου ἐξαγῆ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἔργου τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν εὐφορίαν τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ συνιστᾷ τὴν καθημερινὴν προσευχήν.

Ἰδοὺ πῶς προτρέπονται οἱ πιστοὶ εἰς τὴν καθημερινὴν προσευχήν, διὰ τοῦ πρώτου «Στιχηροῦ» τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὅπερ παρὰπέμπει εἰς αὐτὴν τὴν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος διδασκίαν «Κυριακὴν» Προσευχήν.

Τῆς αὐτολέκτου καὶ θείας
διδασκαλίας Χριστοῦ
τὴν προσευχὴν μαθόντες,
καθ' ἑκάστην ἡμέραν
βοήσωμεν τῷ Κτίστῃ·
Πάτερ ἡμῶν,
ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατοικῶν,
τὸν ἐπιούσιον ἄρτον
δίδου ἡμῖν,
παρορῶν ἡμῶν τὰ πταίσματα.

Ἰδοὺ δὲ πῶς δοξολογεῖ τὸν Θεὸν καὶ ἐπικαλεῖται τὴν εὐλογίαν Του ὁ ποιητὴς τοῦ Κανόνος τῆς Ἰνδίκτου.

κτου εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ὕμνου τῶν Τριῶν Παίδων ἐμπνευσμένην ὁγδόην φδῆν του (Τροπάριον β').

Τὸν ἐκ μὴ ὄντων
τὰ πάντα σοφῶς
καινουργήσαντα Κτίστην
καὶ διεξάγοντα
τῶν καιρῶν τὰς ἐλίξεις
βουλῇματι, ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε
Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

2. Ἡ δοξολογία μετὰ τῆς αἰτήσεως ἀπαντᾷ εἰς πλεῖστα ὅσα σήμεια τῆς ὕμνολογίας τῆς Ἰνδίκτου, ὡς θὰ ἴδωμεν περαιτέρω, χαρακτηριστικὸν δ' εἶναι ὅτι πολλαχοῦ ταύτης χρησιμοποιεῖται καὶ ἡ δογματικὴ θεολογία καὶ χριστολογία, ὡς στοιχεῖον τῆς δοξολογίας, καὶ ἡ ὁρθὴ περὶ τούτων ὁμολογία χρησιμεύει εἰς τοὺς ὕμνογράφους μᾶς ὡς στοιχεῖον προσδίδον ἰδιαιτέραν ἀξίαν εἰς τὴν δοξολόγησιν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰδικόν, οὕτως εἰπεῖν, δικαίωμα εἰς τὴν μετὰ παρρησίας ἐπὶ κλησιν τῆς εὐλογίας Του.

Χαρακτηριστικώτατα ἐν προκειμένῳ, πλὴν ἄλλων, εἶναι καὶ τὰ τέσσαρα «Ἰδιόμελα» τῶν «Αἵνων» εἰς τὸν Ὁρθρον, καθὼς καὶ ἅπαντα σχεδὸν τὰ «Θεοτοκία». Εἰς τὰ τελευταῖα μάλιστα ταῦτα εἶναι καταφανεστάτη ἡ ἀπήχησις τοῦ ἀντινεστοριανικοῦ ἀγῶνος τῶν ὁρθοδόξων.

3. Τὴν ιδέαν τῆς ἀπὸ τοῦ Παντοδυνάμου ἐλέους τοῦ Ὑψίστου ἐξαρτήσεως τῶν τυχῶν τοῦ ἀνθρώπου, ρυθμιζομένης μάλιστα ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ διαγωγῆς μᾶς, διακηρύσσει ὅλως ἰδιαιτέρως ἡ ἐκ τῆς Π. Δ. εἰς τὸν Ἑσπερινὸν ἀναγινωσκόμενη περικοπὴ τοῦ Λευϊτικοῦ (κατ' 3 ἐξ.), συχνόταται δὲ εἶναι αἱ ἐν τοῖς ἄσμασι τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἰνδίκτου δεήσεις τῶν πιστῶν, ὅπως ἀξιωθῶσιν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ θείου Νόμου καὶ εἰς εὐσεβῆ ἀγαθοπραξίαν, ὑπὸ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀνάγκης ὅπως ἡ ἑναρξίς τῆς νέου ἐνιαυτοῦ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ἀφετηρία νέας, καλλιτέρας, κατὰ Θεὸν ζωῆς.

Οὕτω εἰς τὸ ἔκτον «Κάθισμα» τοῦ Ὁρθρου παρκαλεῖται ὁ Θεός:

Ἐνιαυτὸν εὐπρόσδεκτον
προσάξαι Σοι,
ὡς ἀγαθός, καταξίωσον.

1. Εἰς δὲ τὸν Κανόνα τῆς Ἰνδίκτου λέγονται τὰ ἀκόλουθα:

Ἐν ἔργοις πνευματικοῖς,
θεοτερέσι, κομῶντας
τὸ ἔτος τοῦτο διαγαγεῖν
καταξίωσον, Κύριε,
τούς πιστεῖ Σε μέλποντας
Θεὸν τοῦ παντός.
(Τροπ. β' τῆς γ' φδῆς)

Ὡς φιλόανθρωπος, καταξίωσον
ἀρξάμενους τοῦ ἔτους
καὶ συμπληρώσαι Σοι
εὐαρέστως, Χριστέ.
(Τροπ. β' τῆς δ' φδῆς)

Τὴν τοῦ ἔτους ἀμεινψιν
ἀνάδειξον ἡμῖν
μεταβολὴν πρὸς κρείττονα
...
(Τροπ. β' τῆς ε' φδῆς)

Πολιτείας ἀπάρεσθαι,
εὐαρέστου Σοι, Δέσποτα,
σὺν τῇ ἐτησίᾳ ἀπάρξει
ἡμᾶς καταξίωσον.

Ἡμερῶν τῶν τοῦ Πνεύματος
ἐν μεθέξει τοῦ Νόμου Σου
ἀνάδειξον πλήρεις, οἰκτίρμον
Σωτήρ, τοὺς ὑμνοῦντάς Σε.
(Ῥδὴ ε')

γ'.

1. Ἄς μὴ νομισθῇ ὅμως ὅτι ἡ ὑμνογραφία τῆς Ἰνδίκτου περιορίζεται μόνον εἰς τὰ πνευματικὰ ζητήματα καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς αἰτήσεις. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐλησμόνησεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι τὴν ἀποτελοῦν, ἔχουν καὶ ὕλικας ἀνάγκας, ζῶσιν ἐντὸς μιᾶς κοινωνίας ἣ ὁποία ἀντιμετωπίζει διαφόρους κινδύνους καὶ περιστάσεις καὶ ἔχουσιν, ἐπομένως, ἀνάγκην καὶ εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας πάλιν εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐπίτευξις οἰουδήποτε ἀγαθοῦ ἀποτελέσματος τῶν ὁσωνδήποτε προσπαθειῶν τῶν. Διὸ καὶ δέεται ἐπανειλημένως τοῦ Θεοῦ, ὅπως εὐλόγησιν «τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ» καὶ ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς «εὐκρασίας τῶν ἀέρων» καὶ τῆς «εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς» καὶ ἀπὸ τῆς κοινωνικῆς ἐπόψεως, διαφυλάττων ἐν εἰρήνῃ τὸν λαόν Του, ἐξασφαλίζων τὴν ἐθνικὴν του ἀκεραιότητα καὶ παρέχων νίκας καὶ θριάμβους εἰς τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς τους.

2. Πρὸς τὸ τμήμα τοῦτο τῆς ἰδεολογίας τῆς ἐορτῆς τῆς Ἰνδίκτου ἀνταποκρίνεται ἡ ἐν τῇ θ. Λειτουργίᾳ ἀναγινωσκόμενη ἐκ τῆς Κ. Δ. περικοπῆ τῆς πρὸς Τιμόθεον Α' Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀπ. Παύλου (β' 1-7), ἐν ᾗ προτρέπονται οἱ πιστοί, ἵνα προσεύχωνται «ὑπὲρ βασιλέων καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων» κλπ.

3. Ἰδὸν χαρακτηριστικὰ τινα σημεῖα, ἐκ τῶν πολλῶν, τῆς ἱερᾶς ὑμνολογίας τῆς Ἰνδίκτου, περιέχοντα τὰ αἰτήματα ταῦτα τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὃν τινα συνδέονται καὶ μετὰ τῆς θεολογικῆς δοξολογίας, περὶ ἧς ὁμιλήσαμεν ἀνωτέρω.

Τὸ Ἐξαποστειλᾶριον :

Θεὸς θεῶν καὶ Κύριε,
τρισηπτότατε φύσις,
ἀπρόσιτε, αἰδία,
ἄκτιστε καὶ τῶν ὅλων
δημιουργέ, Παντοκράτορ,
Σοὶ προσπίπτομεν πάντες
καὶ Σε καθικετεύομεν·
Τὸ παρὸν ἔτος τοῦτο,
ὡς ἀγαθὸς εὐλόγησας,
φύλαττε ἐν εἰρήνῃ
τοὺς Βασιλεῖς καὶ ἅπαντα
τὸν λαόν Σου, οἰκτίρμον.

Τὸ Ἀπολυτίκιον :

Ὁ πάσης δημιουργὸς τῆς κτίσεως,
ὁ καιροῦ καὶ χρόνου
ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος,
εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ
τῆς χρηστότητός Σου, Κύριε,
φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τοὺς Βασιλεῖς
καὶ τὴν Πόλιν Σου,
πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
καὶ σῶσον ἡμᾶς.

ΤΑ ΙΕΡΑΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

Ἕνας ὁργανισμός, ὡς ἡ Ἀπ. Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος σκοπὸν ἔχει νὰ δώσῃ γενικὰς γραμμὰς πνευματικῆς-θρησκευτικῆς καλλιέργειας εἰς ὅλην τὴν χώραν, νὰ χαράξῃ σύστημα ἐργασίας, νὰ συντάξῃ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτάς τὰ μέσα πρὸς δρᾶσιν καὶ ἐργασίαν, δὲν δύναται νὰ μὴ εὑρίσκειται εἰς ἄμεσον καὶ καθημερινὴν ἐπαφὴν μὲ τὰ περιφερειακὰ κέντρα τῆς Ἀποστ. Διακονίας καὶ ἰδίᾳ μὲ τοὺς ἄμεσους αὐτῆς ἐργάτας, τὸν Ἱερὸν Κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος φύσει εἶναι ὁ ἀναντικατάστατος πρῶτος ἐργάτης τῆς Ἀποστ. Διακονίας, ὁ ὁποῖος θὰ δώσῃ σάρκα καὶ ὅσα εἰς τὰ προτεινόμενα καὶ σχεδιαζόμενα ὑπὸ ταύτης. Ἡ ἄμεσος αὕτη ἐπαφὴ τοῦ Κέντρου μετὰ τῶν περιφερειακῶν ὁργάνων θὰ δεῖξῃ καὶ θὰ διδάξῃ τοὺς ἔχοντας τὴν εὐθύνην τῆς κατευθύν-

Τὸ πρῶτον «Ἰδιόμελον» τῶν «Αἰώνων» εἰς τὸν Ὅρθρον, ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ :

Προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός,
ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων
καὶ συστησάμενος τὴν κτίσιν
ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι
καὶ καιροῦ καὶ χρόνου
ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος,
εὐλόγησον τὸν στέφανον
τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός Σου,
δωροῦμενος εἰρήνην
ταῖς Ἐκκλησίαις Σου,
νίκας τῷ πιστοτάτῳ Βασιλεῖ,
εὐφορίαν τε τῇ γῇ
καὶ ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

4. Σημειωτέον, τέλος, ὅτι εἰς τὴν μέχρις ἡμῶν διασωθεῖσαν, ὡς ἀνωτέρω, Ἀκολουθίαν διτηρήθησαν καὶ τινα λείψανα καιρικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ περιπετειῶν, ἡ μελέτη τῶν ὁποίων ἀποδεικνύει πόσον ἡ Ἐκκλησία μας συνήθιζε νὰ συγχρονίζῃ τὴν λατρείαν καὶ τὴν ὑμνολογίαν τῆς καὶ νὰ τὴν ἐναρμονίζῃ πρὸς τὰς ἐκάστοτε καιρικὰς ἀνάγκας.

Ὅς τοιαῦτα λείψανα θεωρητέα :

α) Τὸ δεύτερον «Στιχηρὸν» τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἐνθα γίνεται μνεῖα «τῶν δυσσεβῶν καὶ ἀθέων Ἀγαρηνῶν».

β) Τὸ τέταρτον «Ἰδιόμελον» τῶν «Ἀποστίχων» τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἐνθα διατυπῶνται ἡ δέσις : «καὶ τὰς αἰρέσεις κατάβαλε».

γ) Τὸ «Καὶ νῦν» τῶν αὐτῶν «Ἀποστίχων», ἐνθα διατυπῶνται ἡ δέσις : «Τῷ πιστοτάτῳ βασιλεῖ συμπολέμει, κατὰ ἀθέων βαρβάρων, ὡς ποτε τῷ Δαβὶδ» καὶ παρέχεται περὶ τῶν «βαρβάρων» τούτων ἡ πληροφορία ὅτι «ἤλθοσαν οὗτοι ἐν Σκηναῖς Σου καὶ τὸν πατρίον τόπον ἐμίαναν, Σῶτερ».

Τοσαῦτα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, περὶ τῆς Ἀκολουθίας τῆς «Ἀρχῆς τῆς Ἰνδίκτου», ἥτις εἶναι μία τῶν ὡραιωτάτων καὶ σημαντικωτάτων ἐορταστικῶν μας Ἀκολουθιῶν.

Ε. Γ. Μ.

σεως τί ἐκ τῶν προτεινομένων εἶναι τὸ ἐφαρμόσιμον, ποῖα τὰ ἀποτελέσματα τῆς μέχρι τοῦδε ἐφαρμογῆς, τί δέον νὰ διορθωθῇ, τί δέον νὰ προστεθῇ, ποῖα εἶναι τὰ ἀνακύπτοντα προβλήματα, τὰ ὁποῖα τὸ Κέντρον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιληφθῇ, καὶ ποῖα εἶναι τὰ ἰδιάζοντα τοπικὰ προβλήματα πού ἀνακύπτουν εἰς κάθε περιφέρειαν ἕνεκα τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν. Ἡ τοιαύτη ἐπαφὴ θὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς διευθύνοντας τὸ Κέντρον ποῖα τῶν προβλημάτων εἶναι τὰ πλέον ἐπείγοντα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Κέντρου θὰ ἀκούσουν ἐκ τῶν μᾶλλον ἀρμοδίων προσώπων, τῶν κατὰ τόπους Ἱεραρχῶν καὶ Ἱερέων, τὰς ἐνδεδειγμένας λύσεις καί, μεστοὶ ἐντυπώσεων καὶ σκέψεων, θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν βάσιν διὰ νὰ θέσουν τὰ προσκομισθέντα στοιχεῖα ὑπὸ μελέτην καὶ προσαρμόσουν οὕτω τὴν περαιτέρω ἐργασίαν ἐπὶ δάσεως, ἢ ὁποῖα εἶναι πλέον θετική, διότι προέρχεται ἐκ τῆς πείρας. Ἄνευ τῆς τοιαύτης ἐπαφῆς τὸ Κέντρον διατρέχει τὸν κίνδυνον καταρτισμοῦ σχεδίων καὶ προγραμμάτων, μὴ στηριζομένων ἐπὶ πραγματικῆς βάσεως. Ἡ κατὰ τὴν ἐπαφὴν ταύτην συζήτησις καὶ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου ἐξέτασις τῶν γενικωτέρων καὶ τῶν μερικωτέρων, τῶν τοπικῶν πνευματικῶν προβλημάτων, εἶναι τῷ ὄντι ἀνυπολόγιστου σημασίας καὶ δύναται ν' ἀποδῇ γονιμωτάτη εἰς ἀποτελέσματα, ὡς πᾶς τις εὐκόλως ἐννοεῖ. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως ἡ τοιαύτη ἐπαφὴ τοῦ Κέντρου τῆς Ἀποστ. Διακονίας μετὰ τῶν Ἱερέων ἰδίως, ἀποβαίνει σπουδαιότατη. Παρ' αὐτῶν θὰ ἀκούσωμεν τὰ ἀπασχολοῦντα αὐτοὺς πνευματικὰ ζητήματα, τὰς δυσχερεῖας, τὰς ὁποίας συναντοῦν, τὰς κρίσεις ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν γενικωτέρων μέτρων, τοὺς πόθους τῶν, τὰ μέδα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠθελον νὰ δοθοῦν εἰς χεῖράς τῶν, τοὺς ὑποδεικνυμένους καλλιτέρους τυχὸν τρόπους ἐργασίας κλπ. Ἀναπόδραστος δὲ θὰ εἶναι ἡ ἐπὶ τοῦ ἡθικοῦ τῶν Ἱερέων ἐπίδρασις τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν προσώπων τοῦ Κέντρου τῆς Ἀποστ. Διακονίας, ἅτινα πλὴν ἄλλων διὰ τῆς παρουσίας τῶν καὶ μόνον θὰ συνειδητοποιήσουν εἰς αὐτοὺς τὴν ὑψηλὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν εἶναι κεκλημένοι νὰ καταλάβουν ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς Ἀποστ. Διακονίας.

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται, ἡ τόσον ἀναγκαία ἐπαφὴ αὕτη οὐδὲ πόρρωθεν ἔχει τὸν χαρακτήρα ἐλέγχου τοῦ συντελουμένου ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἔργου, οὐδὲ σημαίνει ἀνάμειξιν εἰς ἔργα ἀλλότρια, ἀλλ' εἶναι ἕνας ἀναγκαῖος κατατοπισμὸς τοῦ Κέντρου πρὸς τὴν πραγματικότητα, πρὸς τὴν συντελουμένην ἐργασίαν, εἶναι ἐν ἄλλαις λέξεσι μία διδασκαλία τοῦ Κέντρου, γινομένη ἐκ τῶν πραγμάτων, διὰ νὰ εἶναι τοῦτο πάντοτε εἰς θέσιν νὰ συλλαμβάνῃ τὴν πραγματικὴν φύσιν τῶν προβλημάτων καὶ εὕρισκῃ τὴν ὀρθὴν λύσιν αὐτῶν.

Ἡ τόσον ἀναγκαία καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιβαλλομένη ἐπαφὴ αὕτη δὲν συνετελέσθη μέχρι σήμερον ὑπὸ τῆς Ἀποστ. Διακονίας, διότι δὲν εἶχε συμπληρωθῇ ὁ κατάλληλος πρὸς τοῦτο χρόνος. Ἐπρεπε πρῶτον νὰ συντελεσθῶν ὑπὸ τοῦ Κέντρου τῆς Ἀποστ. Διακονίας μερικὰ γενικὰ ἔργα, νὰ καταρτισθοῦν αἱ πρῶται κατευθυντήριαι γραμμαί, νὰ διοργανωθοῦν

μερικοὶ τομεῖς, νὰ προπαρασκευασθοῦν τὰ πρῶτα βοηθητικὰ μέσα, βιβλία καὶ περιοδικά, τὰ ὁποῖα θὰ ἐδίδοντο εἰς χεῖρας τῶν Ἱερέων, νὰ γίνῃ συνειδήσις ἡ Ἀποστ. Διακονία εἰς τὰ εὐρέα στρώματα τῶν Ἱερέων, διὰ νὰ δυνάμεθα νὰ ἐπικοινωνήσωμεν μετ' αὐτῶν.

Ἦδη νομίζομεν ὅτι, μετὰ πενταετὴ προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν, ἔφθασεν ὁ χρόνος τῆς τοιαύτης ἐπαφῆς τοῦ Κέντρου μετὰ τῶν Περιφερειῶν. Ἡ ἀρχὴ ἐγένετο κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον ἀπὸ τῶν Ἱερέων Μητροπόλεων Μυτιλήνης καὶ Χίου, εἰς ἃς προσκληθέντες ὑπὸ τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν μετέβημεν ὅλοι οἱ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἐργαζόμενοι. Εἰς ἁλλεπαλλήλους συγκεντρώσεις ἐν Μυτιλήνῃ Ἱερέων, Κατηχητῶν, Ἱεροκηρύκων, Ἐνοριακῶν παραγόντων κλπ. ἐξητάσθησαν, συνεζητήθησαν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς πλεῖστα θέματα ἀναγόμενα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Ἀποστ. Διακονίας. Ἐπικοινωνήσαμεν μετὰ τῶν Ἱερέων, εἶδομεν τὴν Ἐνοριακὴν των καὶ Κατηχητικὴν των ὁργάνωσιν, ἠκούσαμεν τὰς γνώμας των καὶ ὑποδείξεις, ἐλάβομεν γνώσιν τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζουν καὶ τῶν ἀναγκῶν, τὴν θεραπείαν τῶν ὁποίων ἀναμένουν ἐκ τῆς Ἀποστ. Διακονίας. Διεπιστώσαμεν τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἀμέριστον δεικνύουν πρὸς τὴν Ἀποστ. Διακονίαν, ἠκούσαμεν μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας στηρίζουν ἐπ' αὐτῆς. Ἀνεδαπτίσθημεν εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, προερχόμενον ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ θεσμοῦ τούτου. Εἶδομεν τὸ φρόνημα αὐτῶν ἀναπτεινόμενον ἐκ τῆς συναισθήσεως ὅτι ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, προσοντοῦχοι καὶ μὴ προσοντοῦχοι, ἔχουν τὴν θέσιν των ἐν τῇ Ἀποστ. Διακονίᾳ, δύναται ἕκαστος νὰ ἐπιτελέσῃ κάτι τι εἰς τὸ γενικώτερον πλάνσιον τῆς ἐργασίας. Ἡ χαρὰ των ἦτο ἔκδηλος ἐπὶ τῇ ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Κέντρου, ἐπὶ τῇ συγκεντρώσει πρὸς ἐξέτασιν τῶν προβλημάτων πρὸς ἕνα μοναδικὸν σκοπόν, τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Πανταχοῦ παρὼν εἰς ὅλας τὰς συγκεντρώσεις ὁ ἀκάματος γεραρὸς Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, θέτων ἐν τέλει εἰς ὅλας τὰς συζητήσεις τὴν σφραγίδα τῆς μακρᾶς του ποιμαντορικῆς πείρας.

Τὰ αὐτὰ ἐπανελήφθησαν εἰς Χίον, ὅπου, εἰς τὸ διοργανωθὲν τριήμερον Ἱερατικὸν συνέδριον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Παντελεήμονος, ἐξητάσθησαν παντοῖα προβλήματα, τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὁποίων μὲ ἀδιάπτωτον προσοχὴν καὶ ἐνδιαφέρον παρηκολούθουν οἱ πάντες. Ψυχὴ τοῦ συνεδρίου, ὁ Μητροπολίτης ἐξῆγε καὶ ἐν συνόψει διετύπωνε τὰ πρακτικὰ συμπεράσματα. Καὶ ἐδῶ ὁ αὐτὸς ἐνθουσιασμός, ἡ αὐτὴ κατανόησις, αἱ αὐταὶ ἐλπίδες, ἡ αὐτὴ αἰσιοδοξία. Εἶναι ἀφάνταστον πόσον ἡ μικρὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας συντελεσθεῖσα ἐργασία ἀνεπτέρωσε τὸ φρόνημα τῶν Ἱερέων, ἐκραταίωσε τὰς ἐλπίδας καὶ ἐδείξεν εἰς αὐτοὺς πρωτίστως ποῖαν δύναμιν ἐγκλείει ἡ Ἐκκλησία, ὅταν θέλῃ νὰ ἐργασθῇ. Ἀπὸ τὰς πολλὰς διαπιστώσεις, πού ἔκαμα κατὰ τὴν περιοδείαν αὐτήν, μίαν θέλω ἐνταῦθα νὰ σημειώσω. Ὁ Ἱερεὺς μας, ὅσον καὶ ἂν στερεῖται τυπικῶν προσόντων, ὅταν τὸν πλησιάσῃ ἡ Ἐκκλησία καὶ δὲν τὸν ἀφήσῃ παρη-

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ (688)

Περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας
ἐκδόσεως τοῦ «Μεγάλου Ὁρολογίου»Ἀριθ. { Πρωτ. 1627
Διεκπ. 850

Ἀθήνησι τῇ 18-7-1952

Πρὸς

τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως γνωρίζει Ὑμῖν ὅτι ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνεχίζουσα τὴν ἐκδοσὶν τῶν λειτουργικῶν βιβλίων τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν πρὸ ἔτους γενομένην ἐκδοσὶν τοῦ Ἱερατικοῦ, προσέβη ἐσχάτως εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ Μεγάλου Ὁρολογίου.

Τὸ Ὁρολόγιον τοῦτο, ἐκτυπωθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ὁρολογίου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἶναι τὸ πρῶτον λειτουργικὸν βιβλίον, ὅπερ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ τυπογραφείου καὶ τοῦ βιβλιοδετείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, πᾶσα δὲ κατεβλήθη προσπάθεια, ὥστε τοῦτο νὰ παρουσιασθῇ ἁρτιώτερον ἀπὸ τε περιεχομένου καὶ ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως.

Δὲν διαλανθάνει ἀσφαλῶς τὴν Ὑμετέραν προσοχὴν ἡ σημασία τῆς ἀναληφθείσης προσπάθειας ἐκδόσεως τῶν λειτουργικῶν βιβλίων. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν θὰ ἀποκτήσῃ τὰ αὐθεντικὰ κείμενα καὶ θὰ ἐπιτευχθῇ οὕτω ἡ παρὰ πάντων ποδουμένη ὁμοιομορφία ἐν τῇ τελετουργικῇ πράξει.

Ὅθεν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-

μελημένων εἰς κάποιαν ἐνορίαν καὶ τὸν διδάξῃ ὅτι καὶ αὐτὸς μπορεῖ νὰ κάμῃ πολλὰ ἐργαζόμενος καὶ τὸν ἐντάξῃ εἰς ἓνα σύστημα ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας, μεταβάλλεται εἰς ἄλλον ἄνθρωπον καὶ ἡ δραστηριότης του ἐκδηλοῦται θαυμαστῶς.

Πολλὰ τὰ διδακτικὰ συμπεράσματα ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐπαφῆς εἶχον νὰ σημειώσω. Ἀλλὰ σκοπὸς τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν εἶναι νὰ ἀναπτύξω τὰ συζητηθέντα θέματα καὶ ἐκθέσω τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰ συμπεράσματα. Σκοπὸς μου ἀπλῶς εἶναι νὰ υπογραμμίσω ζωηρῶς τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐπαφῆς τῆς Ἀποστ. Διακονίας μετὰ τῶν περιφερειακῶν αὐτῆς Κέντρων, ἥτις τόσο πνηγυρικῶς κατεδείχθη ἐκ τῆς πρώτης γενομένης ἀποπείρας. Εὐχαριστοῦμεν ἀφορτέρως τοὺς Ἱεράρχας διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ταύτην ἀφορμὴν. Ἡ Ἀποστ. Διακονία θὰ εἶναι εὐτυχὴς ἐὰν ἴδῃ τὴν ἀρχὴν ταύτην γενικευομένην, συμμετέχουσα τῶν ἐκασταχοῦ συγκαλουμένων Ἱερατικῶν συνεδρίων, καὶ ἐὰν δυνηθῇ οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ τῶν Ἱερατικῶν Συνεδρίων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παντοδαίς εὐκαιρίαις νὰ ἔλθῃ εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Ἱ. Κλήρου ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Μ. ΒΕΛΛΑΣ

Γεν. Δ/τῆς τῆς Ἀποστ. Διακονίας

λάδος παρακαλεῖ τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας, ὅπως διὰ καταλλήλων ἐνεργειῶν ἀντικαταστήσωσι τὰ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει Ὁρολόγια διαφόρου τύπου καὶ ἐκδόσεως διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐκδοθέντος Ὁρολογίου, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ μόνον ἀνεγνωρισμένον καὶ ἐγκριμένον ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας κείμενον.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, δικαίαν αἰσθανομένη χαρὰν διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐκδόσεως τῶν λειτουργικῶν βιβλίων, πέποιθεν, ὅτι οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι, συμμεριζόμενοι τὴν χαρὰν ταύτην, θέλουσι συντελέσει εἰς οἰκοδομὴν ἔργου τοσαύτης σπουδαιότητος.

† Ὁ Ἀθηνῶν Σπυρίδων, Πρόεδρος
† Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος
† Ὁ Βεροῖας καὶ Ναούσης Ἀλέξανδρος
† Ὁ Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσόστομος
† Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος
† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος
† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος
† Ὁ Λαοῖς Δωρόθεος
† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος
† Ὁ Σόφου Φιλάρετος
† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Κωνσταντῖνος
† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἰάκωβος
† Ὁ Νευροκοπίου Ἀγαθάγγελος

Ὁ Ἀρχιεραματεὺς

† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

ΑΙ ΠΕΡΙ ΣΥΝΟΔΟΥ ΑΠΟΨΕΙΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1843

Ἐν τῷ δευτέρῳ ἄρθρῳ τοῦ «ὑπὸ τῆς Α' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως Ἀθηνῶν τῇ 18 Μαρτίου 1844» ψηφισθέντος «Πολιτικοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος» καὶ ἐν κεφαλαιῷ περὶ θρησκείας ἀναγράφεται ὅτι «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴ γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπαστῶς ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τηροῦσα ἀπαράλλακτως ὡς ἐκεῖναι τοὺς τε ἱεροὺς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνες καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις, εἶναι δὲ αὐτοκέφαλος, ἐνεργοῦσα ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης Ἐκκλησίας τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα καὶ διοικεῖται ὑπὸ Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιερέων...» (1).

Πρὸ τῆς τελικῆς τοῦ, περὶ θρησκείας, κεφαλαίου, διατυπώσεως, ὡς ἐν τῷ ὑπ' ὄψιν Συντάγματι διατάσσεται, προηγήθησαν σχετικαί, Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας συνεννοήσεις, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων, τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀναγραφῆς ἐν αὐτῷ δογματικῶν καὶ κανονικῶν ὅρων, δι' ὧν θὰ ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τῶν ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν «ἡ ἐγκαθιδρουθεῖσα πνευματικὴ διοίκησις τῆς Συνόδου τῆς Ἑλληνικῆς».

1. Διονυσ. Μαραγάκης : Δίκαιον Ἐκκλησίας — Πολιτείας Ἑλλάδος. Ἀθήναι 1937 σ. 183.

Οὐχ ἦττον ὅμως αἱ, ἐν προκειμένῳ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἀπόψεις δὲν εὗρον τὴν δέουσαν κατανόησιν καὶ κατεχωρήθη ἐν τῷ Συντάγματι τοῦτο «ἐλλειπὲς πάνυ» τό, περὶ θρησκείας, κεφάλαιον.

Τούτου ἕνεκεν ἡ ἐκπροσωποῦσα, τὴν ἡμετέραν Σύνοδον, ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἐκ τῶν Ἐπισκόπων Ἀττικῆς Νεοφύτου, Κυνορίας Διονυσίου, Ἀχαΐας Γρηγορίου, Κυκλάδων Δανιήλ, πρ. Ἡλείας Ἰωνᾶ, πρ. Μενδενίτης Γρηγορίου καὶ πρ. Σάμου Κυρίλου ἀπηύθυνε πρὸς τὴν «Ἐθνικὴν Συνέλευσιν τῶν Ἑλλήνων» ἔγγραφον, ἐν ᾧ διαλαμβάνονται αἱ, ἐν προκειμένῳ, τῆς Ἐκκλησίας, ἀπόψεις.

Τοῦτο ἔχει ὡς ἑξῆς.

«Πρὸς

Τὴν Σ. τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικὴν Συνέλευσιν

Ἡ πασίγνωστος ἀνάγκη τῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, προσελθοῦσα ὡς ἐκ τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτῇ τῷ 1833 Ὁργανισμοῦ, ἔδιδε τὴν πλήρη πεποίθησιν καὶ πρὸς ἅπαντα τὸν κλήρον καὶ πρὸς ὅλον τὸ χριστεπώνυμον πλῆρωμα, ὅτι τὸ ἐπὶ τοῦ Συντάγματος περὶ Θρησκείας κεφάλαιον ἤθελεν εἰσθαι ἀνάλογον πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' οὗ μάλιστα προηγήθη ὡς πρὸς τοῦτο καὶ ἔκθεσις Συνοδικῇ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, καὶ μετ' αὐτὴν διάγνωσις κανονικῇ σχεδιασθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων Ἀρχιερέων τῶν τε Συνοδικῶν καὶ ἄλλων, συνελθόντων περὶ τούτου μετὰ τοῦ Κ. Γραμματέως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εἰς συνέλευσιν τὴν 23ην τοῦ ἡδὴ ἐκπνέοντος, ἥτις διάγνωσις καὶ ἐπεδόθη τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπὴν.

Ἀλλὰ μετὰ βαθείας θλίψεως εἶδον ἅπαντες, ἐκδοθέντος ἡδὴ τοῦ Σχεδίου τοῦ Συντάγματος, ὅχι μόνον μὴ ὄν τὸ Κεφάλαιον τοῦτο, κατὰ τὰς κοινὰς προσδοκίας, ἀλλὰ καὶ ἐλλειπὲς πάνυ εἰς τὰ δι' αὐτοῦ ὀριζόμενα.

Ἡ ἔκφρασις ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἠνωμένη πνευματικῶς καὶ δογματικῶς μετὰ τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν» δὲν διασαφεί τὴν καθαρὰν καὶ πλήρη ἔνωσιν αὐτῆς μετ' αὐτῶν, ὡς ἐμφαίνουσα μόνην τὴν κατὰ Πνεῦμα τοῦ Δόγματος ἔνωσιν, ὅχι δὲ καὶ τὴν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ δόγματος, δι' ὃν ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος, τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία διακρίνεται τῶν ἑτεροδόξων.

Ὅθεν σὺν τῷ Δογματικῶς, ἐπάναγκες νὰ συνυπάρχῃ καὶ τὸ Κανονικῶς. Διότι διὰ τῶν ἱερῶν κανόνων διαγράφονται οἱ ὅροι τοῦ Δόγματος καὶ οἱ ὅροι τῶν Θείων Μυστηρίων καὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, ὅσα ἴδια τῇ Ἀνατολικῇ Ὁρθόδοξῳ, τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίᾳ ἄλλως ἢ ἐκφραζομένη ἔνωσις διὰ μόνης τῆς λέξεως **Δογματικῶς** ὅχι μόνον δὲν εἶναι πλήρης, ὡς μὴ διασαφυνμένων συνάμα δι' αὐτῆς καὶ τῶν ὅρων τοῦ Δόγματος, ἀλλὰ καὶ ἀντιβαίνει καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Ἀγίαν ἡμῶν πίστιν, ὡς ἀφαιροῦσα σιωπηλῶς τοὺς ἱεροὺς ὅρους καὶ θεσμούς, δι' ὃν ἡ ἀκραιφνὴς περὶ δογμάτων δόξα τῶν ὀρθοδόξων διασημαίνεται, καὶ δι' ὃν τὰ ὀρθὰ δόγματα καὶ αἱ περὶ τῶν Μυστηρίων καὶ τῆς

ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως θεοπαράδοτοι διατυπώσεις ἀπὸ τῶν σαθρῶν καὶ βλασφημῶν διακρίνονται.

Ὅθεν εἶναι ἐπάναγκες, ὥστε ἡ τοιαύτη ἔνωσις νὰ γνωστοποιηθῇ καὶ νὰ ἐκφρασθῇ πραγματικῶς ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως διότι ἐκ τῆς τοιαύτης πρακτικῆς γνωστοποιήσεως καὶ πληροφορίας, θέλει ἀναγνωρισθῇ καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀδελφὰς Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας ἡ ἐγκαθιδρυθεῖσα πνευματικὴ διοίκησις τῆς Συνόδου τῆς Ἑλληνικῆς.

Τούτου δὲ μὴ γενομένου, τὸ πνευματικὸν ἡμῶν πολίτευμα θεωρεῖται ὡς πολίτευμα αὐτοσυστάτον, ἀνθαίρετον, μοναδικόν, ἄσχετον πρὸς τὰς ἄλλας ὁμοδόξους Ἐκκλησίας, καὶ ἐπομένως ὑποπτον, ὡς πρὸς τοὺς ἱεροὺς θεσμούς, καὶ κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον τὰ ἐνεργηθέντα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἀντιβασιλείας εἰς τὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἔδωκαν ὡς πρὸς τοῦτο πολλὰς ὑπονοίας ἀφορμὰς.

Τοιαῦτα ἐν παραδείγματι εἶναι καὶ ἡ τοῦ κλήρου ἐν γένει ἀπαγόρευσις ἀπὸ πάσης ἀλληλογραφίας ἢ καμμιᾶς ἄλλης ἀμέσου σχέσεως μετ' ἐξωτερικὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, καὶ ἡ ἀπαγόρευσις παντὸς Ἑλληνος κληρικοῦ ἀπὸ πάσης ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἱεροπραξίας διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ ὡς ἐκ ταύτης νὰ μνημονεύσῃ τοῦ ὀνόματος ἐτέρας ὁμοδόξων Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, πρᾶγμα ἔχθραν καὶ μίσος ἡμῶν ἐμφαίνειν κατὰ τῶν ὁμοδόξων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐπομένως ἡ ἔκφρασις καὶ **διοικεῖται ὑπὸ Ἱερᾶς Συνόδου** δὲν προσδιορίζει ἐκ ποίων προσώπων ἡ Σύνοδος αὕτη θέλει σύγκειται καὶ κατὰ ποίους ὅρους θέλει διοικεῖται ὑπ' αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος, τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία ἔχει ἰδίους ὅρους κατὰ τοὺς ὁποίους διεξάγεται καὶ κυβερνᾶται, καὶ οὗτοι εἶναι οἱ θεῖοι Ἀποστολικοὶ καὶ Συνοδικοὶ κανόνες, τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ διακρατῇ καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία, καὶ κατ' αὐτοὺς νὰ κυβερνᾶται, διότι οὕτως ὑπάρχει καὶ λέγεται καὶ γνωρίζεται Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος, καὶ μέλος τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς πιστεύοντες ὁμολογοῦμεν διὰ τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Ἀγίας ἡμῶν Πίστεως.

Ὅθεν καθὼς προσδιορίζεται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ὀρισμῷ ὅτι ἡ ἐν τῇ Ἑλλάδι Ἐκκλησία εἶναι **αὐτοκέφαλος καὶ ἀνεξάρτητος ἐκείνων** καὶ ὅτι θέλει διοικεῖσθαι ὑπὸ Ἱερᾶς Συνόδου, οὕτως ἐπάναγκες νὰ προσδιορισθῶσι καὶ τὰ πρόσωπα, ἐξ ὧν ἡ Σύνοδος θέλει συγκροτεῖται, καὶ τό, ὅτι ἡ Ἐκκλησία θέλει διοικεῖται ὑπ' αὐτῆς κατὰ τοὺς θεῖους Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς κανόνες, καὶ τὰς Ἱερὰς παραδόσεις, καὶ τότε ἡ διὰ τοῦ Συντάγματος διακήρυξις ὅτι ἡ **ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας**, συνάδει μετὰ τὰ πράγματα, καὶ βαβαιοῦται ὡς ἀληθὴς καὶ πραγματικῶς ὑπάρχουσα τοιαύτη.

Ταῦτα ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ὑπομνησκόμεν ὑμᾶς κατὰ χρέος, ἀναφερόμενοι εἰς τὴν δοθεῖσαν Ἐκκλησιαστικὴν διάγνωσιν, εἰς τὸ περὶ Θρησκείας Κεφά-

ΤΟ ΕΝ ΒΕΡΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Κ. ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ἀπὸ 10—14 Ἀπριλίου ἔ. ἔ. συνήλθεν ἐν Βέρνη τὸ βον συνέδριον τῆς Studiorum Novi Testamenti Societas (S. N. T. S.), τοῦ ὁποίου τὸ γενικὸν θέμα ἦτο «Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν Κ. Διαθήκην». Ἀσθενοῦντος τοῦ προέδρου τοῦ συνεδρίου γνωστοῦ καθηγητοῦ τοῦ Cambridge C. H. Dodd, ἀνέλαβε τὴν προεδρίαν ὁ τέως πρόεδρος τῆς S. N. T. S. καθηγητῆς τοῦ Στρασβούργου H. Clavier. Τὸ μνημονευθὲν γενικὸν θέμα ἀνεπτύχθη εἰς τέσσαρας κυρίας εἰσηγήσεις, ὡς ἑξῆς κατανεμηθείσας. Ἡ μὲν πρώτη ἦτο γενικὴ εἰσήγησις τοῦ προέδρου Dodd, ἀγνωσθεῖσα ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῆς S. N. T. S. Dr. G. H. Boobyer, ἡ δὲ δευτέρα ἦτο ἡ τοῦ υποσημειωμένου, ἀντιπροσωπεύσαντος τὴν ὀρθόδοξον θεολογίαν καὶ πραγματευθέντος «περὶ τῆς ἀνθρωπολογίας τῆς Κ. Διαθήκης», ἡ τρίτη ἦτο τοῦ γνωστοῦ καθηγητοῦ τοῦ Μαγβούργου R. Bultmann, πραγματευθέντος τὸ πρόβλημα «ὁ ἄνθρωπος μεταξὺ τῶν καιρῶν κατὰ τὴν Κ. Δ.» καὶ ἡ τετάρτη ἦτο τοῦ καθηγητοῦ H. Clavier. ὁμιλήσαντος «περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν Κ. Δ.». Εἰς βραχυτέρας ἀνακοινώσεις προέβησαν ὁ καθηγητῆς τῆς Βέρνης W. Michaelis (ἀναγκαιότης καὶ ὅρια τῆς ἀναπτύξεως τῶν ζητημάτων περὶ τῆς γνησιότητος τῶν βιβλίων τῆς Κ. Διαθήκης), ὁ καθηγητῆς τοῦ Leiden G. Sevenster (τὸ χριστολογικὸν ζήτημα ἐν τοῖς συνοπτικοῖς εὐαγγελίοις), ὁ καθηγητῆς τῆς Ζυρίχης E. Schweizer (τὰ ἑπτὰ πνεύματα ἐν τῇ Ἀποκαλύψει) καὶ ὁ ἐν Οὐψάλῃ ὑφηγητῆς B. Reike (ἡ ἰδέα περὶ τῆς γνώσεως ἐν τοῖς εὐρημασι τῆς Νεκρᾶς Θεολογίας). Ἐκάστη συνεδρία ἤρχιζε μετὰ ἀλλήλων ἀνάγνωσμα τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος καὶ ἀνάλογον προσευχήν, δημιουργουμένης οὕτω χριστιανικῆς ἀτμοσφαίρας εὐλαβείας πρὸς τε τὴν Κ. Δ. καὶ πρὸς τοὺς ἑταίρους.

Μεθ' ἑκάστην δὲ εἰσήγησιν καὶ ἀνακοίνωσιν ἐπη-

λαιον τοῦ Συντάγματος, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνταῦθα ἐπισυνάπτομεν, πεπεισμένοι ὄντες μετὰ παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, ὅτι δὲν θέλετε παραβλέπει τὰ πατροπαράδοτα δικαιώματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ὁ ζῆλος τῆς εὐλαβείας Σας καὶ τὸ χρέος τῆς Ἀντιπροσωπευτικῆς θέσεώς Σας ἀπαγορεύει ὑπὲρ αὐτῆς, ἢ ὁ Χριστὸς τῷ τιμίῳ αὐτοῦ αἵματι περιεποιήσατο.

Τὴν 31 Δεκεμβρίου 1843 : ἐν Ἀθῆναις

- Ὁ Ἀττικῆς Νεόφυτος
- Ὁ πρόφῃ Ἡλείας Ἰωνᾶς
- Ὁ Κυνοῦρίας Διονύσιος
- Ὁ Ἀχαΐας Γρηγόριος
- Ὁ Κυκλάδων Δανιὴλ
- Ὁ πρόφῃ Μενδενίσης Γρηγόριος
- Ὁ πρόφῃ Σάμου Κύριλλος.

† Ὁ πρ. Λήμνου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

κολούθει συζητήσεις. Τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου παρεκολούθησεν ἀνελλιπῶς καὶ ὁ διαπρεπὴς γλωσσολόγος καὶ πιστὸς Χριστιανός, πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου A. Debrunner, γνωστὸς ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ λαμπρᾶς ἀναθεωρήσεως τῆς «Γραμματικῆς τῆς Κ. Διαθήκης» τοῦ Fr. Blass ὅστις καὶ προσεφώνησε τοὺς συνέδρους δι' ὥραιας ὁμιλίας, ἦν λόγῳ τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς παραθέτομεν σχεδὸν ὁλόκληρον, εὐγενῶς παραχωρηθεῖσαν εἰς ἡμᾶς. Ἐπίσης παρεκολούθησαν τὰς ἐργασίας τοῦ συνεδρίου τούτου καὶ ἄλλοι καθηγηταί, μάλιστα ἐκ τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν Κ. Δ. Ἐτίμησαν δὲ τοῦτο δι' ἐπισκέψεως οἱ κοσμήτορες τῶν ἐν Βέρνη δύο Θεολογικῶν Σχολῶν καθηγηταὶ A. Le Quervain τῆς Προτεσταντικῆς καὶ A. Rühly τοῦ Παλαιοκαθολικοῦ, ὡς καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ ἐν Γενεύῃ ἐδρεύοντος Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Ἐπίσκοπος St. Neill, ὅστις ὠμίλησε περὶ τῆς θέσεως τῆς Ἀγ. Γραφῆς εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Συμβουλίου τούτου. Τὰ πρακτικὰ τοῦ Συνεδρίου ἐκτυπωθέντα ἤδη ἐκυκλοφόρησαν πρὸ μικροῦ.

Ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς Βέρνης προσγενομένων εἰς τοὺς συνέδρους τιμῶν, παρέθεσεν ἐπίσημον δέιπνον εἰς αὐτοὺς κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀυτικοῦ Πάσχα (13 Ἀπριλίου) τὸ Συνοδικὸν Συμβούλιον τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Καντονίου τῆς Βέρνης, περὶ τὸ τέλος τοῦ ὁποίου δείπνου προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου ὠμίλησε πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ὁ ὑποσημειούμενος, ἐξάρας τοὺς παλαιούς καὶ προσφάτους δεσμοὺς τοὺς συνδέοντας τὴν Ἑλλάδα μετὰ τῆς Ἑλβετίας. Ἀπήντησε δὲ ὁ πρόεδρος τοῦ εἰρημένου φιλοξενοῦντος Συμβουλίου πάστορ Müller, ὁμιλήσας μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἣν, ὡς ἐτόνισεν, τοσαῦτα παλαιὰ καὶ πρόσφατα ὀφείλει ὁ πεπολιτισμένος κόσμος.

Προσκήσει τοῦ καθηγητοῦ R. Bultmann τὸ προσεχὲς ἡπειρωτικὸν συνέδριον τῆς S. N. T. S. θὰ συνέλθῃ τῷ 1954 ἐν Μαγβούργῳ.

Κατωτέρω παραθέτομεν τὸ κείμενον τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης πάντα θεολόγον καὶ πάντα πιστὸν προσφωνήσεως τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βέρνης A. Debrunner.

«Ἀξιότιμοι κύριοι συνάδελφοι. Ἐχω τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς χαιρετίσω ἐγκαρδίως σήμερον ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ἑλβετίας. Τοῦτο γίνεται ἐξ ὀνόματος τοῦ κ. Πρυτάνεως καὶ τῆς Συγκλήτου. Ὅτε κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον ἀπήγγειλα τὸν πρυτανικὸν μου λόγον, ἐτόλμησα εἰς ὀλίγας λέξεις νὰ διατυπώσω τὴν γνώμην, ὅτι ἡ ἐπιστήμη μου, δηλ. ἡ Γλωσσολογία, εἶναι ἡ ὑψίστη ἐν τῇ κλίμακῃ τῶν ἐπιστημῶν, διότι τὸ ἀντικείμενόν της, ἡ γλῶσσα, εἶναι τὸ ὑψιστον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἡ μοναδικὴ εἴσοδος εἰς τὸ πνεῦμα. Ὅτε ὅμως, εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν μου ἐκείνον προσέθηκα «φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐξαιρουμένης τῆς Θεολογίας», παρετήρησα εἰς διάφορα πρόσωπα μειδιάματι. Οἱ ἀκροαταὶ μου οὗτοι προφανῶς θὰ ἐνόμισαν, ὅτι ἤθελον νὰ χαριεντισθῶ! Ἀλλ' ἐγὼ ἐλάλουν ἐν πάσῃ σοβαρότητι. Θεωρῶ πράγματι τὴν Θεολογίαν ὡς τὴν ὑψίστην τῶν ἐπιστημῶν, διότι τὸ ἀντικείμενον, αὐτῆς, ὁ Θεός, εἶ-

ναι τὸ ὕψιστον πάντων τῶν ὄντων. Διὰ τοῦτο καλῶς ἡ Θεολογία εἴθισται νὰ κατέχη τὴν πρώτην μετὰ τῶν ἄλλων Σχολῶν θέσιν. Καὶ ἐντὸς τῆς Θεολογίας βεβαίως τὸ πρωτεῖον ἀνήκει εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς Κ. Διαθήκης. Ἀλλὰ τὸ μνημονευθὲν μειδιάμα πιστοποιεῖ ὅ,τι καὶ ἄλλοθεν εἶναι γνωστόν, ὅτι δηλ. ἐν τῇ ἀντιλήψει καὶ τοῖς αἰσθημασι τῶν μεγάλων μαζῶν, ἢ θὰ ἔλεγον : τῆς δημοσίας γνώμης, δὲν ἀπολαύει σήμερον ἡ Θεολογία ὑψηλῆς ὑπολήψεως¹. Ὁ κύριος λόγος τούτου εἶναι ὅτι ὁ Θεός, τὸ ἀντικείμενον τῆς Θεολογίας, διὰ τὸν «μοδέρνον» ἄνθρωπον καὶ τὴν σημερινὴν ζωὴν εὗρηται εἰς τὸ ἐξώτερον περιθώριον τοῦ διαφέροντος, ἂν μὴ ἔχη ἀποβῇ εἴτε ἄγνωστος εἴτε ἀντικείμενον ἔχθρας. Ἐνθυμήθητε, ὅτι ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς ἐν τῇ «χιλιετείᾳ αὐτοῦ βασιλείᾳ», δι' ἧς ἐμνηστεύετο ἡ Κ. Διαθήκη, εἶχε παραμερίσει καὶ τὴν Θεολογίαν ἐκ τῆς τιμητικῆς αὐτῆς θέσεως ἐν ταῖς προγράμμασι τῆς διδασκαλίας, ἐσκόπεε δὲ νὰ θέσῃ ἐκποδὼν καὶ τὴν συνήθη χρονολογίαν «πρὸ Χριστοῦ ἢ μετὰ Χριστόν». Ἀνήκει ἐννοεῖται εἰς τὰς εἰρωνείας τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ὅτι ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἐκφράσεως «πρὸ καὶ μετὰ τὴν χρονικὴν καμπήν» (Zeitwende) ἀκουσίως ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ «καμπὴν χρονικὴν» ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἐν τῇ πρώτῃ ἐθνικοσοσιαλιστικῇ Βουλῇ ἐν Πότσδαμ ἐψάλη τὸ ἄσμα τοῦ Brahms. «Ποῦ ὑπάρχει τόσος λαμπρὸς λαός, πρὸς τὸν ὅποιον τόσον πλησίον ἵσταται ὁ Θεός, ὡς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, δσάκις τὸν ἐπικαλούμεθα», ὑπὸ τὸν ὅποιον λαὸν οἱ διοργανῶνται τῆς ἐορτῆς ἐνόουν τὸν Γερμανικὸν λαόν, ἐνῶ ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ νοεῖται ὁ Ἰουδαϊκός! Κατὰ τὰς ἐπαναστατικὰς ἡμέρας τῶν ἐτῶν 1918 καὶ 1919 εἶχε διατυπωθῇ ῥιζοσπαστικώτερον ἢ ἀξίωσις τῶν ἀριστερῶν «Κατάργησις τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν». Καὶ μάλιστα καὶ αὕτη ἡ Ἑλβετία δὲν παρέμεινεν ἐντελὼς ἀνεπηρέαστος ὑπὸ τοιούτων αἰφνιδιασμῶν... Ἀλλ' ἡ Βέρνη ἀπεδείχθη συντηρητικώτερα, κέχτηται μάλιστα δύο θεολογικὰς σχολάς.

Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὴν νεωτέραν ἐξέλιξιν, ἥτις ὁμοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ ζητεῖ νὰ παραμερίσῃ καὶ πολεμῇ καὶ τὴν Θεολογίαν, προστίθεται ἐν τῇ σημερινῇ ἀποξενώσει τῶν μαζῶν καὶ τὸ ἐξῆς. Ἡ θέλα νὰ τὸ χαρκτηρίσω ὡς τὴν τραγωδίαν τῆς Θεολογίας, ἥτις ἔγκειται ἐν τούτῳ, ὅτι ἐκκλησιαστικὴ πίστις καὶ θεολογικὴ ἐπιστήμη διίστανται. Βεβαίως θεωρεῖται σήμερον ὡς ἀπρηχαιωμένον τὸ σύνθημα τῆς «ἀπροῦποθεσίας» τῆς ἐπιστήμης, ἂν καὶ οὐχὶ παρ' ἅπασιν τοῖς θεολόγοις, φιλοσόφοις καὶ φυσιοδίφαις καὶ δὴ καὶ πολιτικοῖς. Ἀλλ' ἀκριβῶς οἱ θεολόγοι² εἰσέρχονται εἰς τὴν ἔρευνάν των μὲ θεμελιωδῶς διαφόρους προϋποθέσεις καὶ διὰ τούτου καταλήγουν εἰς θεμελιωδῶς διάφορα συμπεράσματα. Ὡς γλωσσολόγος παρατηρῶ,

1. Ὁ σοφὸς καὶ εὐλαβὴς ὁμιλητὴς ἔχει προδήλως πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἐν τῇ χώρᾳ αὐτοῦ κατάστασιν, ἥτις εἶναι κάπως διάφορος τῆς ἡμετέρας, τοῦλάχιστον εἰς τὸν τομέα τούτον, ἂν μὴ ἀπατώμεθα.

2. Ὁ ὁμιλητὴς ἔχει πρὸ παντός πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν προτεσταντικὴν θεολογίαν.

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΕΝ Τῇ ΓΑΛΛΙΚῇ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Θὰ ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ ὁμιλήσῃ γενικώτερον περὶ τῆς συγχρόνου κατηχήσεως εἰς τὴν Δύσιν, διότι ἐμφανίζεται αὕτη σχεδὸν παντοῦ ὁμοιόμορφος. Γίνεται εἰδικὸς λόγος περὶ τῆς κατηχήσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γαλλίας, ἐνεκα τῶν ἰδιορρυθμῶν συνθηκῶν, ὅφ' ἃς διατελεῖ αὕτη σήμερον, καὶ τῶν συγχρόνων τάσεων εἰς τὴν καθόλου θρησκευτικὴν καὶ κατηχητικὴν ἀναδιοργάνωσιν αὐτῆς.

Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὸν ὅλον μηχανισμόν τῆς νέας αὐτῆς καὶ ἀξίας πάσης προσοχῆς ἀναδιοργάνωσης τῆς κατηχήσεως εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἐκκλησίαν,

ἂν ἀκριβῶς νεώτεροι κατευθύνσεις ἐκφράζουσι τὰς ἀνακαλύψεις των μὲ τὴν ἀρνητικὴν πρόθεσιν «ἀπὸ» (ent). Εἰς τὴν νέαν ἀνακάλυψιν τῆς ἐσχατολογίας τῆς Κ. Διαθήκης ἐπηκολούθησε κατὰ πόδας ἡ ἀξίωσις «τῆς ἀποσκορακίσεως τῆς ἐσχατολογίας» ἀπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ (Enteschatologisierung), σήμερον δὲ προστίθεται καὶ ἡ ἀξίωσις περὶ «ἀποσκορακισμοῦ τοῦ μύθου ἀπ' αὐτοῦ (Entmythologisierung)». Ὁμολογῶ μετὰ παρορησίας, ὅτι εἶναι εὐτυχής, διότι πρὸ 50 ἐτῶν κυμαίνόμενος μεταξὺ θεολογίας καὶ φιλολογίας, προετίμησα τὴν τελευταίαν καὶ οὕτω δύναμαι νὰ παρακολουθῶ τὴν θεολογίαν ἐξ ἀποστάσεως πλήρης σεβασμοῦ, ὡς ἐρασιτέχνης. Οὕτω παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ με συγχωρήσητε, ἐάν, ὡς μὴ εἰδικός, θέσω πρὸς μελέτην τὸ ἐρώτημα «Δύναται ἄραγε τοιαῦται ἀποσκορακιστικαὶ κινήσεις (Entbewegungen) νὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀναχαίτισιν ἢ τὴν καταπολέμησιν τῆς πρὸς τὴν καταστροφὴν ὠθοῦσης ἀποσκορακίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς Δύσεως; (Entchristlichung des Christlichen Abenlandes)».

Κύριοι, εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τῆς Μ. Παρασκευῆς καὶ τοῦ Πάσχα καὶ συνδυάζετε εἰς τὰ ἡμερήσια προγράμματα ὑμῶν τὰς ἐπιστημονικὰς ὁμιλίας μὲ προσευχὴν καὶ ἐπίσκεψιν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν. Τοιοῦτρόπως παρὰ πᾶσαν ἐντασιν, κηρύσσετε ὑπὲρ τοῦ συνδυασμοῦ ἀμφοτέρων, Θεολογίας τε καὶ Ἐκκλησίας. Πράγματι ἡ Ἐκκλησία χρῆζει τῆς Θεολογίας πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐορμηνείας καὶ πρὸς διασάφησιν τῶν ἐννοιῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Θεολογία χρῆζει τῆς Ἐκκλησίας πρὸς προστασίαν ἐαυτῆς ἐναντι τῆς ἀπειλητικῆς μονομερείας τῆς νοσησιοκρατίας καὶ ἐναντι τῆς ἀπωλείας τοῦ συνδέσμου μὲ τὴν ζωντανὴν κοινότητα. Ὑπὸ τοιαύτην ἐννοίαν εὐχομαι εἰς τὸ συνέδριον δύο πράγματα, ἐποικοδομητικὴν συζήτησιν ἐπὶ σπουδαίων ἐπιστημονικῶν προβλημάτων τῆς Κ. Διαθήκης καὶ εὐλαβῇ ἐν πνεύματι ἀδελφικῶ ἐνατένισιν πρὸς τὰ ἀποφασιστικὰ γεγονότα τῆς Μ. Παρασκευῆς καὶ τοῦ Πάσχα».

Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

1. Πρόκειται περὶ ὑπαινιγμοῦ τοῦ περιβοήτου συνθήματος τοῦ καθηγητοῦ R. Bultmann «Entmythologisierung des N. Testaments», ὅπερ συνταράσσει τὸν προτεσταντικὸν κόσμον σήμερον.

εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν κοινωνικὴν, πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς. Ἡ ἔρευνα τοῦ ζητήματος τούτου, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἄσχετος πρὸς τὰ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, δὲν μένει χωρὶς σημασίαν, τόσον διὰ τὴν μέθοδον ἐργασίας ἐπὶ τῶν συγχρόνων δεδομένων τῆς παιδαγωγικῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης, καὶ τὰ πορίσματα τοῦ πολιτισμοῦ δὲν μένουν ἀποκλειστικὸν προνόμιον ἐνὸς λαοῦ ἢ μιᾶς χώρας, ὅσον καὶ διὰ τὴν κοινότητα τῶν προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ τῆς νεωτέρας ἐξελίξεως.

Ἡ Γαλλία, ὡς γνωστόν, εἶναι χώρα κατ' ἐξοχὴν φιλελευθέρᾳ καὶ τοῦτο δικαιολογεῖ τὴν ἐκ τῶν κόλπων αὐτῆς ἀναπήδησιν μακρᾶς σειρᾶς κοινωνικῶν, θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν ἐπαναστάσεων. Ἀπὸ τῆς παλαιότερας ἐποχῆς πλεῖστα ὅσα συστήματα ἐγεννήθησαν ἢ ἐφιλοξενήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν εἰς τὴν χώραν αὐτήν. Θὰ ἡδύνατο κανεὶς νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ ὡς χώραν τῶν μεγάλων ἀντιθέσεων. Βαθεῖα θρησκευτικότης καὶ ἀγαλίνωτος πνευματικὴ ἀναρχία. Ὁ θρησκευτικὸς Μεσαίων ζῇ ὑπὸ νέαν μορφήν πνευματικὴν καὶ συγχρονισμένην, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔργον τῶν Ἐγκυκλοπαιδιστῶν, Ἀνθρωπιστῶν, Ἀθεϊστῶν συγκεφαλαιώνεται εἰς μίαν ἡθικὴν καὶ διανοητικὴν ἀναρχίαν, τὴν ὁποίαν διακρίνει κανεὶς παντοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ἀπὸ τοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Γραφείου μέχρι τοῦ γενειοφόρου ἐξιστανσιαλιστοῦ τῶν πεζοδρομίων καὶ τοῦ ἀναρχικοῦ φοιτητοῦ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ἐπαναστάσεως.

Μεγαλοπρεπὴς ἡ θρησκευτικὴ παράδοσις, ἡ Τέχνη καὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ καὶ δρᾶσις, ἀκόρεστος ὁ χεῖμαρρος τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς κοσμικῆς ζωῆς χωρὶς δεσμὰ καὶ περιορισμούς, εἰς μίαν ἀποθέωσιν τοῦ ὕλιστικοῦ πολιτισμοῦ. Δύο κόσμοι μὲ ἀντιθέτους ἀξιώσεις ἔρχονται εἰς σύγκρουσιν. Εἶναι τὸ μοιραῖον κατάντημα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, ἡ ὁποία δὲν κατορθώνει νὰ ἐνώσῃ καὶ νὰ ἀφομοιώσῃ τὸ καλὸν τῆς παραδόσεως μὲ τὸ ὠφέλιμον τῆς προόδου. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ κατάστασις ἐχειροτέρευσεν ἔνεκα τοῦ ἀγῶνος κατὰ τοῦ κλήρου (anticlericalisme), διωγμός, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησεν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ ὄχι μόνον ἀντικληρικόν, ἀλλὰ καὶ ἀντιθρησκευτικὸν πνεῦμα (laïcisme), τὸ ὁποῖον συστηματικῶς ἐκαλλιεργήθη ἀπὸ τὴν ἀρνητικὴν διάνοσιν καὶ ἀπὸ τὰς ἐπὶ πολὺν χρόνον δυσμενῶς ἢ ἐχθρικῶς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν διακειμένας κυβερνήσεις. Κυρίως ἀπὸ τοῦ 1905 ἐπέρχεται ὀριστικὴ ρῆξις καὶ ἀκολουθεῖ ὁ χωρισμὸς Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἀρχίζει μία νέα περίοδος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία λαμβάνει συνείδησιν τῆς εὐθύνης, τῆς ἀποστολῆς, τῶν κινδύνων καὶ τῆς ὑποχρεώσεως νὰ ἀναδιοργανωθῇ, στηριζομένη πλέον εἰς τὸ ἔργον τῆς καὶ εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις, ἔπειτα ἀπὸ τὴν παντελῆ ἀφαίμαξιν ὑπὸ τοῦ Κράτους ὁλοκλήρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ἀπὸ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ἡ Ἐκκλησία ἐπανευρίσκει τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ κατακτᾷ ἔδαφος εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ ὁργάνωσις αὐτῆς καὶ ἡ δύναμις

αὐτῆς εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ θεωρῆται ὡς ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ (avant garde) τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ νέα Γαλλικὴ Ἐκκλησία, ἦσαν ὁμολογουμένως ἀνυπέροβλητα. Ἰδιαιτέρως ἡ διοργάνωσις τῆς κατηχήσεως συνήντησε πολλὴν δυσκολίαν καὶ ἀπήτησε μεγάλους κόπους. Τοῦτο ἦτο φυσικόν καὶ ἐπόμενο. Εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα οὐδεμία θρησκευτικὴ διδασκαλία παρέχεται καὶ τὸ πρόβλημα τοῦτο ζητεῖ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃ διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐκκλησιαστικῶν σχολείων παντὸς τύπου (écoles libres), ἀπὸ τὰ νηπιαγωγεῖα μέχρι τῶν πανεπιστημίων, παραλλήλως πρὸς τὴν κρατικὴν ἐκπαίδευσιν.

Ἡ χώρα εἶχε μείνει ἐπὶ πολὺ χωρὶς πνευματικούς ποιμένας, ἔνεκα τῶν διωγμῶν καὶ τῶν σφαγῶν τοῦ κλήρου, πρόβλημα ἀρκετὰ δὲν καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅτε σύντονος καταβάλλεται προσπάθεια νὰ καλυφθοῦν τὰ μεγάλα κενὰ εἰς ἐφημερίους διὰ τῆς μορφώσεως νέων στελεχῶν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς σχολὰς (Séminaires).

Ἡ οἰκογένεια εἶχε μείνει ἀποξενωμένη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν γάμων ἦτο χωρὶς ἐκκλησιαστικὴν ἱερολογίαν (mariage civil) καὶ τὰ περισσότερα παιδιὰ ἔμεναν ἀβάπτιστα. Αἱ λαϊκαὶ μάζαι, καὶ μάλιστα οἱ ἐργάται, ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν πίεσιν τῶν νεωτέρων κοινωνικῶν ρευμάτων ἀπεσπάρσθησαν ἀπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιρροὴν τῆς θρησκείας, καθ' ὃν χρόνον ἡ νεωτέρα φιλοσοφία καὶ ἐπιστήμη ἐφαίνετο ἀδιάφορος ἢ ἐχθρική πρὸς τὸν συντηρητισμὸν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν. Ἡ Γαλλία ἐθεωρήθη ὡς χώρα ἱεραποστολῆς (pays mission). Ἀπὸ τῆς χαώδους ἐκείνης καταστάσεως ἀναδύεται καθημερινῶς καὶ λαμπρότερα ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ θρησκευτικὴ ζωὴ τῆς Γαλλίας, ἡ ὁποία συντονίζει τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ ἀντιμετωπίζει μετ' ἐπιστήμης καὶ συνέσεως τὰ καθημερινῶς παρουσιαζόμενα νέα προβλήματα εἰς τὴν θρησκευτικὴν, κοινωνικὴν, οἰκογενειακὴν καὶ ἀτομικὴν ζωὴν τοῦ ποιμνίου τῆς.

Εἰς τὴν Κατήχησιν, εἶναι εὐνόητον, ἐζητήθη μία ἀναπροσαρμογὴ τῆς παλαιᾶς διδακτικῆς μεθόδου μὲ τὰ πορίσματα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης τῆς Παιδαγωγικῆς. Ἡ ἀνάγκη αὕτη ὡδήγησεν εἰς τὴν ἰδρύσιν Ἀνωτέρας Κατηχητικῆς Σχολῆς εἰς τὸ Καθολικὸν Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων (Institut Supérieur Catéchétique), κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ὁλομελείας τῶν Καρδιναλίων καὶ Ἀρχιεπισκόπων τῆς Γαλλίας (1950), μὲ σκοπὸν τὴν σπουδὴν τῆς κατηχητικῆς καὶ παιδαγωγικῆς μεθόδου καὶ τὸν καταρτισμὸν ἐιδικῶν στελεχῶν ἐξ ἐκάστης Μητροπόλεως, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀκολουθῶντες διὰ τὴν μόρφωσιν νέων στελεχῶν καὶ τὴν διοργάνωσιν τῆς κατηχήσεως κατὰ περιφέρειας. Ἡ διεύθυνσις τῆς Σχολῆς ἀνετέθη εἰς τὸν καθηγητὴν F. Coudreau καὶ ἡ φοίτησις εἶναι διετής, ἀπονεμομένων σχετικῶν διπλωμάτων. Τὰ διδασκόμενα μαθήματα εἶναι 12, ἥτοι: Ψυχολογία, Κηρυγματικὴ Θεολογία, Χριστ. Ἀνθρωπολογία, Μυστηριακὴ Κατήχησις, Βιβλικὴ Κατήχησις, Θρησκ. Κοινωνιολογία, Ψυ-

χοπαθολογία, Θρησκ. Συμβολισμός, Ἱστορία Κατηχήσεως, Παιδαγωγική, Λειτουργική Κατήχησις, Ἱερὰ Τέχνη. Εἶναι ἄξιον προσοχῆς ὅτι μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν εἶναι ἀρχετοὶ ξένοι καὶ μέγα ποσοστὸν γυναικῶν, μοναζῶν ἢ νεανίδων. Παραλλήλως πρὸς τὴν θεωρητικὴν διδασκαλίαν, ἰδρύθη καὶ λειτουργεῖ εἰδικὸν σχολεῖον ἐφαρμογῆς τῶν κατηχητικῶν μεθόδων (École d' application). Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις τῆς Κατηχήσεως ἐδρεύει ἐν Παρισίοις (Commission Nationale du Cathéchisme) προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Aix Mgr. Provenchères. Ἡ Γεν. Διεύθυνσις δίδει τὰς γενικὰς κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίας εἰς τὸ Centre National Cathéchétique, πού εἶναι τὸ ἐκτελεστικὸν ὄργανον. Ἐκδίδει εἰδικὸν περιοδικὸν (Documentation catechistique) καὶ συγκαλεῖ κατ' ἔτος συνέδρια σχετικὰ μὲ τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἔργον τῆς κατηχήσεως. Κατὰ τὸ τελευταῖον συνέδριον (Μάρτιος 1952) εἰς Παρισίους ἀντεπροσωπεύθησαν 72 ἔθνη καὶ ἐξητάσθησαν διάφορα θέματα, ὅπως ἡ Κατήχησις καὶ τὸ περιβάλλον, ἡ Βίβλος καὶ ἡ Κατήχησις, ἡ Λειτουργία καὶ ἡ Κατήχησις, ἡ Μουσικὴ καὶ ἡ Κατήχησις κ. ἄ.

Εἰς ἑκάστην Μητρόπολιν ὑπάρχει ἄλλο κέντρον κατηχήσεως. Εἶναι μία εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἐπιφορτισμένη διὰ τὴν ὁργάνωσιν τῆς κατηχήσεως κατὰ τὰς ὑποδείξεις καὶ ὁδηγίας τοῦ Γενικοῦ Κατηχητικοῦ Κέντρου. Εἰς ἑκάστην πάλιν ἐνορίαν ὑπάρχει ὁργάνωσις κατηχήσεως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐφημερίου. Ὡστε παρατηρεῖ κανεὶς μίαν συνεχῆ κλίμακα διοργανώσεως τῆς κατηχήσεως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει τὸν συντονισμόν καὶ τὴν ὁμοιομορφίαν.

Ἡ Κατήχησις διαρκεῖ τρία ἔτη καὶ γίνεται συνήθως εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τοὺς ἐφημερίους καὶ τοὺς βοηθοὺς τῶν κληρικών (seminaristes, vicaires, religieux, religieuses) ἢ καὶ λαϊκοὺς ἄνδρας καὶ γυναῖκας εἰδικῶς πρὸς τοῦτο κατηρτισμένους. Τὰ βιβλία τῆς κατηχήσεως, ἂν καὶ εἶναι πολυάριθμα καὶ πολλῶν συγγραφέων, ὅμως ὅλα περιέχουν ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν ὕλην καὶ διαφέρουν μόνον κατὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὰς εἰκόνας. Οὐσιαστικὰ ὑπάρχει ἓνα μόνον βιβλίον καὶ διὰ τὰ τρία ἔτη τῆς κατηχήσεως, ἀλλ' ἡ διδασκαλία ἀποβλέπει εἰς μίαν προοδευτικὴν ἐμβάθυνσιν. Τὰ τρία ἔτη τῆς κατηχήσεως, ἀντιστοιχοῦν σχεδὸν μὲ τὴν προπαρασκευὴν τῶν παιδιῶν εἰς τὰ τρία μεγάλα γεγονότα τῆς πρώτης αὐτῶν θρησκευτικῆς ζωῆς, πρώτη κοινωνία (première communion), χρῆσμα (confirmation) καὶ ἐπίσημος θεία κοινωνία (communion solennelle).

Ἡ μέθοδος τῆς διδασκαλίας εἶναι περισσότερον κατὰ τὸν τύπον τῶν σχολείων ἐργασίας, μὲ συνδυασμὸν τῆς αὐτενεργείας τῶν παιδιῶν καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ κατηχητοῦ παρεχομένης καθοδηγήσεως καὶ διδασκαλίας. Εὐρύτατα χρησιμοποιεῖται τὸ τραγούδι μὲ τὴν συνοδείαν πιάνου ἢ ἁρμονίου. Συνήθως ἡ διδασκαλία γίνεται μὲ προβολὴν εἰδικῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν εὐρύτατα διαδεδομένων εἰς τὴν Δύσιν. Ἰδιαίτερα προσοχὴ ἀποδίδεται εἰς τὴν μύησιν τῶν παιδιῶν εἰς τὴν λατρείαν καὶ τὴν θεϊαν κοινωνίαν καὶ γενικῶς εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας

(vie sacramentaire).

Παραλλήλως πρὸς τὴν κανονικὴν κατήχησιν καὶ ὡς βοηθητικὰ μέσα, ἔρχονται δύο ἄλλαι ἀξιοπρόσκοτοι ἐργασίαι. Εἶναι ἡ προκατήχησις, διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ τῶν 5-6 ἐτῶν, διὰ τῆς χρησιμοποίησεως μικρῶν διηγήσεων, ᾠσμάτων καὶ προσευχῶν. Γίνεται συνήθως ἀπὸ μοναχὰς (soeurs) ἢ νεάνιδας, καὶ τὸ λεγόμενον patronage - προστασία, προστατευτικὴ συγκέντρωσις πού δὲν εἶναι οὔτε κατήχησις οὔτε διδασκαλία. Εἶναι μιὰ σύναξις τῶν παιδιῶν διὰ παιχνίδια, τραγούδια καὶ ἄλλας παιδικὰς ἀπασχολήσεις διὰ παιδιὰ ξένα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν.

Εἰς αὐτὰς τὰς συγκεντρώσεις ὑπάρχει πολλὴ ἐλευθερία καὶ ἀστεία καὶ γέλια καὶ ποικίλα παιχνίδια καὶ τραγούδια καὶ δῶρα. Εἶναι ἓνα μέσον θρησκευτικῆς προπαγάνδας, κυρίως διὰ παιδιὰ τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς εἶναι ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τὴν προπαγάνδαν εἰς τὰ λαϊκὰ σχολεῖα ὑπάρχει ἡ ὁργάνωσις τῶν θρησκευτικῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα φοιτοῦν εἰς αὐτὰ καὶ ἡ ὁποία ὀνομάζεται ὁργάνωσις τῶν «cœurs vaillants» μαχητικὰ στελέχη θρησκευτικῆς δράσεως εἰς τὰ σχολεῖα καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει θρησκευτικὴ διδασκαλία.

Μετά τὴν τριετὴ φοίτησιν εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον, τὰ παιδιὰ ἐντάσσονται εἰς τὰς διαφόρους θρησκευτικὰς ὁργανώσεις, ὅπως εἶναι Ἑργατικὴ Καθολικὴ Νεολαία (JOC), Φοιτητικὴ Νεολαία (JEC), Ἀγροτικὴ Νεολαία (JAC), παραλλήλως πρὸς τὴν ἄλλην δρᾶσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας (Action Catholique), καὶ ἀποτελοῦν τὴν χριστιανικὴν νεολαίαν, τοὺς «militants» τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι ὥραία καὶ συντονισμένη ἡ προσπάθεια τῆς χριστιανικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς νεολαίας. Τὰ προβλήματα εἶναι μεγάλα καὶ αἱ δυσκολίαι πολλαί. Ὅπως πολὺ συχνὰ τονίζεται, σήμερον ἡ Δύσις καὶ ὁλόκληρος ἡ χριστιανωσύνη, χρειάζεται ἓνα ἐπανεχριστιανισμόν. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ κηρύξῃ ἐκ νέου τὸ Εὐαγγέλιον καὶ νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ τὸν χεῖμαρρον τῆς νεοειδωλολατρείας, ἐνισχυομένης ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ νεωτέρου ὕλιστικοῦ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ. Χρειάζεται μία νέα πνευματικὴ διείσδυσις εἰς τὰς μάζας, αἱ ὁποῖαι ἀπεξενώθησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν θρησκείαν. Χρειάζεται ἓνας ἀγὼν τιτάνιος, διὰ νὰ παραμερισθοῦν αἱ προκαταλήψεις, νὰ προσαρμοσθῇ ἡ αἰωνία χριστιανικὴ ἀλήθεια πρὸς τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας τῆς συγχρόνου ζωῆς καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ καθοδηγήσῃ καὶ νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τοὺς βαθυτέρους πόθους τοῦ πολιτισμοῦ. Χρειάζεται νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος ὅτι ὁ θησαυρὸς τῆς πίστεως, τὸν ὁποῖον κατέχει καὶ ἐξαγγέλλει ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ μόνη ἱκανὴ δύναμις νὰ ἀναμορφώσῃ ἠθικὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ τὴν κατευθύνῃ πρὸς τὸν ἀληθινόν της προορισμόν. Καὶ ἡ χριστιανικὴ κατήχησις τῆς νεολαίας ἔρχεται ὡς τὸ πρῶτον καὶ σοβαρώτερον καθήκον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀρχιμ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗΣ

Παρίσιοι.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Περατωθεισών τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων τῶν Ἐκκλ. Σχολῶν ἐχορηγήθησαν πτυχία εἰς τοὺς πρώτους μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1945 γενομένην ριζικὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν Ἐκκλ. Σχολῶν ἀποφοιτήσαντας ἐξ αὐτῶν σπουδαστάς, ἥτοι εἰς 13 ἀποφοίτους τῆς Ἐκκλ. Σχολῆς Κορίνθου, εἰς 15 τῆς Ἐκκλ. Σχολῆς Κρήτης, εἰς 14 τῆς Πατριάρχης Σχολῆς, εἰς 5 τῆς Ἐκκλ. Σχολῆς Ἀγίας Ἀναστασίας Χαλκιδικῆς καὶ εἰς 5 τῆς Ξάνθης. Οἱ νέοι οὗτοι πτυχιούχοι τῶν Ἐκκλ. Σχολῶν ἔχουσιν ἀρτίαν ἐκκλησιαστικὴν μόρφωσιν, κτηθεῖσαν κατὰ τὴν ἐπταετὴ ἐν ταῖς Σχολαῖς εἰδικὴν ἐκπαίδευσίν των, καὶ δύνανται κατὰ νόμον νὰ χειροτονηθῶσιν ἐφημέριοι, συντρεχόντων καὶ τῶν κανονικῶν καὶ λοιπῶν προσόντων, νὰ καταλάβωσι θέσεις Μητροπολιτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Γραφείων, Ἐκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν νὰ διορισθῶσιν ὡς Κατηχηταὶ καὶ Βοηθοὶ Ἱεροκλήρυκες παρὰ τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ, κατὰ τὰ ὁριζόμενα ἐν ταῖς εἰδικαῖς διατάξεσι τῆς κειμένης νομοθεσίας, καὶ νὰ ἐγγραφῶσι κατόπιν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων εἰς τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχουσι συμπληρώσει εἰσέτι τὸ διὰ τὴν χειροτονίαν των ὄριον ἡλικίας, τυγχάνει ἐπ'ἀνάγκης ὅπως οὗτοι κατὰ τὸ μεσολαβοῦν χρονικὸν διάστημα, ἀπασχοληθῶσιν ὅπωςδὴποτε εἰς τινὰ ἐκκλησιαστικὴν θέσιν πρὸς συντήρησίν των ἢ τύχωσιν οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως πρὸς συνέχισιν τῶν σπουδῶν των εἰς τινὰ τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν, ἵνα μὴ εὐρεθῶσιν οὗτοι ἀπροσπάτετοι κατὰ τὸ κρίσιμον δι' αὐτοὺς διάστημα καὶ πιεζόμενοι ὑπὸ τῶν βιωτικῶν δυσχερειῶν τραπῶσι, κατ' ἀνάγκην, δι' ἐξοικονόμησιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων πρὸς διάφορα ἐπαγγέλματα τελείως ξένα πρὸς τὴν πραγματικὴν των κλίσιν καὶ τὴν εἰδικὴν των μόρφωσιν, στερηθῇ δὲ οὕτω ἡ Ἐκκλησία τῶν ὑπηρεσιῶν ἱκανῶν νέων, οἱ ὅποιοι κέκτηνται ὅλα τὰ προσόντα, οὐσιαστικὰ καὶ τυπικά, διὰ ν' ἀναδειχθῶσιν ἄριστοι κληρικοί.

Ἡ Διευθύνσις Ὁρησκειμάτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, δι' Ἐγκυκλίον πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας ἀνακοινοῦσα καταστάσεις ἐμφαινούσας τὸ ὀνοματεπώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὸν τόπον καταγωγῆς, τὸν βαθμὸν προόδου καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν πτυχιούχων τῶν Ἐκκλ. Σχολῶν τοῦ λήξαντος σχολικοῦ ἔτους, παρεκάλεσεν, ὅπως περιβάλωσι τούτους διὰ τῆς ἐπιβαλλομένης ἐμπράκτου στοργῆς, μεριμνῶντες διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν παρ' αὐτῶν ἐπιλεγόμενων εἰς θέσεις τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν κλπ. ἢ διὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν δαπανῶν φοιτήσεώς των εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν. Εὐκαταὶον θὰ ἦτο, ἐὰν ἐκάστη Ἱ. Μητρόπολις ἔθετεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της καὶ παρεῖχεν ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον της διὰ τοὺς πτυχιούχους τοὺς καταγομένους ἐκ τῆς περιφερείας αὐτῆς, ὥστε νὰ πυκνώσῃ τοὺς ἐργάτας της ἐξ ἐντοπίων στελεχῶν.

★

Δι' ἄλλης Ἐγκυκλίου ἀνακοινοῦται ὅτι κατὰ τὸ

προσεχὲς σχολικὸν ἔτος θὰ λειτουργήσωσι τὰ κατωτέρω σχολεῖα Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως.

Α'. Ἐκκλησιαστικαὶ Σχολαί. Αὗται εἶναι Κορίνθου, Λαμίας, Κρήτης, Ἀγίας Ἀναστασίας Χαλκιδικῆς, Ξάνθης καὶ Πάτμου, εἰς ἃς εἰσάγονται οἱ ἀπόφοιτοι τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μικρότεραν τῶν 17 ἐτῶν, κατόπιν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων ἐνεργουμένων ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαήμερου τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου εἰς τὰς ἑδρας τῶν Σχολῶν. Οἱ εἰσαγόμενοι εἴκοσι πρῶτοι εἶναι ὑπότροφοι τοῦ Κράτους, οἱ δὲ λοιποὶ ἰδιοσυντήρητοι. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετάρχωσι τῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων δέον ὅπως ὑποβάλωσιν ἐγκαιρῶς εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τοῦ ἀπολυτηρίου τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, πιστοποιητικοῦ τοῦ Δήμου ἢ Κοινότητος καὶ πιστοποιητικοῦ τοῦ οἴκειου Ἐφημερίου, συνυπογραφομένου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος καὶ ἐμφαινόντος τὴν χρηστοθήθειαν καὶ τὸν ἱερατικὸν ζῆλον τοῦ υποψηφίου. Ὡσαύτως ἐπιτρέπεται ἡ μετεγγραφή εἰς τὰς Ἐκκλ. Σχολὰς μαθητῶν τῶν τεσσάρων πρώτων τάξεων τῶν Γυμνασίων, κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Ἐφορείας τῆς Ἐκκλ. Σχολῆς.

Β'. Ἀνώτερα Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια. Τοιαῦτα Ἐκκλ. Φροντιστήρια θὰ λειτουργήσωσιν ἐν Ἀθῆναις (Ριζαρείου), Πάτραις, Καλάμαις, Χανίοις (Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Τριάδος) Βόλῳ καὶ Θεσσαλονίκῃ, εἰς ἃ γίνονται δεκτοὶ οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ πτυχίον Διδασκαλείου.

Γ'. Κατώτερα Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια. Τοιαῦτα Ἐκκλ. Φροντιστήρια θὰ λειτουργήσωσιν ἐν Κορίνθῳ, Πύργῳ, Πάτμῳ, Καρδίτῃ, Φλωρίνῃ, Σέρραις, Ἰωαννίνοις (Βελλῆ) καὶ Θεσσαλονίκῃ. Εἰς τὰ δύο πρῶτα θὰ γίνωσι δεκτοὶ πρὸς ἐγγραφὴν ἀνευ ἐξετάσεων μόνον κληρικοὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετεκπαιδευθῶσιν, ἀνεξαρτήτως γραμματικῶν προσόντων, καὶ λαϊκοὶ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Ἡμιγυμνασίου ἢ τῶν κατὰ τὸν Νόμον 4397 Κατωτέρων Ἐπαγγελματικῶν Σχολείων καὶ τῶν πρὸς ταῦτα ἰσοτίμων ἢ ἐνδεικτικῶν προαγωγῆς ἐκ τῆς Β' τάξεως ἑξατάξιου Γυμνασίου ἢ Δ' ὀκτατάξιου ἢ ἀπολυτήριον τῶν τέως Ἑλληνικῶν σχολείων, μετὰ διαγωγὴν Κοσμιωτάτην. Οἱ παρουσιαζόμενοι πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τε τὰ Ἀνώτερα καὶ Κατώτερα Ἐκκλ. Φροντιστήρια δέον α) νὰ εἶναι Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ μητρώον ἀρρένων, β) νὰ εἶναι ὑγιεῖς καὶ ἀρτιμελεῖς, πιστοποιουμένου τούτου ὑπὸ τοῦ μετέχοντος τῆς Ἐφορείας τοῦ οἴκειου Φροντιστηρίου ἱατροῦ ἢ τοῦ Σχολιάστου τῆς περιφερείας, γ) νὰ εἶναι χρηστοθήθεις καὶ νὰ διακρίνονται ἐπὶ ἱερατικῷ ζήλῳ, τούτων πιστοποιουμένων ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου καὶ τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος, προκειμένων περὶ λαϊκῶν, προκειμένων δὲ περὶ ἐκκλησιολογικῶν δι' ἐφημεριακὴν θέσιν ἢ ἐν ἐνεργείᾳ ἐφημερίων ἀπαιτεῖται ἐγγραφὴν τοῦ οἴκειου Μητροπολίτου, περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐνδιαφερομένου ὡς ἐφημερίου ἢ τῆς ἐφημεριακῆς αὐτοῦ ιδιότητος, δ) νὰ ἔχωσιν ἡλικίαν οἱ μὲν λαϊκοὶ οὐχὶ κατωτέρα τῶν 22 ἐτῶν, οἱ δὲ κληρικοὶ οὐχὶ ἀνωτέρα τῶν 55 ἐτῶν, καὶ ε)

νὰ μὴ ἔχωσι διωχθῇ διὰ τὴν πρᾶξιν ἢ νὰ μὴ διώκωνται, τούτων πιστοποιουμένων διὰ προσκομίσεως ἀντιγράφου ποινικοῦ μητρώου καὶ βεβαιώσεως τῆς οἰκείας ἀστυνομικῆς ἀρχῆς. Αἱ πρὸς ἐγγραφὴν αἰτήσεις μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν ὑποβάλλονται εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐκκλ. Φροντιστηρίου ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαήμερου τοῦ μηνὸς Σηβρίου. Ἀπαντες δὲ οἱ σπουδασταὶ τῶν Ἐκκλ. Φροντιστηρίων τυγχάνουσιν ὑπότροφοι τοῦ Κράτους.

*

Τὰ ἀρμοδίως ἀνακοινωθέντα ἀποτελέσματα τῶν μέχρι τοῦδε λειτουργησάντων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων ἔχουσιν ὡς ἀκολούθως. Παρὰ τῶν Ἀνωτέρων Ἐκκλ. Φροντιστηρίων Ριζαρείου, Θεσσαλονίκης, Πατρῶν, Χανίων καὶ Βόλου ἐχορηγήθησαν πτυχία εἰς 83 τελειοφοίτους τῶν μετεκπαιδευομένων κληρικών ἢ λαϊκῶν ὑποψηφίους ἐφημερίους, ἀποφοίτους Γυμνασίων ἢ Λυκείων, ἐκπαιδευθέντας ἐν αὐτοῖς ἐπὶ δύο ἔτη. Παρὰ τῶν Κατωτέρων δὲ Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων, διετοῦς ὡσαύτως κύκλου σπουδῶν, Καλαμῶν, Πύργου, Κορίνθου, Πάτμου, Καρδίτσας, Βελλᾶς καὶ Φλωρίνης ἀπελύθησαν 193 ἀπόφοιτοι αὐτῶν, (κληρικοί μετεκπαιδευθέντες ἢ ὑποψήφιοι ἐφημέριοι χωρίων) κεκτημένοι ἀπολυτήριον τῶν τῶς Ἑλληνικῶν Σχολείων ἢ ἀντιστοίχου τάξεως Γυμνασίου.

Κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος καὶ εἰς ἐκτέλεσιν κυρωθείσης διὰ Νόμον σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποβλεπούσης εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐπείγουσων ἀναγκῶν εἰς ἐφημερίους τῆς Βορείου Ἑλλάδος καὶ Εὐρυτανίας, ἐνεργήθησαν εἰς εἰδικὰ τμήματα τῶν Κατωτέρων Ἐκκλ. Φροντιστηρίων Βορείου Ἑλλάδος καὶ Κορίνθου ὑπερπεντακόσιοι ὑποψήφιοι ἐφημέριοι — ἰσάριθμοι περίπου πρὸς τὰς ὑπαρχούσας κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις — κεκτημένοι ἀπολυτήριον Δημοτικοῦ Σχολείου, καταγόμενοι ἐκ περιφερειῶν Βορείου Ἑλλάδος καὶ Εὐρυτανίας καὶ προοριζόμενοι δι' αὐτάς. Οὗτοι μετὰ δίμηνον ἐν τοῖς φροντιστηρίοις φοίτησιν ἐχειροτονήθησαν ἐφημέριοι παρὰ τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν καὶ ἀσχοῦσι κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς τὰ καθήκοντά των εἰς τὰ ἀπὸ μακροῦ χρόνου στερούμενα ἐφημερίων ἀκριτικὰ χωρία των, πρόκειται δὲ νὰ συνεχίσωσι καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς σχολικὸν ἔτος τὰς σπουδὰς των, ἵνα λάβωσι τὸ πτυχίον των.

ΤΟ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ἑορτασμοῦ τῆς 1900ῆς ἐπετηρίδος τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀφίξεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀμίλια Σ. Ἀλιβιζάτου, ἐλήφθη ἡ κατωτέρω λίαν χαρακτηριστικὴ ἐπιστολὴ τοῦ μετασχόντος εἰς τὰς ἑορτὰς ταύτας Σεβ. Ε. C. Gulin, λουθηρανοῦ ἐπισκόπου Tampere τῆς Φινλανδίας.

Ἀγαπητέ μου κ. Καθηγητά,

Σὰς γράφω τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν διὰ νὰ σὰς εἶπω, ὅτι καὶ τώρα—ἐν ἔτος μετὰ τὸ ἀλησμόνητον προσκύνημα—καθημερινῶς ταξιδεύω καὶ πάλιν μαζί σας

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ἄφωνος διαδήλωσις.

Ὑπάρχει σιγὴ ἐντονωτέρα καὶ τοῦ στενωροῦ φωνεστέρου ἀλαλαγμοῦ. Ὅταν δ' ἡ τοιαύτη σιγὴ ἀπλοῦται εἰς πέλαγος ἀφώνων διαμαρτυρίας μυριάδων ψυχῶν κατὰ τῆς βίᾳ ἐπ' αὐτῶν ἀσκουμένης δουλείας, ἡ σιωπηλὴ συμφωνία τῶν ἀκατασχέτων αἰσθημάτων ὀγκοῦται εἰς πελώρια κύματα πολυσημοτάτης διαδηλώσεως, ὁ ἄφωνος κραυγασμὸς τῆς ὁποίας ἰσχύει νὰ ἀνατρέψῃ πᾶν ὀθενδήποτε παρεμβλλόμενον πρόσκομμα.

Ταῦτα διὰ τὴν «βωβὴν διαμαρτυρίαν» τῆς 2 Ἰουλίου, ἣτις ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ θὰ μνημονεῖται ὡς ἐν ἄλλο ΟΧΙ κατὰ πάσης ἀποπείρας ὑποδουλώσεως τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, ὡς εἶναι ἡ ἀγγλικὴ ἐπιμονὴ νὰ κρατῇ εἰς δεσμὰ ἀπεχθόους δουλείας ἓνα λαόν, ὁποῖος ὁ Κυπριακός.

Ἡ Κυριακὴ ἀργία.

Αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ καὶ τὰ προεδρεῖα τῶν ὁργανώσεων καὶ σωματείων τῆς ἐπαρχίας Ὀλυμπίας δι' ὑπομνήματός των διεκτραγωδοῦν τὴν ἐκ τῆς σημερινῆς παρεκκλίσεως ἀπὸ τῶν αἰωνίων ἀρχῶν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ γενικὴν παρ' ἡμῖν σύγχυσιν καὶ τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν σκοτασμόν, ἀποδίδουν δὲ μέγα μέρος τοῦ κακοῦ καὶ εἰς

νοερῶς ἐπὶ τοῦ «Αἰγαίου». Ἡ ὁργάνωσις τοῦ προσκυνήματος ἐκείνου ἦτο πράγματι θαυμασία. Δὲν ἐφείσθητε οὐδενὸς κόπου, διὰ νὰ κάμετε ἐκάστην ἡμέραν τοῦ προσκυνήματος πραγματικὴν ἑορτὴν δι' ὅλους ἡμᾶς.

Τὸ ἐξαιρετικώτερον ὅμως μεταξὺ ὅλων ἦτο τὸ πνεῦμα τοῦ ἔθνους σας, ἡ αὐθόρμητος χαρὰ καὶ ἡ χριστιανικὴ διάθεσις, ἡ ἐπιδειχθεῖσα πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀντιπροσώπους ξένων καὶ πολὺ μακρὰν τῆς Ἑλλάδος ἐυρισκομένων Ἐκκλησιῶν.

Σεῖς, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ἐργάται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀντιλαμβάνεσθε πόσον βαθέως εὐμεθὰ εὐγνώμονες διὰ τὴν μοναδικὴν αὐτὴν εὐκαιρίαν νὰ ζήσωμεν μαζί σας τὰς λαμπρὰς ἐκείνας ἡμέρας. Ἡ πίστις, ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἀγάπη ὅλων ὑμῶν παραμένουν ζωντανὰ εἰς τὴν εὐγνώμονα μνήμην μου καὶ θὰ παραμείνουν ἐκεῖ καθ' ὅλον τὸν βίον μου.

Ἡ παγκόσμιος κατάστασις μᾶς πληροῖ ἀγωνίας. Τίς δύναται νὰ καταπραΰνῃ τὴν φοβερὰν ἔντασιν μετὰ τῶν Ἑθνῶν;

Καὶ ποία θὰ εἶναι ἡ τύχη ὅλων ἡμῶν, τῶν μικρῶν Ἑθνῶν, ἐὰν ἐκσπάσῃ καὶ πάλιν ἡ μεγάλη καταιγίς; Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐρωτήματά μας. Ἀλλ' ἡ ἐμπιστοσύνη μας στρέφεται πρὸς τὸν Κύριον Σαβᾶθ. Οὗτος ἂς διαφυλάξῃ τὴν χώραν σας, τὴν ἀγαπημένην Ἑλλάδα.

Μὲ τὰς καλυτέρας εὐχὰς μου
Εὐγνωμόνως ὑμέτερος
Ε. C. GULIN

τὸν κείμενον περὶ Κυριακῆς ἀργίας νόμον, ὅστις, ἀντὶ τὰ ἔχει καθολικὴν ἰσχὺν δι' ὅλον τὸ κράτος, διαιρεῖ, τοῦναντίον, τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν εἰς δύο τάξεις, τὴν προνομιούχον τῶν πόλεων καὶ τὴν νόθον καὶ ἀπόκληρον τῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων. Ἐνῶ, δηλονότι, εἰς τὴν πρώτην διὰ τοῦ ἐν λόγῳ νόμου ἐδόθη τὸ δικαίωμα νὰ ἀναπαύεται καὶ νὰ λατρεύῃ τὸν Θεὸν κατὰ τὰς Κυριακάς, εἰς τὸν καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα καταταλαιπωρούμενον εἰς τοὺς μόχθους λαὸν τῆς ὑπαίθρου ἀπογορεύεται ἡ κατ' αὐτὰς ἀνάπαυσις καὶ λατρεία ἐπὶ τῷ λόγῳ δῆθεν τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν, διευκολυνομένων τάχα εἰς τὰς κατὰ τὰς Κυριακάς ἀγοραπωλησίας.

Ἡ ἐκπροσωποῦσα τὸν λαὸν τῆς Ὀλυμπίας Ἐπιτροπὴ ἐν τῷ ὑπομνήματί της ἐκθέτουσα τὰς ὁλεθρίας τοῦ ἐν λόγῳ νόμου συνεπειάς, ἐφ' ὅσον οὗτος, ὡς ἔχει, ζημιῶν καὶ ὀλικῶς καὶ πρὸ πάντων ἡθικῶς τοὺς ἐπαρχιακοὺς πληθυσμούς, ὁμοθυμῶς συνιστᾷ τὴν τροποποίησιν αὐτοῦ, διότι ἡ ἐφαρμογὴ του «μεταβάλλει τοὺς ἱεροὺς ναοὺς εἰς χώρους οὐχὶ συγκεντρώσεως τῶν χριστιανῶν καὶ λατρείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ εἰς ἐρήμους χώρους, εἰς οὓς ὁ ἱερεὺς περιπίπτει εἰς τὸ ὀξύμωρον, ὅταν εὐχεται «ὑπὲρ τοῦ περιεστώτος λαοῦ». Δὲν διστάζει νὰ τονίσῃ ἡ Ἐπιτροπὴ, ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐγκλημάτων διαπραττόνται κατ' αὐτὴν τῆς Κυριακῆς τὴν ἡμέραν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη τῶν ἀγοραπωλησιῶν.

Εἶναι, πράγματι, προφανές, ὅτι διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ περὶ Κυριακῆς ἀργίας νόμου καθ' ἅπασαν τὴν ἐπικράτειαν δι' ὅλους τοὺς πληθυσμούς θὰ προληφθοῦν μὲν πλεῖστα ὅσα ἀδικήματα, θὰ ἀνακουφισθῇ δὲ σημαντικῶς καὶ ἡ ἀγροτικὴ τάξις ἀπὸ τῶν καθημερινῶν μόχθων, πρὸ πάντων δὲ θὰ ἐπέλθῃ σημαντικὴ ἡμέρωσις τῶν ἡθῶν διὰ τῆς κατὰ τὸν Κυριακὸν ἐκκλησιασμὸν ἐκτελέσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων πάντων τῶν ἐπαρχιακῶν πληθυσμῶν.

Ἡ Σιβιτανίδειος.

Ἀνακοίνωσις τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὡς Προέδρου τοῦ Σιβιτανιδείου Ἰδρύματος κατέστησε πρὸ τίνος γνωστὸν, ὅτι, χάρις εἰς πρόσφατον νομοθέτημα, ἐξασφαλίζεται, ἐπὶ τέλους, ἡ συντήρησις τῆς Σχολῆς, ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ συνέχισις τῆς λειτουργίας τῶν τμημάτων της, ἡ παροχὴ συσσιτίου εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ οἰκοτροφείου εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν προσερχομένους, καὶ ἡ καθ' ὅλα ἀποκατάστασις τοῦ προπολεμικοῦ καθεστώτος, καθ' ὃ συνετελεῖτο ἀπροσκόπτως ἡ πολυσχιδὴς ἐπαγγελματικὴ μόρφωσις τοῦ πολυσυνθέτου τούτου καὶ τόσον εὐεργετικοῦ διὰ τὰς ἀπορωτέρας τάξεις Ἰδρύματος.

Εἶναι περὶ τὸν νὰ ἐξαρθῇ ἡ σπουδαιότης τοῦ γεγονότος, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ μεγάλου κενοῦ, τὸ ὁποῖον ἐδημιουργήθη ἐκ τῶν συνεπειῶν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου, τῆς ξενικῆς κατοχῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐθνικῶν περιπετειῶν δοκιμασιῶν τοῦ μοναδικοῦ τούτου Ἰδρύματος, οὗτινος τυγχάνει πασίγνωστος ἡ εὐρυτάτη κοινωνικὴ ἀποστολή.

Δημοσιογραφικὴ εὐσυνειδησία.

Ἐν τῷ γνωστῷ ἀμερικανικῷ περιοδικῷ «Life» ἐδημοσιεύθη τῇ 24 Δεκεμβρίου 1951 ἄρθρον τινὸς ὀνόματι E. Waugh, προσηλύτου καθολικοῦ, ὅστις ἐν αὐτῷ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Ἁγία Σοφία εἶναι καθολικὴ καὶ ὅτι ὁ τελευταῖος Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἦτο ἐπίσης Καθολικός. Εἰς πλήρη ἀναίρεσιν τοῦ παραδόξου δισχυρισμοῦ προέβη τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 29 Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους. Ἀτυχῶς, ὡς γράφει ἡμῖν τὸ ἐν λόγῳ Γραφεῖον Τύπου, ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Life» δὲν ἐδημοσίευσεν τὴν ἀναιρετικὴν ἐπιστολὴν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι αὐτονόητον.

Κοινωνικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή.

Πολὺς ἐσχάτως ἐγένετο ἐν τῷ διεθνῇ τύπῳ λόγος περὶ μιᾶς «Κοινωνικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς», ἰδρυθείσης ἐν Μαλάγγ τῆς Ἰσπανίας ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῆς Ἀγγέλου Ἐρρόρα, ἀποσκοπούσης δ' εἰς τὴν εἰς τοὺς ἱερωμένους μαθητὰς τῆς διδασκαλίαν τῆς μαρξιστικῆς κοινωνικῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν της βασιζομένου Μπολσεβισμοῦ καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἔκτασιν, ἵνα ὁ κληρὸς, πλήρως κατὰ τοιοῦτον ἐπὶ τῆς φύσεως τοῦ σημερινοῦ ἐχθροῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαφωτίξῃ τὰς μάζας τῶν προλεταρίων καὶ νὰ καταπολεμῇ συνειδητῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς τὴν κομμουνιστικὴν προπαγάνδαν. Παρὰ τὰς κατὰ τῆς Σχολῆς ταύτης ἀντιρρήσεις καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ προγράμματός της ὡς ἐξαιρετικῶς ἐπικινδύνου, ὁ Πάπας ἐνέκρινε τὴν ἰδρυσιν αὐτῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ σύγχρονος κληρὸς φωρᾶται ἀνίκανος νὰ ἀντιμετώπισῃ ἀποτελεσματικῶς τὰ προβλήματα τῆς συγχρόνου κοινωνίας.

Διὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν λόγον τῆς ἐνημερώσεως τοῦ παρ' ἡμῖν σώματος τῶν Ἱεροκλήρων ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος εἶχεν εἰσαχθῇ εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας εἰδικὸν περὶ τῆς φύσεως τοῦ Μαρξικοῦ Διαλεκτικοῦ Ὑλισμοῦ μάθημα, περὶ τῶν παραγόντων καὶ τῆς προελεύσεως τῆς μπολσεβικῆς ρωσικῆς ἐπαναστάσεως ἐν ἀντιβολῇ πρὸς τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν, περὶ τῆς θέσεως τοῦ κόμματος, τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς περὶ τοῦ ἀνθρώπου ιδέας ἐν τῷ δόγματι τοῦ Διαλεκτικοῦ Ὑλισμοῦ, περὶ τῶν λόγων τῆς κατὰ τῆς θρησκείας, καὶ δὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καταφορᾶς τοῦ Μπολσεβισμοῦ καὶ τῶν ἐκ τῆς τοιαύτης γνώσεως κοινωνικῶν συμπερασμάτων. Εἶναι προφανές, ὅτι, ὡς ἔχουν σήμερον τὰ πράγματα, ἡ εἰσαγωγὴ ἀντιστοίχου κοινωνικοῦ μαθήματος εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου εἶναι ἐπιτακτικῶς ἐνδεδειγμένη.

Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ἀνδρέας (†).

Τῇ 29ῃ παρελθόντος Ἰουλίου μετὰ μακρὰν καὶ ἐπώδυνον νόσον ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ ἐπὶ δεκαε-

ξαετίαν θεαρέστως ποιμένας τὸ χροιστεπώνυμον πλήρωμα τῆς ἐπαρχίας Νικοπόλεως καὶ Προβέξης κυρὸς Ἀνδρέας Μαντούδης. Ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τῷ 1891, μετὰ μὲν τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν Μάνδρᾳ Ἀττικῆς, προσελθὼν δ' εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ Κλήρου ἀπὸ τοῦ 1914 ἐπεδόθη εἰς τὸ ἱερὸν κήρυγμα, ἀνέλαβε δὲ ἐπὶ τετραετίαν τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Ἀρτῇ Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἐξακολουθήσας εἰτα τὴν διδασκαλίαν ἐν Γυμνασίοις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Παλ. Φαλήρου. Τῷ 1920 χειροτονήθη εἰς πρεσβύτερον, τιμηθεὶς δὲ διὰ τοῦ ὁρφικίου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ἀφοσιώθη εἰς τὸ κήρυγμα ἐν ναοῖς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐν τῷ στρατεύματι κατὰ τὴν μικρασιατικὴν ἐκστρατείαν, μεθ' ἣν οὐκ ὀλίγα ἐδημοσίευσεν διδακτικά καὶ ἐποικοδομητικά ἄρθρα ἐν θρησκευτικοῖς περιοδικοῖς, γνωστῇ δὲ κατέστη καὶ ἡ τῷ 1936 ἐκδοθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐπιστημονικὴ περὶ Βογομύλων πραγματεία. Τῷ 1936 ἐκλεγείας ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Προβέξης ἐπεδόθη μετὰ ζήλου εἰς τὴν εὐνοημον τῆς ἐπαρχίας διακονήσας ἐν πολλῇ ἀφοσίωσει εἰς τὸ καθήκον, εἰρηρικός δὲ καὶ πρὸς καὶ προσηγής, πολλὴν ἀγάπην ἐπέδειξε πρὸς τὸ λαὸν αὐτῷ πλήρωμα, μεθ' οὗ καρτερικώτατα συνεκακοπάθησε κατὰ τὴν ξένην τυραννικὴν κατοχὴν ὅπου κίνδυνος καὶ ἀνάγκη, ἀεικίνητος ἐμψυχωτής καὶ παρήγορος, ἐν φιλοστοργίᾳ ἀληθοῦς ποιμένος ἀργυρῶν ὑπὲρ τῶν ἐμπειπιστευμένων αὐτῷ ψυχῶν.

Κύριος ὁ Θεὸς τάξαι τὴν ψυχὴν τοῦ ἀειμνήστου ἱεράρχου ἐν δικαίῳ σκηναίς.

*

Ἡ ἑλληνοτουρκικὴ φιλία.

Δι' ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας ὑπ' ἀριθ. 42828 (29-4-52) πρὸς πάσας τὰς ἐκπαίδ. ἀρχὰς τοῦ κράτους συνίσταται ὅπως ἐκδώσωσι πρὸς τοὺς διευθυντὰς καὶ τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν τῶν σχολείων ὁδηγίαν, καθ' ἣν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἱστορίας, τῆς Γεωγραφίας καὶ τῶν Νοοελληνικῶν δέον «να ἀποφεύγῃσι χαρακτηρισμοὺς, σφάλματα, κρίσεις καὶ ὑπαινιγμοὺς, δυνάμενους νὰ διεγείρουν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν δυσμενεῖς διαθέσεις καὶ ἐχθροὺς συναίσθηματα πρὸς τὸν λαὸν τῆς φίλης καὶ συμμάχου Τουρκίας... Ὁ σφβινισμὸς καὶ ἡ μισαλλοδοξία, ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ μνησικακία εἶναι διαθέσεις ἀσυμβίβαστοι μὲ τὸ ἰδανικὸν πάσης ἀνθρωπιστικῆς παιδείας καὶ ξέναι πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἐπηρεγάνον λαοῦ μας. Οἱ δύο λαοί, τουρκικὸς καὶ ἑλληνικὸς, ὀφείλουν νὰ ἔχουν ἐστραμμένον τὸ βλέμμα ὄχι πρὸς τὸ παρελθόν, ἀλλὰ πρὸς τὸ μέλλον, καὶ νὰ στοχάζονται ὄχι τὰς διαφοράς, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε τοὺς ἐχώρισαν, ἀλλὰ τὴν μεγάλην ἐπόθεσιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εὐρίνης, ἡ ὁποία σήμερον ἐνώνει εἰς κοινὸν ἀγῶνα...» Ἐπίσης δίδεται ἐντολὴ ὅπως τὰ ἐφεξῆς ἐκδοθησόμενα σχετικὰ διδακτικά βιβλία συγγράφονται ὑπὸ τοῦτο τοῦ πνεύματος, τὰ δὲ τυχόν ἀναιτιμωχόμενα ὑποστώσι τὰς ἀναγκαίαις τροποποιήσεις. Εἰδικὴ ἐπιτροπὴ θὰ προθεωρῇ τὰ δοκίμια.

*

Ἀναπόκρισις ἐκ Λονδίνου τῆς 2 παρ. Ἰουλίου ἀνέφερε τὰ ἀκόλουθα:

Ὁ Ἕλλην ἐπιχειρηματίας κ. Βασίλειος Τσάκος, ἀνεκοίτως σήμερον ὅτι σχεδιάζει νὰ θεσπίσῃ διεθνῆς βραβεῖον, ἀνάλογον πρὸς ἐκεῖνο τοῦ Νόμπελ διὰ τὴν καλυτέραν ἀνάλυ-

σιν τῆς κομμουνιστικῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἠθικῶν ἀντιδότων τῆς Ὁ. κ. Τσάκος, εἰς συνέλευσιν τοῦ πρὸς συνεργάτην τῶν «Ἑσπερινῶν Νέων» διεδήλωσε τὴν ἐχθρότητά του πρὸς τὸν κομμουνισμὸν, ὁ ὁποῖος, ὡς εἶπεν, ἀποτελεῖ θρησκείαν καὶ, συνεπῶς, πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ μὲ ἄλλην ἰσχυροτέρα θρησκείαν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος εἰς μίαν τῶν τελευταίων συνεδριῶν αὐτῆς ἔχουσα ὑπ' ὄψιν, ἐξ ἐγγράφου τοῦ ἐν Οὐασικτῶν, Ἕλληνος πρεσβευτοῦ, τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατὰ τὸ τελευταῖον ἐκεῖ ταξίδιον αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἰάκωβος, ἀναφορικῶς μετὰ τὴν διενέργειαν ἐράνων δι' ἔργα ἀνασυγκροτήσεως τῆς ἐπαρχίας του καὶ ἀναφορικῶς μετὰ τὴν γενομένην ὑπ' αὐτοῦ Ἐθνικὴν ἐργασίαν διὰ δημοσίων ὁμιλιῶν περὶ τῶν Ἐθνικῶν δικαίων τῆς Μακεδονίας, ἐξέφρασεν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην τὰ συγχαρητήρια καὶ τὴν εὐαρέσκεϊαν τῆς Ἐκκλησίας.

— Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος τῆς 30/6/52 (Φ.Ε.Κ. 164 τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1952) εἰς Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προήχθη ὁ Γραμματεὺς αὐτῆς Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Θέμελης, διαδεχθεὶς τὸν εἰς Ἐπίσκοπον Μαραθῶνος προαχθέντα τέως Ἀρχιγραμματέα κ. Δαμασκηνὸν Κοτζιάν.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1597/689 καὶ ἀπὸ 18-7-52 Συνδικτικῆς Ἐγκυκλίου ἐζητήθη παρὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Β. Ἑλλάδος καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ὅπως ἐνημερώσωσι τὴν Ἱ. Σύνοδον α') περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν αὐτῶν φοιτησάντων εἰς τὰ Ἑκκλῆσι. Φροντιστήρια ὑποψηφίων ἐφημερίων, β') περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐξ αὐτῶν χειροτονηθέντων καὶ γ') περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπολειπομένων τυχόν ἐν ἐκάστῃ Ἐπαρχίᾳ κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων, ἵνα καταβληθῶσιν αἱ δέουσαι ἐνέργειαι πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῶν.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1662/690 καὶ ἀπὸ 19-7-52 Συνδικτικῆς Ἐγκυκλίου ἀνεκοινώθη τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι «ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου ἐ. ξ. Γράμματος αὐτοῦ γνωρίζει τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἐπιποθεῖ νὰ δεχθῇ εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἀκαδ. ἔτος (1592-53) νέους Ἱεροσπουδαστὰς ἐκ τοῦ Κλίματος τῆς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ παρεκλήθησαν ὅπως μεριμνήσωσι περὶ τῆς ἐξευρέσεως τῶν πρὸς τοῦτο καταλλήλων εὐσεβῶν νέων. Διὰ τῆς αὐτῆς Ἐγκυκλίου ἐκοινοποιήθησαν τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις καὶ αἱ περὶ τῆς εἰς τὴν Σχολὴν προσλήψεως τῶν ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μαθητῶν εἰδικαὶ κανονιστικαὶ διατάξεις.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1530/691 καὶ ἀπὸ 23-7-52 Συνδικτικῆς Ἐγκυκλίου παρεκλήθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται ὅπως παρὰσχῶσι τὰς ὑπὸ τῆς Προεδρείας τῆς Κυβερνήσεως ζητούμενας πληροφορίας περὶ τῶν ὑπὸ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων χρησιμοποιομένων αὐτοκινήτων.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1897/692 καὶ ἀπὸ 20-8-52 Συνδικτικῆς Ἐγκυκλίου παρεκλήθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται ὅπως ἐνημερώσωσι τὴν Ἱ. Σύνοδον περὶ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀπονεμηθέντων μέχρι τοῦδε παρασῆμων.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων ἀνεκοίνωσε τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ ὅτι δωρεῖται αὐτῇ «αἰτίᾳ θανάτου» ἅπασαν τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ βιβλιοθήκην καὶ τὰ ἱερά του ἄμφια. Πρὸς τὴν Α. Σ. ἐξεφράσθη ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Ἀπ. Διακονίας ἐπὶ τῇ νέᾳ ταύτῃ μεγάλη δωρεᾷ αὐτοῦ, λίαν χαρακτηριστικῇ τῆς πρὸς τὸ ἔργον αὐτῆς βαθείας ἐκτιμῆσεώς του.

Τὴν 18ην τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου ὁ ἐκ τῶν

Διευθυντῶν τῆς Ἀποστολ. Διακονίας αἰδεσ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ἐμμαν. Γ. Μυτιληναῖος μετέβη εἰς Μυτιλήνην, ἔνθα ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου καὶ ἐν τῷ ἐν Σκοπέλῳ πανηγυρίσαντι ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀγ. Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, τὴν δὲ 20ὴν τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀφίκοντο ὡσαύτως αὐτόθι ὁ Γεν. Διευθυντῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητῆς κ. Βασ. Βέλλας μετὰ τοῦ ἐπίσης Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κωνστ. Μπὸν καὶ τῶν ἐκ τῶν Διευθυντῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Πανοσ. Ἀρχιμανδριτῶν κ. κ. Τιμοθέου Χαλόφτη καὶ Παντελ. Καρανικόλα. Ἀπαντες γενόμενοι δεκτοὶ μετὰ τιμῆς καὶ πολλῆς ἀγάπης ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου παρέμειναν αὐτόθι ὡς φιλοξενούμενοι τῆς Α. Σ. μέχρι τῆς 25ης. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο — ἐπὶ τῇ βάσει προγράμματος καταρτισθέντος ὑπὸ τῆς Α. Σ. τοῦ ἁγίου Μυτιλήνης — ἐκτός τῶν δημοσίων ὁμιλιῶν τῶν Καθηγητῶν κ. κ. Βασ. Βέλλα «περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἀποστολ. Διακονίας» καὶ Κ. Μπὸν «περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συγχρόνων ρευμάτων», τὰς ὁποίας παρηκολούθησε πολυπληθέστατον ἀκροατήριον, ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς τε τὸν Γεν. Διευθυντὴν τῆς Ἀποστολ. Διακονίας καὶ τοὺς ἐπιτελεῖς τοῦ νᾶ ὁμιλήσασιν πρὸς τὰ μέλη τῶν ἐν Μυτιλήνῃ καὶ Παμφίλῳ «Ἐνοριακῶν Ἑστιῶν» καὶ νὰ ἐπικοινωνήσασιν πρὸς τε τὸν Ἐφημεριακὸν Κλήρον τῶν Ἱ. Μητροπόλεων Μυτιλήνης καὶ Μηθύμνης, πρὸς τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀσκοῦντας τὸ ὑπόϋργημα τοῦ Ἐξομολόγου, πρὸς τοὺς λαϊκοὺς θεολόγους καὶ τοὺς κατηχητάς τῆς Μυτιλήνης καὶ πρὸς τὰ μέλη τῶν αὐτόθι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐργαζομένων ὁργανώσεων τῆς Ἀδελφότητος «ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος», ἐπισκέφθησαν δὲ ἅπαντα τὰ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης λειτουργοῦντα εὐαγγ. ἱδρύματα, πανταχοῦ γενόμενοι ἐνθουσιωδῶς δεκτοί.

Τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Γεν. Διευθυντῆς Καθηγητῆς κ. Βασ. Βέλλας μετὰ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. Μπὸν καὶ τῶν Πανοσ. Ἀρχιμανδριτῶν κ. κ. Τιμοθέου Χαλόφτη καὶ Παντελ. Καρανικόλα μεταβάντες εἰς Χίον κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Παντελεήμονος καὶ παραμείναντες αὐτόθι ὡς φιλοξενούμενοι τῆς Α. Σ. παρηκολούθησαν τὰς ἐργασίας τοῦ αὐτόθι Ἱερατικοῦ Συνεδρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὁμιλήσαν: ὁ Γεν. Διευθυντῆς κ. Βασ. Βέλλας «περὶ τῆς ἐν τῷ ἔργῳ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας θέσεως τοῦ ἔφμ. Κλήρου», ὁ Καθηγητῆς κ. Κ. Μπὸν «περὶ τοῦ ἱερέως ὡς πατρός τῶν ἐνοριτῶν του», ὁ ἐπὶ τῆς ἱεράς Ἐξομολογήσεως Διτῆς Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Τιμοθέος Χαλόφτης «περὶ τῶν προβλημάτων τῆς Ἐξομολογήσεως» καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἔφμ. Κλήρου γατος Διτῆς Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Παντελ. Καρανικόλας «περὶ τῆς μορφώσεως καὶ τῆς δράσεως τῶν Ἐφημεριῶν τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν».

Προσκήσει τῆς ἐν Μασσαλία Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰουλίου μετέβη εἰς Γαλλίαν ὁ ἐκ τῶν Διευθυντῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Βαρνάβας Τζωρτζάτος, ἵνα γνωρίσῃ τὰς αὐτόσε ὁργανουμένας κατασκευαζόμεναι διὰ τοὺς ἑλληνόπαιδας τῆς ἐν λόγῳ Ἑλληνικῆς Παροικίας, ἀπὸ κοινοῦ δὲ μετὰ τῶν ἀρμοδίων σκεφθοῦν περὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἀρτιωτέρας καὶ ἐν στενωτέρᾳ πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν συνεργασίας ὁργανώσεως αὐτῶν. Τὴν 26ην Αὐγούστου ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας.

Ἠγγέλθη ἐξ Ἀργοστολίου ἡ αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κ. Ἱεροθέου γενομένη εἰς Διάκονον χειροτονία τοῦ ἐκ τῶν τροφίμων τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου φοιτητοῦ τῆς Θεολογίας κ. Ζαχ. Σιντάρρα.

Ἐκ τῶν τυπογραφείων αὐτῆς ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐκυκλοφόρησεν ἤδη τὸ «Μέγα Ὁρολόγιον» τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ παρόντος φύλλου δημοσιευομένης Ἐγ-

κυκλίου αὐτῆς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐκήρυξεν ὡς τὸ μόνον αὐθεντικὸν κείμενον πρὸς χρῆσιν τῶν ἱ. ναῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπίσης ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῇ σειρᾷ τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας» δύο νέα βιβλία: α') τοῦ ἐκπαίδ. συμβούλου κ. Βασ. Τατάκη «Θέματα χριστιανικῆς καὶ βυζαντινῆς φιλοσοφίας» καὶ β') τοῦ πρώην ὑπουργοῦ κ. Κωνστ. Τσάτσου «Ἐθνος καὶ Κομμουνισμός», (ἀριθ. 38). Τιμῶνται τὸ μὲν πρῶτον δρχ. 20.000, τὸ δὲ δεύτερον δρχ. 7.500.

Μετὰ ἰδιαίτερας χαρᾶς ἐχαιρετίσθη καὶ εὐμενέστατα ἐσχολιάσθη ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν ἡ ἔκδοσις τοῦ «Μεγ. Ὁρολίου», τοῦ δευτέρου κατὰ σειράν ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐκδιδόμενου λειτουργικοῦ βιβλίου, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ πρῶτον ὅπερ ἐξήλθεν ἐκ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῆς. Τυπογραφεῖον. Χαρακτηριστικωτάτη ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ἐπομένη περικοπὴ σχετικοῦ ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λήμνου κ. Διονυσίου: «...Τὸ διεξήλθομεν μετὰ προσοχῆς. Ἡ ἱκανοποίησις μας ὑπῆρξε πλήρης. Τὸ ὕλικόν μὲ ἐπιμέλειαν ξεκαθαρισμένον. Πλούσιον καὶ ἄριστα τακτοποιημένον. Ἡ ἐργασία καθαρὰ καὶ λίαν ἐπιμελεμένη. Καὶ ἡ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισις θαυμασά. Ἐκδόσις ἀνταξία τῆς φιλάτης μας Ἀποστολικῆς Διακονίας. Σὰς συγχάριμεν θερμῶς καὶ εὐχόμεθα ὀλοψύχως συντόμως νὰ δώσῃτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἔργα, τὰ ὁποῖα τόσῃν τιμῇν προσποιῶν Αὐτῇ».

Χαρακτηριστικὴ ἐπίσης εἶναι ἡ κατωτέρω περικοπὴ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1107/13-8-32 ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου: «...Δραττόμεθα καὶ πάλιν τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐκφράσωμεν τὴν συμπάθειάν μας πρὸς τὸ ὅφ' ὧν ὑμῶν συντελοῦμενον ἔργον καὶ εὐχόμεθα ὅπως τάχιιστα ἴδωμεν τὴν πραγμάτωσιν τῆς ἐκδόσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ἀπαραιτήτων ἐν τοῖς ἱεροῖς Ναοῖς διὰ τὸ ὁμοίωμα τούτων. Ἐπὶ τούτοις ἐπικαλούμεθα εἰς ὅλους ὑμᾶς πᾶσαν παρὰ Θεοῦ ἐνίσχυσιν πρὸς συνέχισιν τοῦ ὡραίου ἔργου, ὅπερ ἀνελάβετε».

Ἐκυκλοφόρησαν τὰ ὑπ' ἀριθ. 8-9 διπλᾶ τεύχη τῶν περιοδικῶν «Τὸ Χαρούμενον Σπίτι» καὶ «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά» διὰ τοὺς μῆνας Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου ἐ.ε. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ὀκτωβρίου ταῦτα θὰ ἐκδίδωνται, ὡς καὶ πρότερον, κατὰ μῆνα.

Ὑπὸ τοῦ ἐν Πατησίοις ἱδρύματος «Ἡ Ἁγία Βαρβάρα» προεκηρύχθη διαγωνισμός πρὸς κατάταξιν σπουδαστῶν τῆς Νυκτερ. Βιοτεχνικῆς Σχολῆς «Ἡ Ἐργάνη Ἀθηνᾶ» διὰ τὸ σχολ. ἔτος 1952-53, ἐνεργηθόσμενος τὴν 26ην ἀρχαιμένου μηνός. Αἱ αἰτήσεις τῶν ὑποψηφίων θὰ γίνωνται δεκταὶ μέχρι τῆς 24ης. Ἡ Σχολὴ διατηρεῖ «Μηχανολογικόν» καὶ «Ἡλεκτρολογικόν» τμήματα, οἱ πτυχιῶχοι τῶν ὁποίων γίνονται μηχανικοὶ—ἐργοδηγοί, (φοίτησις δετῆς), μηχανοτεχνίται (φοίτησις 4ετῆς), ἡλεκτρομηχανικοὶ—ἐργοδηγοί (φοίτησις 5ετῆς) καὶ ἡλεκτροτεχνίται (φοίτησις 4ετῆς), δυνάμενοι νὰ ἐργασθῶσιν εἰς τὸ Πολεμικόν καὶ Ἐμπορικόν Ναυτικόν, τὴν Ἀεροπορίαν, τοὺς Σιδηροδρόμους καὶ τὰς λοιπὰς συναφεῖς κρατικὰς καὶ ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ 11ῃ π.μ. τῆς 19ης Ἰουλίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου Παν. Ἀρχιμ. κ. Ὑακίνθου καὶ τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Μοσχοπούλου, ἀνήλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα Τατοῖου καὶ ἐπέδωκεν, ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ, πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα Παῦλον τὸν ἀπονεμηθέντα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Τιμοθέου Μεγαλόσταυρον τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου, ὡς ἀνεγράφῃ καὶ ἀλλαχθὺ τοῦ παρόντος φύλλου.

— Τῇ 25ῃ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, ἀφίχθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας, προερχόμενοι ἐκ Βηρυτοῦ, οἱ ἐκ τῶν

έλληνομαθών Ίεραρχών του Πατριαρχείου Άντιοχείας. Σεβ. Μητροπολίται Τύρου και Σιδώνος Παύλος Χούρη και Χαλεπίου και Άλεξανδρέττας Ήλίας Μουάουαδ, καταλύσαντες εις τό Ξενοδοχείον της «Μ. Βρεταννίας».

Οί Σεβ. Μητροπολίται, κατά την έν Άθήναις ολιγοήμερον παραμονήν των, έπεσκέφθησαν τόν Μακ. Άρχιεπίσκοπον Άθηνών, την Α.Μ. τόν Βασιλέα, τά Ύπουργεία Έξωτερικών και Παιδείας, τούς Έπιτετραμμένους Συρίας και Λιβάνου και άλλας έκκλησιαστικές και πολιτικές προσωπικότητας, μετά των όποίων έσχον συνομιλίας επί ζητημάτων της Έκκλησίας Άντιοχείας.

Ο Μακ. Άρχιεπίσκοπος παρέθεσε δείπνον έν τη Ι. Μονή Πεντέλης, προς τιμήν των φιλοξενουμένων, εις τό όποϊον παρεκάθησαν και οί καθηγηται της Θεολογικής Σχολής του Πημίου Άθηνών.

Ο Μακ. Άρχιεπίσκοπος έπέδειξεν ένδιαφέρον διά τά άπασχολούντα την Έκκλησίαν Άντιοχείας ζητήματα και ύπεσχέθη νά ένισχύση νέους τινάς έκ Συρίας και Λιβάνου, διά νά σπουδάσωσι την έλληνικήν γλώσσαν και την όρθόδοξον θεολογίαν, παρεκάλεσε δέ τούς Σεβ. Μητροπολίτας, όπως συντελέσωσιν εις τό ν' άνανεωθή ή πνευματική έπικοινωνία μεταξύ του Πατριαρχείου Άντιοχείας και της Έκκλησίας της Ελλάδος, διά τακτικών έπισκέψεων και έκκλησιαστικών έπαφών.

Τήν Α. Μακαριότητα έπεσκέφθησαν οί Καθηγηται του Πανεπιστημίου κ.κ. Γ. Σωτηρίου, Ι. Θεοδωρακόπουλος, Β. Βέλλας και Γερ. Κονιδάρης, ότινες, ως άπόφοιτοι της Ριζαρείου Σχολής, έπεκαλέσθησαν τό ένδιαφέρον της Α. Μακαριότητος διά την άποδέσμευσιν των έπιτεταγμένων υπό του Ύπουργείου Προνοίας και ως «προσκαίρου Νοσοκομείου» χρησιμοποιμένων κτιρίων της Σχολής. Ο Μακ. Άρχιεπίσκοπος άπήντησε σχετικόν έγγραφον προς τό Ύπουργείον Προνοίας ζητών την άποδέσμευσιν των κτιρίων προς επαναλειτουργίαν της Σχολής, προς τόν σκοπόν δέ τούτον τη 8η Ιουλίου έπεσκέφθη και τόν Άντιπρόεδρον της Κυβερνήσεως κ. Σοφ. Βενιζέλον.

Κατά την έπισκεψιν ταύτην ή Α. Μακαριότης έζητήσεν έπίσης παρά του κ. Άντιπρόεδρου της Κυβερνήσεως όπως ή χορηγηθείσα έσχάτως αύτής κατά 20% των μισθών των Δημ. Ύπαλλήλων έπεκταθί και εις τόν Έφημεριακόν Κλήρον.

Τη 3η Ιουλίου ή Α. Μακαριότης παρέστη κατά την γενομένην υπό της Ένώσεως Συντακτών Ήμερησίων Έφημεριδων Άθηνών έπίσημον δεξίωσιν του Μακ. Άρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου.

Ο Μακ. Άρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδριών: τη 9 και 17 Ιουλίου της Πανελληνίου Έπιτροπής Ένώσεως Κύπρου, τη 12η, του Κεντρικού Συμβουλίου του ΤΑΚΕ, τη 13η της Έπιτροπής του Κληροδοτήματος Βαρώνου Μιχ. Τσίτσα, τη 19η της Έπιτροπής του Κληροδοτήματος Σταμ. Βαφειάδκη, τη 17η της Κεντρικής Έπιτροπής Άνοικοδομήσεως Ι. Ναών, τη 18η ειδικής συσκέψεως διά την άνασυγκρότησιν των Ι. Μονών Μετεώρων και τη 2α Αυγούστου του Διοικ. Συμβουλίου της Ριζαρείου Σχολής.

Έπίσης τη 30 Ιουλίου προήδρευσε συνεδρίας της Έκτελεστικής Έπιτροπής της Σιβιτανιδείου Σχολής Τεχνών και Έπαγγελμάτων και τη 5.8.52 του Κεντρικού Συμβουλίου αύτης.

Κατά τόν μήνα Ιούλιον ή Α. Μακαριότης ό Άρχιεπίσκοπος έδέχθη τόν Άρχηγόν του Γενικού Έπιτελείου Στρατού άντιστράτηγον κ. Θρ. Τσακάλωτον, τόν Γενικόν Διοικητήν Ήπείρου κ. Ταρμπάζην, τόν τ. Γενικόν Πρόξενον της Ελλάδος έν Αύστραλία και Ν. Ζηλανδία κ. Βρυζάκην και τόν Διευθυντήν της Άστυνομίας Άθηνών κ. Δ. Βρανόπουλον, τόν Μέγαν Αύλάρχην κ. Δημ. Λεβίδην, τόν κ. Κυπρ. Λατσην του ένταύθα κλιμακίου του Ο. Η. Ε., τόν έν Μπουένος Άϊρες πρεσβευτήν της Ελλάδος κ. Οίκο-

νόμου Γκούραν, τόν πρεσβευτήν κ. Τριανταφυλλίδην, τόν ύπουργόν των Έσωτερικών κ. Κ. Ρέντην και τούς έν Άθήναις εύρισκομένους Κυπρίους δημοδιδασκάλους, άποφοίτους του Κολλεγίου Μόρφου, τόν Γεν. Διευθυντήν του Ύπουργείου των Οικονομικών κ. Θεόδ. Μερτικόπουλον, τόν έν Γιοχάννεσμπουργκ όμογενή κ. Στέφ. Κάλλον και τόν τ. ύπουργόν κ. Αύγ. Θεολογίτην.

Κατά δέ τόν μήνα Αυγουστον έδέχθη τόν Σεβ. Μητροπολίτην Ρόδου κ. Σπυρίδωνα, τόν πρεσβευτήν κ. Τριανταφυλλίδην, τόν τ. Ύπουργόν κ. Γ. Στράτον και τόν πρεσβευτήν κ. Κούσταν, τόν πρεσβευτήν κ. Μιχ. Μελάν, τόν κ. Θ. Γρίβαν, Διτητήν Έκκλησιών του Ύπουργείου των Έξωτερικών, τόν ύφυπουργόν των Έξωτερικών κ. Εύάγ. Άβέρωφ, τόν κ. Θ. Τουρκοβασίλην, τούς βουλευτάς κ. κ. Καραντζήνην, Ρίζου και Τζοβάραν, τούς κ.κ. Άρλιώτην και Κριμπάν, της Κτημ. Τραπέζης.

Κατά τούς μήνας Ιούλιον και Αυγουστον έ.έ. έπεσκέφθησαν την Α. Μακαριότητα ό Μακ. Άρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Μακάριος και οί Σεβ. Μητροπολίται Πηλουσίου κ. Παρθένιος, Λαρίσης κ. Δωρόθεος, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Καλυβρύτων και Αιγιαλείας κ. Άγαθόνικος, Άττικής και Μεγαρίδος κ. Ιάκωβος, Φλωρίνης κ. Βασίλειος, Τρίκκης και Σταγών κ. Δωρόθεος, Κορινθίας κ. Προκόπιος, Αιτωλίας και Άκαρνανίας κ. Ιερόθεος, Σισανίου και Σιατίστης κ. Ιάκωβος, Κερκύρας και Παξών κ. Μεθόδιος, Σύρου κ. Φιλάρετος, πρ. Νευροκοπίου κ. Εύγένιος, Πριγκηποννήσων κ. Δωρόθεος, Περγάμου κ. Άδαμάντιος, Καστορίας κ. Νικηφόρος, πρ. Νευροκοπίου κ. Γεώργιος, Έδέσσης και Πέλλης κ. Διονύσιος, Ίερισσού και Άγίου Όρους κ. Κυπριανός, Θηβών και Λεβαδείας κ. Πολύκαρπος, Φθιώτιδος κ. Αμβρόσιος, Σερρών κ. Κωνσταντίνος, Πάφου κ. Φώτιος, Γρεβενών κ. Φίλιππος και οί Θεοφ. Έπίσκοποι Πατάρων κ. Μελέτιος και Μυρέων κ. Τιμόθεος.

Έπίσης κατά τό αύτό χρονικόν διάστημα ή Α. Μακαριότης έδέχθη τούς Καθηγητάς του Πανεπιστημίου κ.κ. Νικ. Λούβαρην, Π. Τρεμπέλην, Ιω. Καρμίρην και Άνδρ. Φυτράκην, τόν κ. Νικ. Βένν, τούς στρατηγούς κ.κ. Πάλλην και Καρατζάνην, τόν Διευθυντήν του Ίεροδιδασκαλείου Βελλας κ. Παπαδόπουλον, τό Διοικητικόν Συμβούλιον της Διδασκαλικής Όμοσπονδίας, τούς νομάρχας Πρεβέζης κ. Καφετζήν και Ξάνθης κ. Γιαννακουλέαν, τόν Έξορχον του Παναγίου Τάφου Άρχιμ. κ. Υάκινθον, τούς βουλευτάς κ.κ. Φλουδεράκην, Ιωάννου, Ζορμπάν και Φράγκον, τόν Ύποδιοικητήν της Έθν. Τραπέζης της Ελλάδος κ. Π. Γουνάρηκην, τούς Διευθυντάς των Έκκλησιαστικών Σχολών Κορίνθου Παν. Άρχιμ. κ. Μελέτιον Γαλανόπουλον, Άγίας Αναστασίας κ. Τζοανόπουλον και Κρήτης κ. Μαράκην, τόν τ. Δήμαρχον Μεσολογγίου κ. Χρ. Εύαγγελάτον, τόν Πρόεδρον της Ένώσεως Βιομηχανών Κλωστοϋφαντουργών κ. Σ. Τεγόπουλον, τόν Ιατρόν κ. Β. Βοϊλαν, τόν στρατηγόν κ. Ρέππαν, τόν Έφημέριον της Έλληνικής Κοινότητος Παρισίων Άρχιμ. κ. Μελέτιον Καραμπήνην, τόν Πρόεδρον του Έμπορικού και Βιομηχανικού Έπιμελητηρίου Άθηνών κ. Κωνσταντίνου, τόν τ. Ύπουργόν κ. Ν. Μπακόπουλον, τόν κ. Ε. Παπανούτσον, άντιπροσωπείαν της Ι. Μονής Ήεροποτάμου του Αγίου Όρους, τόν Ιατρόν κ. Θ. Καρβούνην, τούς κ. Δ. Χατζηνικολήν, Μελην Νικολαΐδην και Γ. Πάντζαρην, τόν Πρόεδρον του Βιοτεχνικού Έπιμελητηρίου κ. Γ. Τερμετζήν.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ι. Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Καθ' ό πληροφορούμεθα έκ του «Γρηγορίου Παλαμά» της Ι. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, τη 22 του παρελθόντος Ιουνίου ή Α. Ε. ό πρεσβευτής των Ήνωμένων Πολιτειών της Άμερικής κ. Πιουριφού έν τώ

ἐν Θεσσαλονίκη Ἀμερικανικῶ Κολλεγίῳ «Ἀνατόλια», παρόντων τῶν ἐπισήμων καὶ πλήθους ἐκλεκτῶν προσκεκλημένων ἐπέδωκεν εἰς τὸν Παν. Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονα τὸ δίπλωμα καὶ τὰ διάσημα τῆς ὑπὸ τῆς Θεολ. Σχολῆς τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Φιλαδελφείας τῆς Πενσυλβανίας τῆς Ἀμερικῆς ἀνακηρύξεως αὐτοῦ εἰς διδάκτορα αὐτῆς «τιμῆς ἔνεκεν». Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ἡ Α. Ε. ὁ ἀμερικανὸς Πρεσβευτὴς προσφωνῶν τὴν Α. Σ. ἐξέφρασε τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐχαρίστησιν ὅτι, ἐνεργῶν ἐκ μέρους τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς, ἀπονέμει τὴν τιμὴν «εἰς ἕνα ἐκ τῶν μάλλον διακεκριμένων ἀποφοίτων αὐτῆς, ὅστις ἀνέδειξεν ἑαυτὸν μέγαν ἡγέτην τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν θρησκευτικὴν κίνησιν...», ἡ δ' Α. Π. ἀντιφωνῶν ἐξέφρασε τὴν βαθεῖαν του συγκίνησιν ἐπὶ τῇ τιμῇ, ἥτις τῷ ἀναμνήσκῃ τὴν περίοδον τῶν ὑπερδιετῶν ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ σπουδῶν του, «καθ' ἃς τὸ πᾶν ἦτο δι' ἐμὲ πηγὴ ἐμπνεύσεων καὶ μεγάλης πνευματικῆς βοηθείας...».

Ι. Μητρόπολις Κορινθίας

Ὁ ἐφημέριος Λαύκας Στυμφαλίας καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ ἱ. ναοῦ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου δι' ἐγγράφου ἐξέφρασαν τὰς εὐγνώμονας εὐχαριστίας συμπάσης τῆς ἐνορίας πρὸς τὸν κ. Ι. Στίτην, δαπανήσαντα διὰ τὴν ἀνέγερσιν κωδωνοστασίου τοῦ ναοῦ φέροντος ἀπατράπτοντα Σταυρὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς.

Ι. Μητρόπολις Λήμνου

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Κάστρου (Λήμνου) ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λήμνου κ. Διονύσιος, πλὴν τῶν ἄλλων ποιμαντικῶν του φροντίδων, ἰδιαίτεράν μέρειναν ἐπεδείξατο διὰ τὴν ὁργάνωσιν καὶ καλὴν λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς ἐπαρχίας, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ παρελθὸν σχολικὸν ἔτος ἐσημείωσαν σπουδαίαν αὐξήσιν πρὸς γενικὴν εὐγνώμονα ἱκανοποίησιν τῶν ἐσσεβῶν γονέων καὶ διδασκάλων τῶν νεαρῶν κατηχομένων, ἀθρόως παρακολουθησάντων καὶ τὰς ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων ἐπιτυχεῖς τελεταί.

Ἱερά Μητρόπολις Σισανίου-Σιατίστης

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἰάκωβος περιοδεύσας τὴν Ἐπαρχίαν του ἐπεσκέφθη ὅλα σχεδὸν τὰ χωρία καὶ εἰς ἄλλα μὲν ἐτέλεσεν τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον, εἰς ἄλλα δὲ παρηκολούθησε τὰς συντελουμένας ἐργασίας διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῶν νέων ναῶν ἢ τὴν ἐπισκευὴν τῶν ὑποστάντων ζημίας ἐκ τοῦ πολέμου παλαιῶν. Οὕτω εἰς ὁλόκληρον τὴν σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ πολέμου ἐπαρχίαν Σισανίου ἐπεσκευάσθησαν 21 ναοί, ἀπεπερατώθησαν πλήρως καὶ ἐτέθησαν εἰς δημοσίαν λατρείαν 9 ἡμιτελεῖς ναοὶ καὶ ἀνηγέρθησαν ἐκ θεμελίων 20 νέοι ναοί.

Ἄπασα ἡ ἐργασία αὕτη ἐγένετο διὰ χορηγίας σημαντικῶν πιστώσεων ἐκ τοῦ Ἑράνου τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ διὰ τῆς πολυτίμου συμβολῆς τῶν κατοίκων, οἵτινες μετὰ προθυμίας προσέφερον ἰκανὰς ποσότητας οἰκοδομ. ὕλικων, ἔτι δὲ καὶ προσωπικὴν ἐργασίαν.

— Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης μεταβάς μετὰ τοῦ Δ/ντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων ἔργων καὶ τοῦ Νομάρχου Κοζάνης εἰς τὸ ὄρος «Μπούρινος», παρηκολούθησε τὰ ἐκεῖ ἐκτελούμενα δαπάναις τῶν ἐν Ἀμερικῇ Σιατιστῶν τεχνικὰ ἔργα διὰ τὴν ὑδρευσιν τῆς πόλεως Σιατίστης, ἀπεκόμισε δὲ ἀρίστας ἐντυπώσεις.

— Ὁ ἐν Ἀμερικῇ κ. Κων/νος Δίκος ἀπέστειλεν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην εἰσφορὰν ἐκ 1.500 δολ.,

ἄτινα μετ' ἄλλων εἰσφορῶν ἐξ Ἀμερικῆς, διετέθησαν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν δωρητῶν, διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιχρισμάτων καὶ τὸν ἐν γένει καλλωπισμὸν τοῦ νεοδημητού Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου Σιατίστης.

— Τὴν 6 Αὐγούστου ἐ.ε. τελεταρχοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τῶν νέων κτιρίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμ. Θεοτόκου Μικροκάστρου, κειμένης εἰς γραφικωτάτην θέσιν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀλιάκμονα καὶ ἐπὶ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας. Εἰς αὐτὰ θὰ ἐγκατασταθῇ τὸ Ὁρφανοτροφεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σισανίου καὶ Σιατίστης.

— Κατὰ τὸ λῆξαν σχολ. ἔτος ἐλειτούργησαν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Σισανίου 67 Κατηχητικὰ Σχολεῖα Κατωτέρου τύπου, 4 μέσου καὶ 4 ἀνωτέρου διὰ τούς μαθητὰς τῶν Γυμνασίων καὶ 3 διὰ τούς ἐργαζομένους νέους. Εἰς ἅπαντα ἐφηρμόσθη τὸ πρόγραμμα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Εἰς τὸ Παράρτημα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας περιήλθεν ἐσχάτως κατὰ πλήρει κυριότητα δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας τὸ παλαιὸν διδαστήριον τῆς πόλεως Σιατίστης γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀστική Σχολή», τὸ ὁποῖον κατεδαφίσθη, ἵνα ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου αὐτοῦ, κατέχοντος τὴν κεντρικωτέραν θέσιν τῆς πόλεως, ἀνεγερθῇ τὸ νέον κτίριον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὅπερ θὰ περιλαμβάνῃ δύο αἰθούσας διδασκαλίας, βιβλιοθήκην, ἀναγνωστήριον καὶ γραφεῖον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον προσκυνήματος τοῦ βασιλικοῦ τῆς Ἑλλάδος ζεύγους κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπίσκεψιν τῆς ΚΠόλεως ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ «Ἀποστόλῳ Ἀνδρέᾳ» τῆς Ἐκκλησίας ΚΠόλεως λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς γενομένης ἐν τοῖς Πατριαρχείοις δεξιώσεως τῶν Α. Α. Μ. Μ.

Οἱ βασιλεῖς μετὰ τῆς συνοδείας τῶν, ἀποβιβασθέντες εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Φαναρίου τῇ 4η μ. μ. τῆς 13 παρ. Ἰουνίου, κατηυθύνθησαν περὶ ἐπὶ τῆς ταπητοστρώτου καὶ σηματοστολιστοῦ ὁδοῦ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὅπου ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας περιεστοιχισμένος ὑπὸ σύμπαντος τοῦ κλήρου ὑπεδέχθη αὐτοὺς ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ προσαγορεύσας αὐτοὺς «εὐλογημένοι οἱ ἐρχόμενοι ἐν ὀνόματι Κυρίου». Μετὰ τὴν εἰς τὸν ναὸν εἴσοδον οἱ βασιλεῖς ἀνῆλθον εἰς τοὺς ἐναντι τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου στηθέντας ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου θρόνους, μεθ' ὃ ἐψάλλη δοξολογία, καθ' ἣν ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὲρ τῶν βασιλέων καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, μεθ' ἣν ἐψάλλη ὁ πολυχρονισμὸς τῶν Βασιλέων.

Ληξάσης τῆς τελετῆς ἐγένετο ἡ ἀνοδος εἰς τὸν πατριαρχικὸν οἶκον. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἅμα τῇ εἰσόδῳ του εἰς τὸ πατριαρχικὸν Γραφεῖον, ἐνθα ἀνέμενε τὸ βασιλικὸν ζεῦγος ἡ Α. Θ. Π. περιεστοιχισμένη ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων, ἀπένειμεν εἰς αὐτὴν τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτῆρος λέγων «ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἱστορικῆς ταύτης ἐπισκέψεώς μου παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα ὅπως δεχθῇ τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτῆρος εἰς ἔνδειξιν τῆς βαθείας τιμῆς πρὸς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον Αὐτῆς».

Ὁ Πατριάρχης εὐχαριστήσας ἔχαιρέτησε τὸ εἰς τὸ Κέντρον τῆς Ὁρθοδόξιας προσκυνήμα τῶν Βασιλέων ἐν βαθείᾳ συγκινήσει, ἀφοῦ δ' ὁ Βασιλεὺς ἐξέφρασε θερμὰς ἐπὶ τῇ τῶσον ἐγκαρδίῳ ὑποδοχῇ εὐχαριστίας, ἡ Α. Θ. Π. προσέφερεν εἰς τὰς Α. Α. Μ. Μ. ἀπὸ μέρους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας χρυσόδετον ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἰποῦσα «προσφέρω Ὑμῖν Μεγαλειότατε, τὸ ἱερὸν τοῦτο Εὐαγγέλιον, περιέχον τὸ ῥῆμα τῆς εἰρήνης, τὸ ὁποῖον ἐκοίμισατε ἐκ τῆς χάρας Ὑμῶν καὶ δέχεσθε ἐκ τῆς ἡμετέρας».

Μετὰ ἐγκάρδιον συνομιλίαν ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τῶν

Ἀρχιερέων συνώδευσε τοὺς Βασιλεῖς ἀπερχομένους μέχρι τοῦ κάτω ἄκρου τῆς κλίμακος.

Ἡ ἐπίσκεψις ἐγένετο ἐν πάσῃ ἐπισημότητι τῇ συμμετοχῇ ἀπάντων τῶν ἐπισήμων καὶ ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τοῦ λαοῦ.

Ἡ ὑπὸ τῆς Α.Θ.Π. ἀντεπίσκεψις τῶν Βασιλέων ἐγένετο τῇ ἐπιούσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Δολμᾶ Βαχτσέ, ὅπου αἱ Α. Α. Μ. Μ. εἶχον καταλύσει κατὰ τὴν ἐν ΚΠόλει διατριβήν.

—Ἐξ ἀφορμῆς τῆς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐπισκέψεως τῶν Ἑλλήνων Βασιλέων προτάσει τῆς Α.Θ.Π. ἐνεκρίθη ὅπως ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Προικονήσου, Περγάμου, Λαοδικείας, τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀργυρουπόλεως, τῶν Μεγ. Πρωτοσυγκέλλου, Μ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ Μ. Ἐκκλησιάρχου, καταρτίσῃ, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παλαιᾶς τάξεως, τὸ Πρωτόκολλον τῶν διαφόρων ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τελετῶν.

—Ἐν συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἀνεγνώσθη γράμμα τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αἰθιοπίας Χαῖλὲ Σελασιέ, ὑποβάλλοντος τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἀποδοχῇ ἐν τῇ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης ὀκτὼ νέων Αἰθιόπων σπουδαστῶν.

—Ὁ «Ἀπόστολος Ἀνδρέας» τῆς Ἐκκλησίας ΚΠόλεως διὰ τοῦ 52ου φύλλου τοῦ τῆς 21 παρ. Ἰουνίου συνεπλήρωσε τὸ πρῶτον ἐκδοτικὸν αὐτοῦ ἔτος.

—Παρόντων τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου καὶ πολλῶν ἱεραρχῶν ἐτελέσθη Ἀγιασμὸς ἐπὶ τοῖς ἐγκαίνιοις τοῦ νέου τυπογραφικοῦ πιεστηρίου.

—Εἰς ἀντεπίσκεψιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀφίκετο τῇ 24 παρ. Ἰουλίου εἰς Κ)πολιν Ἀντιπροσωπεία τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Τριπόλεως κ. Θεοδοσίου καὶ Ἐπιφανείας κ. Ἰγνατίου, παλαιῶν μαθητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης.

—Παρόντων τῆς Α.Θ.Π. καὶ πολλῶν ἀποφοίτων τῆς γεραρᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ὧν ἱκανοὶ προσηλθον καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἐωρτάσθη τῇ 31 παρ. Ἰουλίου ἡ ἀπὸ πέρυσι θεσπισθεῖσα «Ἡμέρα τῶν Ἀποφοίτων» δι' ἱερὰς πρὸς τὴν Σχολὴν πορείας καὶ εἰς αὐτὴν συγκεντρώσεως. Μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Σχολῆς τελεσθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐξ Ἀντιοχείας ἐλθόντων δύο Σεβ. Μητροπολιτῶν λειτουργίαν ἐψάλη ἀρτοκλασία ὑπὲρ υγείας τῶν ἐν τῇ ζωῇ ἀποφοίτων καὶ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, εἶτα δὲ τρισάχιον ἐν τοῖς δύο νεκροταφείοις τῆς Σχολῆς ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ ἀναπαυομένων ἀειμνήστων πατριαρχῶν, διευθυντῶν, καθηγητῶν, διδασκάλων καὶ μαθητῶν αὐτῆς. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλδίας προέτεινε ὅπως ἰδρυθῇ Σύνδεσμος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς, ἐκδοθῇ περιοδικὸν «Ἐκκλησιαστικὴ Σάλπιγξ» ὡς μέσον ἀναπτύξεως τοῦ μεταξὺ αὐτῶν δεσμοῦ καὶ δημιουργηθῇ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Σχολῆς ἴδιον παράρτημα περιλαμβάνον τὰ συγγράμματα τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ δι' ἐγκυκλίου τοῦ πρὸς τὸν ὑπ' αὐτὸν Κλῆρον, τὰ Συμβούλια τῶν διαφόρων ἐλληνορθόδοξων Ὁργανώσεων, τὸν διδασκαλικὸν κόσμον καὶ σύμπαν τὸ πνευματικὸν ποιμνίον του, ἀγγείλας ὅτι πρὸς ἐορτασμὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὥρισε τὴν τελευτήσαν ἑβδομάδα τοῦ Ἰουνίου, συνέστησεν ὅπως κατ' αὐτὴν διαδοθοῦν εὐρύτατα μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τοῦ αἰ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου καὶ γενικῶς αἱ «Ἁγία Γραφαί, καταβληθῇ δὲ πᾶσα προσπάθεια ὑπὸ τῶν ἑκασταχοῦ ἱερατικῶν προϊσταμένων, διδασκάλων καὶ κατηχητριῶν πρὸς δημιουργίαν κύκλων μελέτης τῶν Γραφῶν. Ἐπίσης τὸ τεῦχος τοῦ Ἰουνίου δόκλῃρον τοῦ ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκδιδομένου «Ὁρθόδοξου Παρατηρητοῦ» ἀφιερῶθαι εἰς τὸν «γίγαντα τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος» Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν. Ἡ «Ἐβδομάς τοῦ Ἀπ. Παύλου» αὕτη ἐορτάζεται ἤδη τὸ τρίτον ἐφέτος ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Μητρόπολις Κῶ. Καθ' ἃ ἀναγράφει ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Κῶς», ὑπὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἐθεσπίσθη ἡ διὰ παντὸς τρόπου διόρθωσις τῶν ἤδη ἀνορθογράφων ἐπιγραφῶν ἐπὶ τῶν τάφων τοῦ Κοιμητηρίου «Ἀγίου Ἰωάννου τὰ Ἑπτὰ Βήματα», ἀπηγορεύθη δὲ ἐφεξῆς ἡ τοποθέτησις ἐνεπιγράφου πλακοῦς ἢ σταυροῦ ἐπὶ τάφου, ἂν μὴ, πρότερον, ἡ ἐπιγραφή αὕτη θεωρηθῇ ὑπὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὡς ἀναγινώσκουμεν ἐν τῷ «Πανταίνῳ», ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης κ. Χριστοφόρος περὶ τὰ τέλη τοῦ παρ. Ἰουλίου ἀναχωρήσας ἀεροπορικῶς ἐξ Ἀλεξανδρείας μετέβη εἰς Κένυαν καὶ Ταγκανίκαν, ἀνατολικὴν ἐπαρχίαν τοῦ πατριαρχικοῦ Κλίματος, τελέσας δὲ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ Δάρ εἰς Σαλάμ, ἐπέστρεψεν εἰς Ναϊρόμπι, πρωτεύουσαν τῆς Κένυα, ἐκεῖθεν δὲ ἀφικόμενος ἐνταῦθα τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ, πρὸς λουτροθεραπείαν, ἀνεχώρησε σήμερον εἰς Αἰθιοπῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Εἰς τὸ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Παῦλον τηλεγράφημα τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Τιμοθέου, δι' οὗ ἡγγέλλετο ἡ ἀπονομή τοῦ Μεγαλοσταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου «δι' ἔνθερμον εὐλάβειαν πρὸς Ἐκκλησίαν καὶ διὰ νυχθημέρους ἀγῶνας ὑπὲρ ὁλοκληρώσεως ἀνασυγκροτήσεως δόξης εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους», ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπήντησε:

«Μυχίως συγκινηθεὶς συγχαρητήριον, εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας καὶ εὐγνωμονῶ δι' ἀπονομὴν ἀγιωτάτου παρασήμου, ὅπερ θὰ φέρω πάντοτε μετ' ἰδιαιτέρας εὐλαβείας».

—Ὡς ἀναγράφει ἡ «Νέα Σιών» τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος παρετηρήθη ἱκανοποιητικὴ προσέλευσις προσκυνητῶν τόσο ἐξ Ἑλλάδος, ὅσον καὶ ἐκ Κύπρου καὶ Συρίας.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος κατὰ τὴν ἐν Βηρυττῷ καὶ Δαμασκῷ διαμονὴν αὐτοῦ συνομιλήσας μετὰ τῶν Κυβερνητῶν Συρίας καὶ Λιβάνου ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος, ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐπισκεφθεὶς τὸν Μακαριώτ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Σπυρίδωνα καὶ τὸν προεδρεύοντα τῆς Κυβερνήσεως κ. Σοφ. Βενιζέλον, συνέτυχε καὶ πρὸς τὸν πολιτικὸν κόσμον τῆς χώρας ἐπὶ προωθήσει τοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Τὴν Α. Μ. ἐδεξιώθη τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν καὶ ὁ Δῆμος τῆς πόλεως, ὅστις, ἐν ἐπισήμῳ δεξιῶσει ἀπένειμεν εἰς τὸν Ἐθνάρχην τῆς Κύπρου τὸ μετάλλιον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, εἶτα δ' ἡ Α. Μ. ἐπανεκάμφεν εἰς Κύπρον.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος ὥρισεν τὸ ἀπὸ 15 μέχρι τῆς 25 παρ. Ἰουνίου ἐφθήμερον ὡς «Ἐβδομάδα τοῦ Εὐαγγελίου» κατήρτισε διάγραμμα κηρυγμάτων καὶ ὁμιλιῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ ταῖς μητροπολιτικαῖς περιφερείαις ὡς εἰδικὴν θρησκευτικὴν καθ' ἅπασαν τὴν νῆσον ἐξόρμησιν πρὸς εὐρυτάτην ἠθικοκοινωνικὴν διαφώτισιν τοῦ ποιμνίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Μόσχας εἶχεν ἀποστείλει προσκλήσεις πρὸς συγκρότησιν Συνεδρίου, εἰς ὃ θὰ μετείχον πᾶσαι αἱ θρησκευτικαὶ κοινότητες ἐν Ρωσίᾳ. Τοῦτο συγκαλεῖται διὰ πρώτην φοράν μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν μπολσεβίκων ἐν Ρωσίᾳ. Πλὴν τῶν ἐν τῷ Σοβιετικῷ κράτει 15 ὁμολογιῶν, ἐκλήθη νὰ παρακολουθήσῃ τὸ συνέδριον καὶ ἀρκετὸς ἀριθμὸς ἐκκλησιαστικῶν ἡγητῶν ἐκτὸς τῆς Ρωσίας καὶ τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος. Ὡς μόνον δὲ θέμα τοῦ Συνεδρίου ὥρισθη «Ὁ διὰ τὴν εἰρήνην ἀγὼν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ». Ἡ ἐπίσημος Σοβιε-

τική ἐφημερίς «Πράβδα», ἀναγγέλλουσα τὸ Συνέδριον, ἀπεκάλυψεν ὅτι ὑφίσταται ἐν τῇ Σοβιετίᾳ ἀρκετὸς ἀριθμὸς θρησκευτικῶν κοινοτήτων, περὶ τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἐγένετο λόγος τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐντεῦθεν δ' ἐξηγάγεν ὅτι τὰ μέτρα τῆς Κυβερνήσεως καὶ οἱ διωγμοὶ ἀπέτυχον νὰ ἐκκρίνωσιν τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα. Τοιοῦτοτρόπως παρουσιάζονται ὀργανωμένοι ὁμάδες θρησκευτικαὶ Μεθοδιστῶν, Ἀντβεντιστῶν, τῆς Μεταρρυθμιστικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τρεῖς διάφοροι κοινότητες τῶν «Παλαιοπίστων», αἵτινες εἶχον ἀποσχισθῇ ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν πρὸ 300 ἐτῶν. Παρ' ὅλην ὁμως τὴν πρὸς σύγκλησιν τοῦ Συνεδρίου ἀδειαν τῆς ρωσικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἐπίσημος ἀντιθρησκευτική προπαγάνδα καὶ ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τοῦ λαοῦ συνεχίζεται ἐντονώτατος. Κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα διανεμήθησαν 100.000 ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου «Θρησκευτικαὶ δεισδαίμονιαι» καὶ 168.000 τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Διαλεκτικὸς ὕλισμός».

—Οἱ Σοβιετικοὶ ἐκδοτικοὶ οἰκοὶ διετάχθησαν νὰ αὐξήσωσιν τὴν ἔκδοσιν ἀντιθρησκευτικῶν βιβλίων, παραρρηθέντος ὅτι οἱ νεαροὶ φιλαναγνώσται ἀρέσκονται εἰς τὴν ὑποστηρίζουσαν τὴν «ἀντιεπιστημονικὴν φύσιν τῆς θρησκείας» φιλολογίαν. Ἐν τῷ ὄργάνῳ τῆς σοβιετικῆς νεολαίας «Κομσομόλισταγια Πράβδα» τῆς 3 Ἀπριλίου 1952 ἡ ἐξέχουσα προπαγανδίστρια τοῦ κομμουνισμοῦ Φιλιάτοβα δι' ἄρθρου τῆς ἀνέπτυξεν ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ διαπαιδαγώγησις τῶν ἐργαζομένων τάξεων εἶνε ἀκατανόητος ἀνευ ἐντόνου ἀγῶνος κατὰ τῶν καταλοίπων τῆς παλαιᾶς κοινωνίας, ὁποῖα εἶνε ἡ θρησκευτικὴ δεισδαίμονία καὶ πρόληψις. Ἐν δὲ τῇ περὶ διοργανώσεως τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας ἀποφάσει τοῦ 12ου Συνεδρίου τοῦ ρωσικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος λέγεται ὅτι «μία τῶν κυρίων καὶ σπουδαιοτέρων προσπαθειῶν τοῦ ἡμετέρου κόμματος ὡς πρὸς τὸν τομέα τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας εἶνε ἡ ἔκδοσις ὅσων τὸ δυνατόν πυκνότερας σχετικῆς φιλολογίας». Ἐντεῦθεν ὁσημέραι πυκνοῦνται τὰ ἐπιστημονικὰ ἀθεϊστικά βιβλία, ἐν οἷς ἀναπτύσσεται ὅτι ἡ θρησκεία ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ὁρθὴ δὲ εἶνε ἡ ὕλιστικὴ περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς κοινωνίας ἀντίληψις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Νεώτεροι ἐκ Ρουμανίας εἰδήσεις ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ αὐτῆς κυβέρνησις ἐπέβαλε νέαν φορολογίαν 200-400 λέι ἐπὶ τῶν μυστηρίων τοῦ βαπτίσματος καὶ τοῦ γάμου, συστηματικὴ δὲ διεξάγεται ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Πατριάρχου ὑπὸ τῶν ἐπισήμων δημοσιογραφικῶν ὀργάνων καὶ αὐτοῦ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ Μόσχας.

—Ἐν Βουκουρεστίῳ διοργανώθη μεγάλη ἀντιθρησκευτικὴ καί, εἰδικώτερον, ἀντιχριστιανικὴ ἔκθεσις, περιλαμβανούσα παντοῖαν ἄθεον φιλολογίαν, γελοιογραφίαν καὶ παραστάσεις ἀποσκοπούσας εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς ἀπὸ τινος σημειωθείσης στροφῆς τοῦ ρουμανικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν πατροπαράδοτον ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Εἰδικὰ σιδηροδρομικὰ δελτία ἐξεδόθησαν πρὸς διευκόλυνσιν τῆς δωρεάν ἐπισκέψεως τῆς ἐκθέσεως ὑπὸ τῶν ἐργατῶν τῶν περιχώρων τῆς ρουμανικῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν χωρικῶν τῶν ἐπαρχιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ὁ στρατάρχης Τίτο ἐδέχθη ἐσχάτως εἰς ὠριαίαν ἐπίσκεψιν τὴν Α. Μ. τὸν Πατριάρχην Βικέντιον, συμπεριλαμβανόμενον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζάγκρεμπ Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου τοῦ Βανάτου Βησσαρίωνος Κώστης. Καθ' ἃ ἀνέγραψεν ὁ τύπος τοῦ Βελιγραδίου, ἡ Α. Μ. ὑψοχρίστηκε τὸν στρατάρχην διὰ τὴν πρὸς τὸν ὀρθόδοξον σερβικὸν κληρὸν ἐπιδεικνυμένην ὑπ' αὐτοῦ εὐμένειαν καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν ἐγκριθεῖσαν εὐεργετικὴν ὑπαγωγὴν τῶν ἱερῶν εἰς τὰς κοινωνικὰς ἀσφαλίσεις. Ἡ Α. Μ. ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐβεβαίωσε τὸν στρατάρχην περὶ τῆς

συνεργασίας τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας, ἐξέφρασε δ' ἅμα τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀποψις τῆς Ἐκκλησίας θὰ γείνη ἀποδεκτὴ μετὰ συμπαθείας ὑπὸ τοῦ στρατάρχου καὶ τῆς κυβερνήσεώς του. «Ἡ ὁμοσπονδιακὴ κυβέρνησις — ἀπήντησεν ὁ στρατάρχης — θὰ ἀποδεχθῇ, ὡς τὸ ἔπραξε μέχρι τοῦδε, μίαν ὁρθὴν στάσιν ἐναντι πάσης δημιουργικῆς ἐργασίας τῆς Ἐκκλησίας, συντελούσης εἰς τὴν παγίωσιν τῆς ἀδελφωσύνης καὶ τῆς ἐνότητος τοῦ σερβικοῦ λαοῦ, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν του καὶ τὴν καθ' ὅλου ἀνάπτυξιν τῆς Γιουγκοσλαβίας».

—Πρὸ τινος ἐν Λονδίῳ ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου ἀγγλικανικοῦ ναοῦ τοῦ ἀγ. Columb ἐπὶ τοῦ Notting Hill καὶ ἡδὴ ὀρθοδόξου σερβικοῦ ναοῦ τοῦ ἀγ. Σάββα ὑπὸ τοῦ σέρβου Ἐπισκόπου Νικολάου Βελιμίροβιτς ἐπὶ παρουσίᾳ ὑπερτρισχίλων ὀρθοδόξων παροίκων ἐν Ἀγγλίᾳ Σέρβων, προσελθόντων εἰς συνάντησιν τοῦ σέρβου βασιλέως Πέτρου καὶ ἄλλων διαπρεπῶν σέρβων καθ' ὁρισθεῖσαν ἡμέραν εὐχαριστιῶν. Ἡ οἰκοδομὴ ἐδανείσθη ὑπὸ τῆς λονδινεῖας ἐνορίας πρὸς χρῆσιν τῶν ὀρθοδόξων σέρβων διὰ περιόδον τεσσαράκοντα καὶ ἐνὸς ἐτῶν. Μετὰ τοῦ ἐπισκόπου Νικολάου, ἐλθόντος ἐπίτηδες ἐξ Ἀμερική, συνελειτούργησαν ὁ ἕκ προτέρων ἐτῶν λίαν συμπαθὴς εἰς τοὺς ἀγγλικανικοὺς κύκλους ἐπίσκοπος Εἰρηναῖος καὶ ὁ ὀρθόδοξος πολωνὸς ἐπίσκοπος Ματθαῖος. Κατὰ τὰ ἐγκαίνια παρέστησαν ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντερβούριας καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Λονδίνου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Αὐθεντικαὶ πληροφορίες ἐξ Ἀλβανίας ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ ἐνάσκησις τῶν θρησκευτικῶν τοῦ λαοῦ καθκόντων τύποις μόνον εἶναι ἐλευθέρη, τοῦ κράτους λαμβάνοντος πᾶν μέτρον παρεμποδίζον τὸν λαὸν νὰ φοιτᾷ εἰς τὰς ἐκκλησίας. Τοῦτου ἕνεκα ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ναῶν ἦγαγεν αὐτοὺς εἰς οἰκονομικὸν ἀδιέξοδον. Πολλοὶ ναοὶ μετετράπησαν εἰς ἀποθήκας ἢ σταύλους. Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου κατηργήθη ὡς ἐπίσημος πράξις, οἱ δὲ κομμουνισταὶ νυμφεύονται δι' ἀπλῆς δηλώσεως εἰς τὸ Ληξιαρχεῖον τοῦ Κομιτέτι. Κατηργήθησαν ἐπίσης καὶ αἱ βαπτίσεις, οἱ δὲ γονεῖς δαλοῦν ἀπλῶς τὰ τέκνα των, εἰς τὰ ὁποῖα δίδονται ρωσικὰ ὀνόματα. Εἰς τοὺς ναοὺς διορίζονται ὡς γραμματεῖς κομμουνιστικὰ στελέχη, μισθοδοτούμενοι δ' ἐκ τοῦ ταμείου τῶν ναῶν παρακολουθοῦν τοὺς ἐκκλησιαζομένους καὶ ὑποχρεώνουν τοὺς ἱερεῖς νὰ ὁμιλοῦν ὑπὲρ τοῦ καθεστώτος καὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ἀλβανίας. Ἡ λειτουργία τελεῖται κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ἀλβανιστῶν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐλληνικὰ χωρία τῆς Βορείου Ἠπείρου. Οἱ ἱερεῖς ὑφίστανται σκληρὸν διωγμὸν, μὴ συμμορφούμενοι δὲ πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ Κ. Κ. Α., συλλαμβάνονται, φυλακίζονται, ἐξορίζονται ἢ καὶ θανατοῦνται. Ἀπὸ τινος νέοι ἱερεῖς δὲν χειροτονοῦνται, κατὰ τινες δὲ ἀνεξακριβώτως πληροφορίας, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ χειροτονηθῶσιν ἀποστέλλονται πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς Ρουμανίαν. Τὰ ζητήματα τῆς θρησκείας ἀνάγονται εἰς εἰδικὸν παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ Γραφεῖον, γνωστὸν ὡς «Ἱερὸν Τμήμα» (Dega e Shenjt), διαιρούμενον εἰς τρία τμήματα: τῶν μωαμεθανῶν-τῶν ὀρθοδόξων-τῶν ρωμαιοκαθολικῶν.

Ἀπὸ τοῦ 1946 πάντα τὰ μοναστηριακὰ κτήματα ἀπλλοτριώθησαν, κατασχεθέντα δὲ κατέστησαν κρατικά.

Οἱ ἡγέται τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων—μωαμεθανῶν, ὀρθοδόξων καὶ ρωμαιοκαθολικῶν—λαμβάνουν παρὰ τοῦ κράτους μικρὰν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, δι' ἧς καὶ μισθοδοτοῦνται οἱ ἱερεῖς διὰ 1500-1600 λέκ κατὰ μῆνα. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ποσὸν εἶναι ἀνεπαρκές, συμπληροῦ τοῦτο ὁ ναὸς εἰς χρῆμα ἢ τρόφιμα.

Ὁ κανονικὸς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς αὐτοκεφάλου ὀρθοδόξου ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας Χριστοφόρος Κίσση

περί τὰ τέλη τοῦ 1949 συλληφθεὶς ἐξωρίσθη εἰς ἄγνωστον μονήν, ἀντικατεστάθη δ' ὑπὸ τοῦ κομμουνιστοῦ Παῖση Βοντίστα, πρώην ἱερέως, τοῦ χωρίου Βοντίστα Ἑρσέκας. Ὁ υἱὸς τούτου εἶναι ὑπουργὸς τοῦ κρατικοῦ ἐλέγχου καὶ μέλος τοῦ Πολιτ-μπουρώ τῆς Ἀλβανίας. Δὲν ὑπάρχουν πληροφορίες περὶ τῆς τύχης καὶ τῆς διαμονῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοφόρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Μετὰ τὸν χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Κράτους ἡ Ἱ. Σύνοδος προέβη εἰς τὴν σύνταξιν σχεδίου περὶ οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τῆς Ἐκκλησίας περιλαμβάνοντος τὴν ἴδρυσιν Τραπεζῆς τῆς Ἐκκλησίας, τὰ κεφάλαια τῆς ὁποίας θὰ προήρχοντο ἐκ τῶν εισοδημάτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων καὶ τῆς πωλήσεως εἰδικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐνσήμων, ὡς προαιρετικοῦ φόρου τῶν πιστῶν. Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἠρνήθη τὴν ἔγκρισιν τοῦ σχεδίου, διότι ἡ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία τῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ τῇ παρέιχε τὸ δικαίωμα ἐπεμβάσεως εἰς τὰ ἐσωτερικὰ αὐτῆς, θὰ ἐδημιουργεῖτο δ' ἐξ ἄλλου ἰσχυρὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς Ἐκκλησίας κίνησις. Καὶ ὑπεσχέθη μὲν ἡ Κυβέρνησις ἐτήσιαν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐπιχορήγησιν, ἀλλ' αὕτη ἡ διεκόπτετο ὁσάκις περιείρχοντο εἰς ἔντασιν αἱ σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Κυβερνήσεως, ἡ παρέιχετο κατὰ μικρὰς ἐκάστοτε δόσεις, διὰ νὰ ἐξαναγκάζεται ἡ Ἐκκλησία εἰς διαρκὴ ἐπαιτείαν.

Τῷ 1947 συνετελέσθη ὁ χωρισμὸς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ εἰδικὸς δὲ νόμος ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Συνελεύσεως τῷ 1950, λόγῳ ὅμως τῶν διαρκῶν εἰς τὰ τῆς Σχολῆς ἐπεμβάσεων τῆς Κυβερνήσεως, ἄλλοτε ἀξιούσης τὴν ἀποπομπὴν ὠρισμένου ἀριθμοῦ σπουδαστῶν, καὶ ἄλλοτε ζητούσης κατάλογον πάντων τῶν σπουδαστῶν μὲ τὰς ἀκριβεῖς αὐτῶν διευθύνσεις, γενικῶς δὲ θεοσπιάσης ἀδειαν ἐγγραφῆς τῶν σπουδαστῶν παρὰ τῶν τοπικῶν κομμουνιστικῶν ἀρχῶν, ἡ Σχολὴ ἐκινδύνευσε νὰ μείνῃ ἄνευ σπουδαστῶν.

Οἱ περιορισμοὶ ἐπεκτείνονται καὶ εἰς τὴν ἔκδοσιν θεολογικῶν συγγραμμάτων, ἰδίως ἀπολογητικοῦ περιεχομένου. Ἀπηγορεύθη ἡ ἔκδοσις τοῦ ἔργου τοῦ Δρος Πονκόβσκη «Θρησκεία καὶ ἠθική», καίτοι δ' οὗτος ἐξελέγη ἐπανειλημμένως διὰ τὴν ἔδραν τῆς Ἡθικῆς Θεολογίας, οἱ κομμουνισταὶ ἀπηγόρευσαν νὰ δεχθῇ τὴν ἐκλογὴν. Καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας παύονται αὐθαίρετως, διαρκῶς δ' ἀπειλοῦνται ἐκκαθαρίσεις τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ. Ἡ ἀστυνομία ἀπηγόρευσε θρησκευτικὰς ἀναγνώσεις διοργανωθείσας ἐν τῇ Σχολῇ ὑπὸ τῆς «Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Σπουδαστῶν». Τὸ κτίριον τοῦ Σεμιναρίου Σόφιας, ἐπιτεταγμένον ὑπὸ τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ, τῷ 1947 ἐξεκενώθη ἡμικατεστραμμένον, κατὰ Σεπτέμβριον δὲ τοῦ 1950 ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ Ἐπ' σκοποῦς Τύχων διεστάχθη ὅπως πάντα τὰ ἔπιπλα αὐτοῦ μεταφέρῃ εἰς μονήν, εἰς δὲ τοὺς μαθητὰς ἐδόθη ἀπεριόριστος ἀδεία μετὰ δηλώσεως ὅτι ἠδύναντο νὰ ἐγγραφοῦν εἰς οἰονδήποτε Γυμνάσιον. Τοῦτο ἔβωρῆθη ὡς τὸ ἰσχυρότερον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας πλῆγμα. Τὸ Σεμινάριον Πλόβνικ κατ' ἀρχὰς μὲν μετεβλήθη εἰς στρατώνας, ἔπειτα δὲ εἰς Γεωργικὴν Σχολήν. Τὸ ἐν τῇ μονῇ Τσέρεπυς Θεολογικὸν Ἰνστιτούτον ἐκλείσθη, ἐπίσης καὶ ἡ Σχολὴ Ἱερέων, τῆς ὁποίας ὁ διευθυντὴς Ἀρχιμ. Ἀναστάσιος εὐρέθη νεκρὸς ἐν τῷ δωματίῳ του.

Κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως ἀνεστάλη ἡ ἔκδοσις θρησκευτικῶν φύλλων καὶ περιοδικῶν, ὀρθοδόξων, ρωμαιοκαθολικῶν καὶ εὐαγγελικῶν, διαρκῶς δ' ἀπειλεῖται καὶ ἡ σύνταξις τῶν συνοδικῶν ὀργάνων «Ἐκκλησ. Κήρυξ» καὶ «Πνευματικὸς Πολιτισμὸς» διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀρθρογραφίαν.

Καὶ τὸ ἔργον εὐπορίας τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ὑπέστη δεινούς περιορισμούς ἢ καὶ πλήρη κα-

τάργησιν. Πάντα τὰ φιланθρωπικὰ ἱδρύματα ἢ ἐκλείσθησαν ἢ ἐδημεύθησαν. Διὰ νόμου περὶ θρησκευμάτων (1948) ἀπηγορεύθη οἰονδήποτε θρησκευτικὸν κήρυγμα διὰ τὰ παιδιὰ, τὰ Κυριακὰ σχολεῖα ἐκλείσθησαν, ἢ εἰς τὰς τάξεις τῶν ἄνω τῶν 18 ἐτῶν νέων θρησκευτικὴ προπαγάνδα ἐκηρύχθη ὡς ἔγκλημα, οἱ δὲ διδασκαλοὶ τῶν θρησκευτικῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον ἱερεῖς, ἐστάλησαν εἰς στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Παρακωλύεται παντοιοτρόπως καὶ αὕτη ἡ λειτουργικὴ πρᾶξις τῶν ἱερέων. Ὑλικά δὲν παραχωροῦνται πρὸς ἐπισκευὴν παλαιῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἀνέγερσιν νέων. Συχνάκις κομμουνισταὶ προβαίνουν εἰς προπηλακισμούς παντὸς ἱεροῦ, παρακωλύουν τὴν ἱερὰν λειτουργίαν, πυροβολοῦν κατὰ τῶν σταυρῶν, εἰσβάλλουν εἰς ναοὺς καὶ διασκορπίζουν τὸ ἐκκλησιασμά, ἐξαναγκάζονται δ' οἱ ἱερεῖς νὰ μεταβάλλουν τὸν ἱερὸν ἄμβωνα εἰς βῆμα πολιτικῆς προπαγάνδας πρὸς ἐδραίωσιν τοῦ σοσιαλισμοῦ ὡς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἱεροκήρυκες μὴ συμμορφούμενοι συλλαμβάνονται καὶ ἢ στέλλονται εἰς στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἢ καταδικάζονται εἰς φυλάκισιν. Πολλοὶ μοναὶ ἐδημεύθησαν δι' ἄλλοτρίους σκοποὺς, ἢ μετεβλήθησαν εἰς στρατώνας, οἱ δὲ μοναχοὶ τῶν ἐξεδιώχθησαν.

—Σχέσεις πρὸς τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας.— Ἡ ὀρθόδοξος βουλγαρικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐλευθέρη νὰ καθορίσῃ τὰς σχέσεις της πρὸς τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, μὴδὲ καὶ τῆς ἐλαχίστης πρὸς αὐτὰς ἐπαφῆς ἐπιτρεπομένης. Ἐχει ὅμως ἀντιπρόσωπον της ἐν Μόσχᾳ τὸν ἀρχιμ. Μάξιμον, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ῥῶσοι κληρικοὶ δὲν ἀπολαοῦν τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν θεολογικῶν αὐτῆς κύκλων. Ὁ πατριάρχης Μόσχας μετὰ τὴν ἐκλογὴν του εἶχεν ἐπισκεφθῇ τῷ 1946 καὶ τὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν, οὕτε ὅμως ὁ κληρὸς οὔτε ὁ λαὸς ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὸν μετ' ἐμπιστοσύνης. Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπολαύει πολὺ μεγαλειτέρου κύρους παρὰ τῇ βουλγαρικῇ κοινωνίᾳ, λόγῳ καὶ τῆς κατὰ τὸ 1948 παρασχεθείσης ὑπ' αὐτοῦ βοηθείας εἰς ἐνδύματα, ράσα τῶν ἱερέων καὶ τυπογραφικὸν χάρτην. Εἰς τοῦτο δ' ὀφείλεται ἡ ἐν Βουλγαρίᾳ συνεργασία μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων, τῶν προτεσταντῶν καὶ τῶν ρωμαιοκαθολικῶν κληρικῶν, καὶ ἡ κατὰ τὸ 1947-48 ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν νεολαίων τῶν ὁμολογιῶν τούτων καὶ ἡ διοργάνωσις ἀμοιβαίων ἐπισκέψεων καὶ παραστάσεων κατὰ θρησκευτικὰς λειτουργίας καὶ ἀναγνώσεις. Ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἔχει μεγάλην ἀνάγκην ὑφάσματος διὰ ράσα τῶν ἱερέων, κηροῦ καὶ παραφίνης, ἰδίως δὲ τυπογραφικοῦ χάρτου διὰ τὰς ἐκδόσεις της.

Ἡ κυριώτερα ἀντεκκλησιαστικὴ δρᾶσις τοῦ βουλγαρικοῦ κομμουνισμοῦ ἔγκειται εἰς τὴν διαφθορὰν τῶν ἱερέων. Ὡς πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως τῶν ἱερέων ἐπεβλήθη ὁ Μπόγδανωφ, μέλος τοῦ κομμουν. κόμματος. Οὗτος, ἀναδειχθεὶς πράκτωρ τοῦ θρησκευτικοῦ τμήματος παρὰ τῇ βουλγαρικῇ κρατικῇ ἀσφαλείᾳ, ἀπεπειράθη νὰ «ἐκμοδερνίσῃ» τὴν θρησκείαν ἐξαναγκάσας δὲ 1500 ἱερεῖς νὰ ὑποστηρίξουν τὸ καθεστὼς, ἐπέμεινε ἰδίως, ὡς ἀνεγράψαμεν, εἰς τὸ νὰ πείσῃ τοὺς ἐν χρεΐᾳ ἱερεῖς ὅπως πιέσουν τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς νὰ θεσπίσουν δι' αὐτοὺς τὸν β' γάμον, τῆς ἀπαγορεύσεως αὐτοῦ μὴ ἐχούσης—λέγει—δογματικὸν χαρακτήρα, ἀντιστρατευομένης δὲ καὶ πρὸς τὰς σοσιαλιστικὰς ἀρχὰς. Αἱ ἀρχαὶ ἐνθαρρύνουν καὶ ἄλλας κανονικὰς παραβάσεις, πάσης δ' ἐπιλαμβάνονται εὐκαιρίας ὅπως μειώσουν τὸ κύρος τῆς ἀντικομμουνιστικῆς Ἱεράς Συνόδου.

Ὁ κῆπος τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Σόφιας, εἰς τῶν ὠραιότερων τῆς χώρας, ἐπιταχθεὶς χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τοῦ σωματείου τῆς βουλγαρο-σοβιετικῆς φιλίας, μεταβληθεὶς δὲ εἰς «πάρκον» ἐγένετο κέντρον διασκεδάσεων, κινηματογραφικῶν παραστάσεων, ὑπαθρίων ἐστιατορίων κλπ.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Α. Α. ὁ Πάπας ἐν ἐγκυκλίῳ ἐπιστολῇ «πρὸς πάντας τοὺς προσφιλεστάτους λαοὺς τῆς Ρωσσίας» («Sacro Vergente Anno») ἀπὸ 7 παρ. Ἰουλίου, λατινιστί, ὡς εἰκός, συντεταγμένη, ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ δὲ σταθμοῦ τοῦ Βατικανοῦ μεταδοθεῖσα εἰς ρωσικὴν γλῶσσαν, πλέκων τὸ ἐγκώμιον τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ καὶ τονίζων τὴν εἰς πᾶσαν δυνατὴν περίστασιν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐδρας συμπάθειαν καὶ συνδρομὴν πρὸς αὐτόν, ἐξαγγέλλει ὅτι κατεδίκασε τὰς τόσον βλαβεράς δι' αὐτόν πλάνας τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐκφράζει δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως οἱ πλανηθέντες ἐπανεέλθουν εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ δέεται τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ λαοῦ τῆς Ρωσσίας, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν κρατῶν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος ἀπὸ τῆς τυραννίας τοῦ κομμουνισμοῦ.

— Κατ' ἐπίσημον ἔκθεσιν τοῦ Βατικανοῦ ἑκατὸν τοῦλάχιστον ἱεράρχαι τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς χώραις τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος ἐφρονεῦθσαν, ἐφυλακίσθησαν, ἐξηφανίσθησαν ἢ καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐκωλύθησαν εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων τῶν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Τὸ ζήτημα τοῦ πρωθιερέως Hewlett Johnson. Παγκόμιον ἀπήχησιν ἔσχε τὸ ἐπ' ἐσχάτων ἔν τε τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων καὶ τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐγερθὲν ζήτημα τοῦ ἐν λόγῳ πρωθιερέως. Υἱὸς μιλωθροῦ, γεννηθεὶς ἐν Μάντσεστερ, ἐσπούδασε θεολογίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξφόρδης, καταταχθεὶς δ' εἰς τὸν ἀγγλικανικὸν κλῆρον ἠδυνήθη νὰ συνδυάσῃ πρὸς τὴν θρησκείαν τὰ σοσιαλιστικά του φρονήματα. Ἀπὸ τοῦ 1924 ἐφανερῶθαι ἀπροκαλύπτως θιασώτης τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐχαρακτηρίζετο δ' ὡς κωμικοτραγικὴ φυσιογνωμία, καίτοι ἀπὸ τοῦ 1931 ἦτο διωρισμένος ὡς πρωθιερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Καντέρμπουρου. Ἀδίστακτον φερέφωνον κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, ἀνέλαβε ταξείδια εἰς Μόσχαν καὶ ἄλλας κομμουνιστικὰς χώρας, ἐδημοσίευσεν καὶ βιβλία ὑπὸ τὸς τίτλους «Ἡ Σοβιετικὴ ἔξουσία» καὶ «Ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία μετὰ τὸν πόλεμον», ἔδιδε συνεντεύξεις πρὸς κομμουνιστὰς δημοσιογράφους, μετείχε κομμουνιστικῶν συσκέψεων ὡς σπουδαῖον μέλος τοῦ κομμουν. κόμματος, συστηματικῶς δ' ἐνεφανίζετο συνήγορος τῆς ρωσικῆς πολιτικῆς καὶ θιασώτης τῶν κομμουν. ἀρχῶν. Τούτου ἕνεκα γενικῶς ἐχαρακτηρίζετο ὡς «ὁ ἐρυθρὸς πρωθιερεὺς». Ὁ Ἀρχιεπ. Καντερβούριας πολλάκις ἐξέφρασε δυσφορίαν διὰ τὴν διαγωγὴν του, ἀδυνατῶν δ' ἐκ τῆς κειμένης νομοθεσίας νὰ λάβῃ μέτρα κατ' αὐτοῦ, καὶ διὰ καὶ ν' ἀπολύσῃ αὐτόν ἐκ τῆς θέσεως ἣν κατέχει, περιωζέτο νὰ ἀποκηρύττῃ τὴν στάσιν του ὡς ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ ἱερατικόν του ἀξίωμα, ἰδίᾳ δ' ἡγανάκτει ἐπὶ τῷ ὅτι, ἐνῶ πολλοὶ ἐμφανῶς συνέχουν τὸν πρωθιερέα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς βάρος τοῦ δευτέρου, ὁ ὑφιστάμενος πρωθιερεὺς οὐδεμίαν ποτὲ κατέβαλε προσπάθειαν διαλύσεως τῆς σφαλερᾶς αὐτῆς ἐντυπώσεως.

Πρὸ τίνος ὅμως ὁ κομμουνιστικὸς τοῦ ἐρυθροῦ πρωθιερέως φανατισμὸς ὑπερέβη τὰ ἐσκαμμένα εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ ἀσχοληθῇ κατὰ σοβαρῶτα ὅσον τρόπον περὶ τὴν διαγωγὴν του αὐτῇ ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, νὰ ἀναστατωθῇ ἡ κοινὴ γνώμη, νὰ ἐξεγερθῇ ὁ τε βρετανικὸς καὶ ὁ παγκόσμιος τύπος καὶ νὰ λάβῃ τὸ ζήτημά του κυριολεκτικῶς διεθνὴ χαρακτῆρα.

Ἐπ' ἐσχάτων μόλις ἐπιστρέψας ἐκ Κίνας ἔσπευσε νὰ διςχυρισθῇ δημοσίᾳ ὅτι ἡ κατὰ τὸν ἐν Κορέᾳ πόλεμον ὑπὸ τῶν ἀμερικανικῶν στρατευμάτων διεξαγωγή μικροβιακοῦ πολέμου κατὰ τῶν βορειοκορεατῶν εἶναι ἀναντίρρητον γεγονὸς καὶ ὅτι κατέχει περὶ τούτου ἀποδείξεις ἀναντιρρήτους. Ἄν ὅμως

ὁ ἐρυθρὸς πρωθιερεὺς κοινῶς ἐθεωρεῖτο ἀπλῶς ὡς ἄκριτος καὶ σχετικῶς ἀβλαβής, μόνον δ' ἦτο ἀντικείμενον εἰρωνείας, μετὰ τὴν τελευταίαν του στάσιν προὐκάλεσε ζωηροτάτην ἀγανάκτησιν ἐν Ἀγγλίᾳ, λόγῳ δὲ τοῦ ὅτι αὐτὴ ἔτεινε νὰ λάβῃ διεθνεῖς διαστάσεις, ὁμᾶς βουλευτῶν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, χαρακτηρίσασα αὐτόν ὡς προδότην καὶ συκοφάντην, ἠξίωσε παρὰ τοῦ Ἀγγλοῦ Γενικοῦ Εἰσαγγελέως νὰ προβῇ εἰς τὴν δίωξίν του ἀπαγγελλομένης κατ' αὐτοῦ εἰδικῆς κατηγορίας. Ἡ ὅλη ὁμῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος συζήτησις, καθ' ἣν διὰ μακρῶν ὠμίλησε καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβούριας, κατέληξεν εἰς τοῦτο, ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κειμένων νόμων οὐδενὸς ἀδικήματος ἀποδεικνύεται ἔνοχος, τούτου δ' ἕνεκα ὁ Γεν. Εἰσαγγελεὺς ἀδυνατεῖ νὰ στηρίξῃ κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἐπὶ προδοσίᾳ. Εἶναι δὲ δυσχερέστατον, ἂν μὴ καὶ ἀδύνατον, νὰ θεωρηθῇ ὡς συκοφάντης, διότι ἡ δικανικὴ ἀρχὴ προστατεύει μόνον συκοφαντούμενα άτομα, οὐχὶ δὲ καὶ κυβερνήσεις ἢ κράτη, ὁ δὲ δόκτωρ Δζόνσον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν κατηγορήσεν ἄτομον, ἦτοι ὠρισμένον ἄγγλον ἢ ἀμερικανὸν στρατιωτικόν, ἀλλ' ἀναφέρει ἀπλῶς ὡς χρησιμοποιοῦσας τὸν βακτηριακὸν πόλεμον τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

Οὕτω ὁ ἀδιόρθωτος ἐρυθρὸς πρωθιερεὺς Χιούλετ Δζόνσον διέφυγε μὲν τὴν καταδίωξιν, τυπικῶς ὅμως καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν κρίσιν τῶν Βουλῶν. Διότι οὐδέποτε ἐν συνεδριάσει τοῦ ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου ἠκούσθησαν κατὰ προσώπου τοσοῦτο βαρεῖς χαρακτηρισμοί, ὅποιοι οἱ κατὰ τοῦ ἀδιστακτοῦ τούτου κομμουνιστοῦ ἄγγλου κληρικοῦ.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀγόρευσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντερβούριας, δι' ἣς ἀνέπτυξε πόσον ἐξ αὐτῆς τῆς νομοθεσίας κωλύεται νὰ λάβῃ μέτρα κατὰ τοῦ ὑφισταμένου του κληρικοῦ, ὡς ἀξία πολλῆς προσοχῆς, θὰ δημοσιευθῇ κατὰ τὰ κύρια αὐτῆς μέρη εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ἀπροθυμία προσελεύσεως εἰς τὸν κλῆρον.—Πρὸ τίνος ἐξαπελύθη ποιμαντορικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸ χριστευόμενον πλήρωμα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τῶν Ἀρχιεπισκόπων Καντερβούριας καὶ Ὑόρκης, ἵνα ἀναγνωσθῇ ἐπ' Ἐκκλησίας κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος (8 Ἰουνίου). Ἀντίγραφα τῆς ἐπιστολῆς ἐστάλησαν καὶ πρὸς τὰ Θεολογικὰ Κολλέγια καὶ τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ περιγράφονται τὰ εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου ὑπάρχοντα μεγάλα κενὰ, ἕνεκα τῆς ἀπροθυμίας τῶν νέων ὅπως ἐντάσσωνται εἰς τὸν κλῆρον, γίνεται δ' ἔκκλησις εἰς κοινὴν προσευχὴν «πρὸς αὐξήσιν τῶν τάξεων αὐτοῦ». Ἐπιθυμοῦμεν—γράφουν οἱ Ἀρχιεπίσκοποι—νὰ ἐπιστήσωμεν ἀμέριστον τὴν προσοχὴν τοῦ χριστευωνύμου πληρώματος, ἐπὶ ἐνὸς ἐκ τῶν σημαντικωτάτων προβλημάτων, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ σήμερον τὴν Ἐκκλησίαν: «Παρὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας, παρατηρεῖται σοβαρὰ μείωσις τῶν προσερχομένων εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου, ὥστε νὰ ὑπάρχουν πολλὰ τὰ ἐπείγοντα καὶ κενὰ εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐπαρχίας, ἑλλειψὶς κληρικῶν δι' ἱεραποστολὴν, ὡς καὶ διὰ τὸ ναυτικόν... Οὐδεὶς πρέπει νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν κλῆρον—τονίζουσιν οἱ Ἀρχιεπίσκοποι—ἂν δὲν κληθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἡ κλήσις τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ ἔλθῃ ποικιλοτρόπως. Ὅθεν γίνεται ἡ ἔκκλησις αὕτη πρὸς κοινὴν προσευχὴν, ἵνα ὁ Θεὸς φωτίσῃ τοὺς καταλλήλους ὅπως προσέλθουν εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πανεπιστημιακὸν Κέντρον οἰκουμενικῶν σπουδῶν.—Τὸ Πανεπιστημιακὸν Κέντρον οἰκουμενικῶν σπουδῶν ἐν τῷ Οἰκουμένικῳ Ἰνστιτούτῳ τοῦ Bossey θὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας του κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον, ἡ δὲ πρώτη συνεδρία του θὰ συγκροτηθῇ ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτω.

βρίου 1952 μέχρι της 15 Φεβρουαρίου 1953. Τό πρόγραμμα τῶν σπουδῶν τοῦ θὰ περιλαμβάνη τὰ ἑξῆς θέματα: α) Ἱστορία καὶ προβλήματα τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως· β) Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ· γ) Ἡ φύσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐνότης τῆς· δ) Αἱ λουθηρανικαὶ Ἐκκλησίαι· ε) Αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι· ς) Θεολογία τῶν ἱεραποστολῶν καὶ τοῦ εὐαγγελισμοῦ· ζ) Ρεύματα σκέψεως καὶ δράσεως ἐν τῷ συγχρόνῳ χριστιανισμῷ· η) Χριστιανικὴ κριτικὴ τῆς κεφαλαιοκρατίας, τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ· θ) Ἀγιογραφικαὶ βάσεις τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς· ι) Ἀγιογραφικαὶ σπουδαί: ομάδες μελέτης καὶ μεθοδολογίας· ια) Φροντιστήρια ἐπὶ πολλῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω θεμάτων.

Τὸ Πανεπιστημιακὸν Κέντρον ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τεθὲν δ' ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἰνστιτούτου, τελεῖ εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενεύης διὰ τῆς ἐν αὐτῷ Θεολογικῆς Σχολῆς. Σκοπὸς τοῦ Κέντρου εἶναι ἡ συμβολὴ εἰς τὴν προπαρασκευὴν μιᾶς γενεᾶς ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν διὰ βαθείας γνώσεως τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως, τῆς γενέσεως αὐτῆς, τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς τεθέντων προβλημάτων, οὕτως ὥστε νὰ καταστήσιν ἐν τε ταῖς Ἐκκλησίαις καὶ τῇ χώρᾳ τῶν ἀγαθῶν παράγοντες τοῦ οἰκουμενικοῦ ἔργου. Ἐπιπροσθέτως τὸ Πανεπιστημιακὸν Κέντρον θὰ διευκολύνῃ καὶ τοὺς ὁπωσδήποτε θέλοντας νὰ παρακολουθήσουν σπουδὰς εἰδικὰς ὡς πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ καλλιεργούμενα θέματα.

Μεταξὺ τῶν καθηγητῶν τοῦ Κέντρου συγκαταλέγεται ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου πλευρᾶς ὁ κ. Παῦλος Εὐδοκίμωφ, ὕψηντης τοῦ ἐν Παρισίοις ὀρθοδόξου ρωσικοῦ Θεολογικοῦ Ἰνστιτούτου.

— Κατὰ τὸν λήξαντα Αὐγουστον συνεκλήθη ἐν Lund τῆς Σουηδίας τὸ ἀπὸ πολλοῦ προπαρασκευασθὲν τρίτον παγκόσμιον συνέδριον τῆς ὁργανώσεως Faith and Order (Πίστις καὶ Διοίκησις), ἡτις ἀπὸ τοῦ 1948 ἀποτελεῖ τμῆμα καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Τῆς συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου προηγήθη εὐρεία φιλολογία περὶ τῶν κατ' αὐτὸ μελόντων νὰ συζητηθοῦν θεμάτων, ἅτινα ἀνάγονται εἰς τὴν πίστιν, δηλ. τὸ δόγμα, καὶ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας. Μεταξὺ τῶν κυκλοφορησάντων σχετικῶν βιβλίων ἐξαίρονται ἰδίᾳ δύο, πραγματευόμενα τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν Οἰκουμενικὴν κίνησιν θεμελιώδη προβλήματα, ταῦτα δ' εἶναι τὸ περὶ τῆς «φύσεως τῆς Ἐκκλησίας» τοῦ R. Newton Flew (The Nature of the Church) καὶ τὸ τῆς «Διομολογιακῆς Κοινωνίας» διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Θ. Εὐχαριστίας» (Intercommunion) τῶν D. Baillie καὶ G. Marsh. Ἡδὴ κατὰ τὸ Συνέδριον τοῦ Ἐδιμβούργου (1937) παρετηρήθη, ὅτι αἱ ρίζαι αἱ χωρίζουσιν τὸν Χριστιανικὸν κόσμον, εὐρίσκονται εἰς τὰς διαφορετικὰς ἀντιλήψεις περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας. Περὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θέμα ἀσχολεῖται τὸ πρῶτον ἐκ τῶν βιβλίων τούτων, περιέχον μελέτας ἐξεταζούσας τὸ περὶ Ἐκκλησίας δόγμα ἀπὸ πάσης πλευρᾶς: Καθολικῆς, Ὀρθοδόξου καὶ Προτεστάντικῆς. Τὸ ἕτερον βιβλίον περιέχει τέσσαρας μελέτας ἐπὶ τοῦ ἐξεταζομένου θεματος, τοῦ ὁποίου τὴν ὀρθόδοξον ἀποψιν ἐκθέτει ὁ Ρώσος καθηγητῆς Γ. Φλορόβσκη. Ἐπὶ τοῦ θεματος τούτου διετυπώθησαν αἱ ἑξῆς ἀρχαί:

1) Τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν εἶναι Ἐκκλησία καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ ἀποφευχθῇ πᾶσα κοινὴ λειτουργία κοινωνίας τῶν μελῶν.

2) Οὐδεμία, πάντως, τελετὴ πρέπει νὰ προβληθῇ «ὡς ἐνσωματοῦσα κοινωνία τοῦ Συνεδρίου» ἐφ' ὅσον μειονότητες τινες δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ μετάσχουν διὰ λόγους συνειδήσεως.

3) Ὅδηναι ἐν σχέσει μετὰ τὴν παρακολούθησιν τοιούτων τελετῶν εἶναι ζήτημα μιᾶς ἐκάστης τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ τῆς ἀτομικῆς συνειδήσεως τῶν μελῶν, οὐχὶ δὲ τοῦ Συνεδρίου.

Ἔνεκα τούτων προϋτάθησαν διάφοροι λύσεις:

α) νὰ τελεσθοῦν συγχρόνως χωρισταὶ τελεταὶ κοινωνίας (λειτουργίαι) διὰ τὰς διαφόρους ὁμολογιακὰς ομάδας. β) νὰ γίνονιν τελεταὶ εἰς ὥρας ἰδιαίτερας διὰ τοὺς μὴ δυναμένους νὰ μεταλάβουν, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ παρακολουθοῦν. Ὡς γενικὰ δὲ συμπεράσματα ὡς πρὸς τὰ δύο θέματα διετυπώθησαν τὰ ἑξῆς δύο: 1) «Πᾶσαι αἱ μετέχουσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Ἐκκλησίαι πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουν, ὅτι ἐν τινι ἐννοίᾳ μετέχουν ἐν τῇ πραγματικότητι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ». 2) «Εἶναι φανερόν, ὅτι οἱ μετέχοντες τῶν τοιούτων συνεδρίων κληρικοί, μετὰ τὸν κίνδυνον παρεξηγήσεως καὶ ἀπώλειας δημοτικότητος, πρέπει νὰ εἶναι σταθεροὶ ἐν τῇ ἀρνήσει τῶν νὰ συμβιβάζουν ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἰδικαὶ τῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μεγαλυτέρας ἀξίας παρὰ ἡ ὁρατὴ ἐνωσις».

ΔΙΑΦΟΡΑ

Αἱ πρῶται ὀρθόδοξοι ρωσίδες θεολόγοι. Αἱ πρῶται ἀποπερατώσασαι τὰς σπουδὰς τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας, τὰς ὁργανωθείσας ἀπὸ τοῦ 1949 ὑπὸ τῆς ἐν Παρισίοις ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐξαρχίας καὶ τοῦ ἐν Παρισίοις ὀρθοδόξου ρωσικοῦ Θεολογικοῦ Ἰνστιτούτου, ἐξέθηκον ἐν ἄρθρῳ τῶν δημοσιευθέντι ἐν τῷ παρισινῷ ὀρθοδόξῳ θρησκευτικῷ ρωσικῷ περιοδικῷ «Ρωσικὴ Σκέψις» τὰς ἀπὸ τῶν σπουδῶν τῶν ἐντυπώσεις.

«Ὁ ἀνέκφρατος πλοῦτος καὶ ἡ ποικιλία τῆς θεολογικῆς ὕλης—γράφουν μετὰξὺ ἄλλων—μᾶς ἀπέκαλυσαν τὰς φάσεις τῆς ἀναπτύξεως τῆς χριστιανικῆς σκέψεως, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς δισχιλιετοῦς ταύτης διδασκαλίας, ἡτις διεμόρφωσε καὶ ἐνέπνευσε τοὺς πιστοὺς. Τὰ γεγονότα διέψευσαν τὴν γενικὴν παραδεδομένην ἰδέαν ὅτι αἱ θεολογικαὶ σπουδαὶ εἶναι προωρισμέναι διὰ μόνους τοὺς κληρικούς. Τούναντίον, ἡ θεολογία ἐνέχει καὶ πρακτικὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς πολὺ ὀλίγοι κατανοοῦν. Ὁ σκοπὸς τῶν θεολογικῶν τούτων σπουδῶν δὲν εἶναι μόνον ἡ διδασκαλία τῶν διαφόρων θεολογικῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἡ ἀφύπνισις τῶν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἀνθρώπων καθευδόντων θρησκευτικῶν συναισθημάτων. Οἱ ὀφθαλμοὶ διανοίγονται, ἀρχίζει τις νὰ παρατηρῇ ὅτι προηγουμένων δὲν ἔβλεπε, τελεῖται μία ἀναθεώρησις τῶν ἀξιών, εὐρύνεται ὁ ὀρίζων καὶ ὅλως νέαι σχέσεις δημιουργοῦνται πρὸς τοὺς ἄλλους, πρὸς τὴν ζωὴν καὶ πρὸς ἑαυτόν...».

Ἡ πρώτη αὕτη ὁμάς τῶν θεολόγων φοιτητριῶν ἤρξατο θερμῶς συνιστῶσα εἰς τὰς νεαρὰς ρωσίδας νὰ ἐγγράφονται εἰς τοὺς κύκλους τούτους τῶν θεολογικῶν σπουδῶν, «διότι ἡ γυνὴ καλεῖται νὰ προσδώσῃ βάθος εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καθ' ὅλου δημοσίαν ζωὴν». Ἐκφράζουσα δὲ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς διδασκάλους τῆς, βεβαίῳ αὐτοὺς ὅτι «τὸ ὑπ' αὐτῶν συντελεσθὲν ἔργον δὲν ἐτελέσθη ἐπὶ ματαίῳ».

Τὸ Ἰσραὴλ καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ. Ἡ «Ἑβραϊκὴ Ἔστις» (11 Ἰουλ.) ἀνέγραψεν εἰδησίν τῆς ἐκ Νέας Ὑόρκης, ὅτι ἡ ἐν τῷ ΟΗΕ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραὴλ ἐν ἐγγράφῳ τῆς πρὸς τὴν Ἀρχιγραμματεῖαν τοῦ Ὄργανισμοῦ ἀνεκοίνωσεν ἀπόφασιν τῆς Ἰσραηλικῆς κυβερνήσεως ὅπως μεταφέρῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, θεωροῦσα τὸ σχέδιον τῆς διεθνοποιήσεως τῆς πόλεως ὡς ὀριστικῶς ἐγκαταλειφθὲν μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου Κηδεμονιῶν ὅτι τοῦτο τυγχάνει ἀνεφάρμοστον.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Ἰσραὴλ περὶ ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ἐν Ἱερουσαλήμ ἡ κυβέρνησις τῆς Συρίας ἔσπευσε νὰ καταγγείλῃ εἰς τὸν ΟΗΕ ὡς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Ἰσραηλικὴ κυβέρνησις προσπαθεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν μὴ σεβόμενη τὰς διεθνεῖς συμφωνίας, καθ' ἃς ἡ Ἱερουσαλήμ δέον νὰ παραμείνῃ ὡς διεθνὴς πόλις.

Ειδήσεις ὁμως τῆς 23 Ἰουλ. ἐξ Οὐάσιγκτων ἀναφέρουν ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἐδημοσίευσεν τῇ 22 Ἰουλ. ὑπόμνημα, ἐν ᾧ δηλοῦται ὅτι δὲν εὐνοεῖ τὴν μεταφορὰν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἐκ Τελ Ἀβιβ εἰς Ἱερουσαλὴμ. Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ἐπιδιοθέν εἰς τὴν ἑβραϊκὴν κυβέρνησιν τῇ 9 Ἰουλίου ἐδήλου εἰς αὐτὴν ὅτι ἡ κυβέρνησις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἀποδοκιμάζουσα τὴν εἰς Ἱερουσαλὴμ μεταφορὰν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ἐμμένει εἰς τὸ ὅτι εἰδικὸν διεθνὲς καθεστὼς δέον νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν πόλιν, παρέχον προστασίαν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, παραδεκτὸν δὲ ὑπὸ τε τοῦ Ἰσραὴλ, ὑπὸ τῆς Ἰορδανίας καὶ ὑπὸ τῆς διεθνούς κοινῆς γνώμης.

Ἡ ἐν Lund Σουηδίας Παγκόσμιος Συνδιάσκεψις πίστεως καὶ τάξεως. Αὕτη συνεκροτήθη τῇ 15-29 ἡξάντος Αὐγούστου, μετέσχον δ' αὐτῆς περὶ τοὺς 250 ἐπίσμοι ἀντιπρόσωποι ὀρθόδοξοι, ἀγγλικοὶ, λουθηρανοὶ, διαμαρτυρούμενοι καὶ παλαιοκαθολικοὶ, ἱσάριθμοι δ' ὑπῆρξαν καὶ οἱ ἀνεπισήμως παρακολουθήσαντες τὰς ἐργασίας τοῦ συνεδρίου. Τοῦτου προήδρευεν ὁ πριμὰτος τῆς Ἐκκλησίας Σουηδίας Ἀρχιεπίσκοπος Yngve Brilioth.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰωάννου Ν. Καρμίρη Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὰ τρία ἀρχαῖα Οἰκουμενικά Σύμβολα. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ «Τὰ δογματικά καὶ συμβολικά μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας». Ἀθῆναι 1952 (σελ. 79).

Ἰωάννου Γρ. Τιμαγένης, Θεολόγου, καθηγητοῦ τῆς Ἀναργυρείου καὶ Κοργιαλενείου Σχολῆς Σπετσῶν, Ἱερὰ μονὴ τῆς Θεοτόκου τῶν Κλειστών. Ἐγκρίσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰακώβου. Ἀθῆναι (σελ. 29, μετ' εἰκόνων τῆς μονῆς).

Π. Ν. Τρεμπέλα Ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον. Ἐκδόσεις Ἀδελφότητος Θεολόγων ἡ «Ζωή». Ἀθῆναι 1952 (σελ. 685).

Κωνσταντίνου Σ. Λευκωσιᾶτου διευθύνοντος τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν «Ἀπόστολος Βαρνάβας». Ἐλεγχος τῶν Χιλιαστῶν ἢ Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά. Ἐκδόσεις Γραφείου «Θρησκευτικῆς Διαφωτίσεως» τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου. Λευκωσία 1952 (σελ. 77).

G. Dejaiffe, S.I. «Sobornost» ou Papauté? Extrait de la «Nouvelle Revue Théologique». Casterman. Tournai - Paris (σελ. 355-484).

Τζάνου Γουγουτά, ἱερέως, Ἡ χαμπάνα τοῦ οὐρανοῦ. Ψυχοφελὲς βιβλίον. Πρόλογος Κωστή Μπασιᾶ. Ἐκδόσεις «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης». Βόλος 1952 (σελ. 162).

Προσευχητήριον, περιέχον ἱερὰς προσευχὰς εἰς πᾶσαν ἀνάγκην καὶ θλίψιν ψυχῆς, ἐκ τοῦ μεγάλου Προσευχηταρίου Α. Δ. Σίμωνωφ. Ἐγκρίσει τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐκδότης Σωτ. Ν. Σχοινᾶς. Ἐκδόσεις «Ἀγιορειτ. Βιβλιοθήκης». Βόλος 1952 (σελ. 404).

Θεοδώρου Ξύδη, Σελίδες Θεοδοκαρίου. Ἀνάτυπο ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Ἀκτίνες». Ἀθῆναι 1950 (σελ. 9).

Τοῦ αὐτοῦ, Ἰδιόμελα τοῦ Ἐξοδιαστικοῦ. Ἀθῆναι 1950 (σελ. 24).

Τοῦ αὐτοῦ, Ὀμηρικὲς ἀπηχήσεις στὴν ὕμνογραφία. Ἀθῆναι 1950 (σελ. 9).

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ ἀντίθεσις τοῦ λόγου στὴ βυζαντινὴ ὕμνογραφία. Ἀθῆναι 1951 (σελ. 14).

Τοῦ αὐτοῦ, Στιχογραφικὲς παρατηρήσεις στὴν ἐκκλησιαστικὴ ποίησι. Ἀθῆναι 1951 (σελ. 26).

Τοῦ αὐτοῦ, Στιχηρὰ καὶ ἀπόστιχα τοῦ Ἑσπερινοῦ. Ἀθῆναι 1951 (σ. 11).

Τοῦ αὐτοῦ, Ἐξαποστειλάρια. Ἀνάτυπο ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Ἀκτίνες». 1951 (σ. 11).

Τοῦ αὐτοῦ, Ἰδιόμελα καὶ προσόμοια τῶν Αἰνῶν. Ἀθῆναι 1952 (σ. 9).

Τοῦ αὐτοῦ, Δοξαστικά. Ἀθῆναι 1952 (σ. 8).

Jean - Baptiste Massillon, «Sur le petit nombre des élus». Λόγος ἐξελληνισθεὶς καὶ σχολιασθεὶς ὑπὸ Νικολάου Κ. Κασπῆ. Ἀθῆναι 1952 (σελ. 122).

Nicolaus Metropolit von Krutizy und Kolomna, Mitglied des heiligen Synods des Russischen Rechtgläubigen Kirche, Mitglied des Weltfriedensrats, Lasset uns den Frieden verteidigen! Reden und Aufsätze (1949-1952). Verlag des Moscauer Patriarchats. Moscau 1952 (σελ. 135).

Φαίδωνος Ι. Κουκουλέ Ἀκαδημαῖκου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι ὡς παιδαγωγοί. Λόγος ἐκφωνηθεὶς κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐντολῇ τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τῇ 30ῇ Ἰανουαρίου 1951. Βιβλιοθήκη Ἀποστολικῆς Διακονίας (35). Ἀθῆναι 1951 (σ. 20).

Carlo Schmid καθηγητοῦ: Α' Κυριαρχία καὶ ὑπερεθνικοὶ θεομοί. Β' Εὐρωπαϊκὸν Συμβούλιον καὶ ὑπερεθνικαὶ ἀρχαί. Δύο διαλέξεις γενόμεναι εἰς τὴν Πάντειον Σχολὴν τὴν 18 καὶ 20 Μαρτίου 1952. Ἐκδόσεις Ἐπιτροπῆς Δημοσιευμάτων τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν. Ἀθῆναι 1952 (σ. 19).

Κωνστ. Ι. Βουρβέση τακτικοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ Κλασσικὴ φιλολογία ὡς πνευματικὴ ἐπιστήμη. Ἀθῆναι 1952 (σ. 112).

Τοῦ αὐτοῦ, Ἐπισκόπησις τῆς διεθνούς φιλολογικῆς ζωῆς. Παράρτημα τοῦ περιοδικοῦ «Πλάτων», Δελτίου τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων φιλολόγων. Ἀθῆναι 1951 (σ. 307-355).

A. P. Hastoupis Th. D. Ph. D., Lecturer at the University of Athens, The conception of the Messiah in the Apocryphal Literature. Reprinted from «Theologia». Ἀθῆναι 1952. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (σ. 18).

Ἀρχμ. Τιμοθέου Παπαμιχαῆλ Σ. Χ., Μὲ τὸ φίλο τῆς καρδιάς μου. (Σκέψεις - Αἰσθήματα - Αποφάσεις). Ἐκδόσεις «Πελεκάν». Θεσσαλονίκη 1952 (σ. 63).

Βυζαντινοὶ ναοὶ τῆς Πόλεως. Ἐκδόσεις τοῦ ἠθικοθρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Φῶς». Πόλις (σ. 112). — Ὁ λόγος περὶ τῶν ἐν ΚΠόλει βυζ. ναῶν: Ἀγίας Σοφίας, Μονῆς τῆς Χώρας, Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν, Μονῆς τῆς Παμμακαριστοῦ, Πέτρου καὶ Παύλου, Ζωοδόχου Πηγῆς, Ἀγ. Εὐφημίας, Σεργίου καὶ Βάκχου, Μονῆς Στουδίτου, Παντεπόπου καὶ Παντοκράτορος, καὶ περὶ τῆς εἰς τοὺς βυζ. ναοὺς τέχνης.

Μεθοδίου Κοντοστόνου Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν, Κριτικαὶ ἀπόψεις ἀνασκευαστικῶν τῶν εἰς τὸ βιβλίον «Ὁ Θεάνθρωπος» τοῦ Σεβ. Ἀντωνίου - Γρηγορίου Βουτσίνου Ἐπισκόπου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλα ἄρθρα ἀνασκευαστικὰ τοῦ ρωμαιοπαπισμοῦ. Ἀνατύπως ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἁγιοὶ Ἰᾶσον καὶ Σωσίπατρος». Κέρκυρα 1952 (σ. 60).

Polycarp Sherwood O. S. B., Professor of Patrology at the Pontifical Institute S. Anselmo, Rome. An annotated Date - List of the Works of Maximus the Confessor. Ἀνάτυπον ἐκ τῶν «Srudia Anselmiana. Orbis Catholicus» - Herder - Romae 1952 (σελ. 64).

Ἱερὰ Μητρόπολις Κῶ: Διογνώσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κῶ Δωδεκανήσου. 1952 (σελ. 152).

Ἀναστασίου Π. Χριστοφιλοπούλου ἐκτ. καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἑλληνικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Λέκαιον. Τεύχος Α'. Γενικὸν Μέρος. Ἀθῆναι 1952 (σελ. 111).

Στεφάνου Μπολέτση Θύρες αἰῶνων. Ποιήματα. Ἐκδόσεις «Ἡ Δαμασκός». Ἀθῆναι 1952 (σελ. 91).

Κωνσταντίνου Τσάτσου Ἐθνὸς καὶ Κομμουνισμός. Βιβλιοθήκη Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀριθ. 38. Ἀθῆναι 1952. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (σελ. 66).

Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ Ὕμνοι ἐκδιδόμενοι ἐκ πατριαρχικῶν κωδίκων μετὰ προλεγόμενων ὑπὸ Νικολάου Β. Τωμαδάκη τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας τοῦ Ἀθηνῆσι Πανεπιστημίου. Τόμος πρῶτος. Ἀθῆναι 1952 (σελ. κδ'—334, μετὰ φωτοτυπίας χειρογράφου, πίνακος γλωσσικοῦ καὶ γραμματικοῦ καὶ πίνακος τῶν κυρίων ὀνομάτων).

Ἡ θεία Λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀθῆναι 1952. Ὀλόκληρον τὸ κείμενον εἰς μικρὸν σχῆμα τῆς τσέπης, μὲ μικρὰ γράμματα.

Νικολάου Μπερδιάγιεφ Πνεῦμα καὶ ἐλευθερία. Δοκίμιον χριστιανικῆς φιλοσοφίας. Μεταφρασθὲν ἐκ τῆς γαλλικῆς ὑπὸ Μητροπολίτου Σάμου Εἰρηναίου. Ἀθῆναι 1952 (σελ. 366).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐπιστολαί, ἄρθρα, βιβλία, περιοδικὰ καὶ φύλλα ἐπ' ἀνταλλαγῇ: Περιοδικὸν «Ἐκκλησία» Μοσχονησιῶν 12α, Ἀθῆνας 8 (Τηλέφ. 82-219).

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται, δέον δὲ νὰ εἶναι ἀπολύτως εὐανάγνωστα καὶ γεγραμμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὄψεως τοῦ χάρτου.

Χρηματικὰ ἐμβάσματα διὰ τὴν «Ἐκκλησίαν» καὶ τὴν «Θεολογίαν»: Πρὸς τὸν Διαχειριστὴν τῆς «Ἐκκλησίας» Φιλοθέης 19, μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθῆνας (Κ).

Πᾶσα μεταβολὴ διευθύνσεως δέον νὰ ἀνακοινουῖται ἀμέσως εἰς τὴν διεύθυνσιν: (Περιοδικὸν «Ἐκκλησία» Φιλοθέης 19, Ἀθῆνας, Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς), σημειουμένης ἀπαραιτήτως τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἡ μετάθεσις. Ἄλλως ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν.

Παρακαλοῦνται τὰ Γραφεῖα τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων, ὅπως ἀνακοινῶν εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν» τὸ ὄνομα ἐκάστου χειροτονουμένου καὶ τὴν τοποθέτησίν του, ὡς καὶ πᾶσαν μετάθεσιν ἱερέως, ἢ λόγῳ θανάτου πληρῶσιν ἱερατικῆς θέσεως.

Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον ἱερ. Μητροπόλεως Παραμυθίας: Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἀποσταλέντος ἡμῖν καταλόγου ἱερῶν.—Αἰδ. Δ. Χατζῆν, Λαγκαδῶν· Α. Κόντον, Ἀμφισσῶν· Α. Τεργίτην, Γερακιᾷ Δομοκοῦ· Α. Μπίκον, Ἀργος· Α. Σκορδέλλην, Κρήνην Χαλκιδικῆς· Α. Ραμανδάνη, Καποχώραν Κασσάνδρας· Γ. Δημητρίου, Σελιανίτικα· Σ. Κουρουσην, Ἐνταῦθα· Τ. Ζουνίδην, Κωνσταντία Ἀλμωπίας· Π. Τσώτσον, Κόμανον Ἐρδαιάς· Σ. Τζήκην, Ζέφυβι Ἐδέσσης· Α. Τοῦλιον, Σκοπιὰν Φλωρίνης· Β. Παπαβασιλείου, Μαυριάν· Δ. Λεοντάρη, Καστράκιον Βάλτου· Α. Αἰγδαν, Μεσάριστα Μεσολογίου· Χ. Σταυρόπουλον, Βαλτέσιον Μαντινείας· Β. Πετσίνην, Τερψιθέαν Ναυπακτίας· Κ. Νασιώτην, Βοδόδην Αἰγίου ἐνεγράφητε· φύλλα αἰτηθέντα ἀπεστάλησαν.—Αἰδ. Α. Μιχαλόπουλον, Δίβρην, Ε. Μενδρινόν, Μέσα Γωνιά, Θήραν ἐγένετο διόρθωσις· φύλλα ἀπεστάλησαν· Αἰδ. Ε. Φυτικόπουλον, Κισσό· Βόλου· Ν. Ζήκον, Πριόνια Γρεβενῶν· Κ. Γωγοβίτην, Ἀλμυρὸν· Χ. Γκαλίτσον, Βέρροισιν· Χ. Μουστάκαν, Ρόδον· αἰτηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν.—Αἰδ. Χ. Παπαθανασίου, Πέτρικον Ναυπακτίας· Α. Σαρκήνην, Φούρνους Ἐρμιονίδος· Ι. Κοῦγιαν, Πέντε Ἐκκλησίαις· Δ. Μπεζαίτην, Στύλιν Δωριδος· Κ. Παππάν, Βρυσοῦλαν Φιλιατῶν· Ν. Στεφανῆνην, Μαρτήσιον Πάρου· Γ. Σουπιόν, Μοῦδρον Λήμνου· Κ. Πετρόπουλον, Κομπηγάδιον Πατρῶν· Ι. Χειμωνάκη, Μάνδραν Ξάνθης· Γ. Τσιλάκη, Στρογγυλοβούνιον Μεσολογίου· Ν. Οὐδατζῆν, Σαρπὶ Λήμνου· Π. Παρασκευόπουλον, Γκέρπσι Καλαβρύτων· διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθησαν· ζητηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν.

Τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας» θὰ ἐκδοθῇ διπλοῦν τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐ. ε.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ, ὡς κατωτέρω ἐκτίθενται, κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ πιστοποιητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου ἱερέως τῆς χηρευούσης Ἐφημεριακῆς θέσεως ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ χωρίου Πουλακίδα. 1) Κανονικὰ προσόντα: Ἀμεμπτος βίος, ἥτοι ἀποφυγὴ σαρκικῶν παρεκτροπῶν, χαρτοπαιξίας, οἰνοποσίας, κλοπῆς κ.λ.π. 2) Νομικὰ προσόντα: Ὅσα ὀρίζονται ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθ. 47 καὶ 48 ἄρθροις τοῦ Α.Ν. 2200/40 περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 26 Ἰουνίου 1952

† Ὁ Ἀργολίδος Χρυσόστομος

Ἱερὰ Μητρόπολις Αἰτωλοακαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 63 παράγραφος 1 καὶ 2 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν τοῦ ἱεροδιακόνου τοῦ ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ Ματαράγκας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 21 Αὐγούστου 1952

† Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθεος

Ἱερὰ Μητρόπολις Αἰτωλοακαρνανίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Μπαμπίνῃ ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ «Ἁγίου Νικολάου», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἁρθροῦ 47 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200/1940 «περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἁρθροῦ 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586/1941 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α.Ν. 2200/1940» ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 21 Αὐγούστου 1952

† Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθεος

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσιν τὰς κάτωθι κενὰς ὁργανικὰς θέσεις τακτικοῦ Ἐφημερίου τῶν Ἐνοριῶν: 1) ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Μηνᾶ Θεσσαλονίκης 2) ἱ. Ναοῦ Παναγ. Φανερωμένης - Καλλιθέας Θεσσαλονίκης 3) ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου - Ἐλευθερίων (Χαρμάνκιοι) ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω χηρευουσῶν ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Θεσσαλονικίῃ τῇ 20ῃ Ἰουνίου 1952

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι οὐδεὶς κεκτημένος τὰ προ-

σόντα της Α' κατηγορίας παρουσιάσθη ως υποψήφιος διά την πλήρωσιν της κενής 'Εφημεριακής θέσεως τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίου Μηνᾶ Θεσσαλονίκης, ὡς ἡ ἀπὸ 20-6-52 ἡμετέρα προκήρυξις, ἰδόντες τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 παράγρ. 2, 3 καὶ 47 παράγρ. 2 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα καὶ τῆς ἀμέσου κατωτέρας κατηγορίας ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν 'Εφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ 'Εφημερίου τῆς 'Ενορίας 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίου Μηνᾶ Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικῆς αἰτήσιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω χρευσούσης 'Εφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 20 Αὐγούστου 1952

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὁργανικὴν θέσιν τακτικοῦ 'Εφημερίου τῆς 'Ενορίας 'Ιεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Γραδεμπορίου, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικῆς αἰτήσιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω χρευσούσης ἑφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 8η Αὐγούστου 1952

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Ἱερὰ Μητρόπολις Θήρας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Νόμου 2200/1940 «περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536/45 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὀρθοδόξου ἑφημεριακοῦ κλήρου κλπ.», τὸ ἀρθρον 28 τοῦ Α. Ν. 540/1945 «περὶ ἐκκλησι. ἐκπαιδεύσεως», καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7-10-1946 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ὁρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἑφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ ἑφημερίου νησίδος Ἀνάφης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσι ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30ῇ Αὐγούστου 1952

† Ὁ Θήρας Γεώργιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Κουλούρας, Σελιανιτικῶν καὶ Λόγγου τακτικοῦ ἑφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικά προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ τοῦτο θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Αἴγιον τῇ 25 Ἰουλίου 1952

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀγαθόνικος

Ἱερὰ Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», τὰς διατά-

ξεις τοῦ Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὀρθοδόξου ἑφημεριακοῦ κλήρου κλπ.», τὸ ἀρθρον 28 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησι. Ἐκπαιδεύσεως», καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7-10-1946 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ὁρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἑφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ ἑφημερίου τῶν Ἱερῶν Ναῶν τοῦ Ἀγίου Νικολάου Καναλίου, Ἀγίου Νικολάου καὶ Ἀγίων Ἀποστόλων Κομπιτοῦ - Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἑφημέριοι τῆς ἐν λόγῳ ἑνορίας.

Περισσότερας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἡ παροῦσα κοινοποιηθῆτω μερίμνη τῶν οἰκείων Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων δι' ἀναγνώσεως ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ θυροκολλησεως ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς, καὶ δημοσιευθῆτω εἰς τὰ Περιοδικὰ «Ἐκκλησία» καὶ «Ἀγ. Ἰσῶν καὶ Σωσῆπατρος».

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 16 Αὐγούστου 1952

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Νόμου 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536/1935 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὀρθοδόξου ἑφημεριακοῦ κλήρου κλπ.», τὸ ἀρθρον 28 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 540/1945 «περὶ ἐκκλησι. Ἐκπαιδεύσεως» καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7-10-1946 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ὁρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἑφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ ἑφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Θεοδώρων τοῦ χωρίου Μαγουλάδες Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἑφημέριοι τῆς ἐν λόγῳ ἑνορίας.

Περισσότερας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 26 Ἰουνίου 1952

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἑφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἑφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἀγ. Γεωργίου Τριόδου, 2) Ἀγ. Δημητρίου Σωληναρίου, 3) Μετ. Σωτήρος Βαρακῶν, 4) Παμ. Ταξιάρχων Νεοχωρίου Εὔας, 5) Γεν. Θεοτόκου Χαλβάτσου καὶ 6) Κοιμ. Θεοτόκου Καλαμίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω ἑφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικά πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Καλάμαις τῇ 17ῃ Ἰουλίου 1952

† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἑφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς δευτέρας ἑφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν

Πύλῳ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἄνω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ὑποψηφίου.

Ἐν Καλάμαις τῇ 5ῃ Αὐγούστου 1952

† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος

Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 614 ἐ. ἐ. προκηρύξεως αὐτῆς, συνφῶς τῷ ἄρθρ. 26 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 20 Σεπτεμβρίου ἐ. ἐ. ὑποβάλωσιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χρεουδότης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Νομίων τ. δ. Μονεμβασίας.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 18 Αὐγούστου 1952

† Ὁ Μονεμβ. καὶ Σπάρτης Διονύσιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 615 ἐ. ἐ. προκηρύξεως αὐτῆς, συνφῶς τῷ ἄρθρ. 26 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 20 Σεπτεμβρίου ἐ. ἐ. ὑποβάλωσιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χρεουδότης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Ἱεράκος τ. δ. Ζάρακος.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 18 Αὐγούστου 1952

† Ὁ Μονεμβ. καὶ Σπάρτης Διονύσιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 646 ἐ. ἐ. προκηρύξεως αὐτῆς, συνφῶς τῷ ἄρθρ. 26 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 20 Ὀκτωβρίου ἐ. ἐ. ὑποβάλωσιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χρεουδότης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Γκοριτσᾶς τ. δ. Θερσινῶν.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 28 Αὐγούστου 1952

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ πληρωθῶσιν αἱ κεναὶ θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν ἐνοριακῶν Ναῶν: 1) Ἀγίας Βαρβάρας Βελωτᾶς - Εὐρυτανίας καὶ 2) Ἀγίου Δημητρίου Ἀνθοφύτου - Ναυπακτίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 16 Ἰουνίου 1952

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστόφορος

Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ πληρωθῇ ἡ κενὴ θέσις τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς Μολόχας - Εὐρυτανίας καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1952

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστόφορος

Ἱερὰ Μητρόπολις Σάμου - Ἱκαρίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τὰ ἄρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», 2) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος» καὶ 3) τὸ ἄρθρον 28 τοῦ Α. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» τῆς Κοινότητος Χώρας - Σάμου ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἡμῶν προκηρύξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Λιμένι Βαθέος Σάμου τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου 1952

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας Εἰρηναῖος

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρών καὶ Νιγρίτης

Προκειμένου νὰ πληρωθῶσιν αἱ δύο κεναὶ ἐφημεριακαὶ θέσεις τοῦ ἐν Νιγρίτῃ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου καλοῦνται οἱ βουλόμενοι καὶ ἔχοντες τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος

Ἱερὰ Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν χρεουοισῶν ὀργανικῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἀγίου Νικολάου Σιατίστης θέσις β', 2) Ἀγίου Γεωργίου Ἐρατύρας θέσις β', 3) Ἀγίου Νικολάου Μικροκάστρου, 4) Ἀγίου Δημητρίου Κορυφῆς, 5) Ἀγίου Νικολάου Μεταμορφώσεως καὶ 6) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Κερασῶνος - Σπήλιου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἡμῶν δι' αἰτήσεως τῶν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ προμνησθέντος ὑπ' ἀριθμ. 2200/1940 Α. Ν. προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Σιατίστῃ τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου 1952

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἰάκωβος

Ἱερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῶν χωρίων: 1) Κοιμ. Θεοτόκου Ἀχελινάδος, 2) Ἀγ. Ἀναστασίας, Ἀμαράντου, 3) Ἀγ. Πάντων Ἀνθοῦσης, 4) Ἀγ. Θεοδώρων Βοστίδου, 5) Ἀγ. Μηνᾶ Βανακουλίων, 6) Ἀγ. Ἀθανασίου Βαθυρρεύματος, 7) Κοιμ. Θεοτόκου Γαρδικίου, 8) Κοιμ. Θεοτόκου Γαυρόβου, 9) Ἀγ. Γεωργίου Γερακαρίου, 10) Ἀγ. Παρασκευῆς Γκορφαρίου, 11) Προφ. Ἡλιοῦ Δέσης, 12) Ἀγ. Παρασκευῆς Δοβρόης, 13) Κοιμ. Θεοτόκου Δολιανῶν, 14) Ἀγ. Παρασκευῆς Κρανιάς, 15) Κοιμ. Θεοτόκου Καλλιρρόης, 16) Τιμ. Προδρόμου Καλογρηανῆς, 17) Κοιμ. Θεοτόκου Μεγ. Κερασιᾶς, 18) Γεν. Θεοτόκου Φλιάκας Κερασιᾶς, 19) Ἀγ. Χαραλάμπους Κεραμιδίου, 20) Ἀγ. Γεωργίου Κονισκοῦ, 21) Ἀγ. Νικολάου Καταφύτου, 22) Ἀγ. Δημητρίου Κριτσोटᾶδων, 23) Ἀγ. Νικολάου Λογκᾶς, 24) Ἀγ. Φανερωμένης Λιοπράσσου, 25) Ἀγ. Ἀποστόλων Λειβαδοχωρίου, 26) Μεταμ. Σωτήρος Λαφίνας, 27) Κοιμ. Θεοτόκου Ματουερίου, 28) Ἀγ. Νικολάου Μανδραβελίου, 29) Ἀγ. Παρασκευῆς Νομῆς, 30) Ἀγ. Νικολάου

Νεραϊδοχωρίου, 31) Ἀγ. Γεωργίου Νεραΐδας, 32) Ἀγ. Θεοδώρων Μεγ. Πουλιάνης, 33) Ἀγ. Φανερωμένης Πετροχωρίου, 34) Ἀγ. Νικολάου Παληοκαρυᾶς, 35) Ἀγ. Παρασκευῆς Πύρρας, 36) Ἀγ. Νικολάου Πεύκης, 37) Κοιμ. Θεοτόκου Πλόπης, 38) Ἀγ. Νικολάου Παρασκευῆς, 39) Ἀγ. Χαράλαμπος Ριζαρίου, 40) Ἀγ. Παρασκευῆς Στεφανίου, 41) Ἀγ. Παρασκευῆς Τζιούρτζιας, 42) Ἀγ. Ἀποστόλων Τυφλοσελίου, 43) Ἀγ. Νικολάου Φλαμπουρεσίου, καὶ 44) Ἀγ. Παρασκευῆς Χαλκίδας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ ἔφημερίων», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῶν Α.Ν. 536/45 καὶ 540/45, ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Τρικάλαις τῇ 10ῃ Ἰουλίου 1952

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Δωρόθεος.

Ἱερά Μητρόπολις Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν ὀργανικῶν θέσεων 1) τοῦ ἐν Ἡλιοκάστρῳ Ἑρμιονίδος Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, 2) τοῦ ἐν Τροιζίνι Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, 3) τοῦ ἐν Τακτικουπόλει Τροιζινίας Ἱ. Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, 4) τοῦ ἐν Φούρνοις Ἱ. Ναοῦ τῶν Ταξιάρχων καὶ 5) τοῦ ἐν Μεσαργῶ Αἰγίνης Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 παραγρ. 1 ἔδαφ. δ' τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ ἔφημερίων» ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586/1941 Νομοθετικοῦ Δ[τος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940» ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Ὑδρᾷ τῇ 14ῃ Ἰουλίου 1952

† Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος

Ἱερά Μητρόπολις Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς ὀργανικῆς θέσεως τοῦ ἐν Κρανιδίῳ Ἱ. Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 παραγρ. 1 ἔδαφ. β' τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ ἔφημερίων» ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586/1941 Νομοθετικοῦ Δ[τος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940» ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Ὑδρᾷ τῇ 14ῃ Ἰουλίου 1952

† Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος διακηρύττει, ὅτι προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ξυνιάδος Δομοκοῦ καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 περὶ Ἱερῶν Ναῶν, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Α.Ν. 807/1945, ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Α.Ν. 2200 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως τῶν.

Ἐν Λαμῖᾳ τῇ 22 Αὐγούστου 1952

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὴν αἴτησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου Ἀγίου Νικολάου Ψαχνῶν, ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 63 τοῦ Α. Ν. 2200/40, προκηρύσσομεν ἐκλογὴν πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως Διακόνου καὶ καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν κειμένων νόμων ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως, ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά.

Ἐν Χαλκίδι τῇ 15 Ἰουλίου 1952

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὸ ἐν τῇ Ριζαρείῳ Ἐκκλησιαστικῇ Σχολῇ λειτουργοῦν ἀπὸ 7ετίας Ἀνώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον πρὸς ἄρτιαν μόρφωσιν ἐφημεριακοῦ κλήρου, ἀπαραιτήτου διὰ τὰς σημερινὰς περιστάσεις καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Κοινωνίας, θὰ δεχθῇ περιορισμένον ἀριθμὸν νέων σπουδαστῶν ἐν τῇ Α' τάξει του, κεκτημένων ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ πτυχίον Διδασκαλείου ἢ Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς αὐτὸ δέον νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου αἰτήσιν μετὰ τοῦ τίτλου σπουδῶν, πιστοποιητικοῦ ἐγγραφῆς εἰς μητρεῖα Δήμου, πιστοποιητικοῦ Ἐφημερίου καὶ Προέδρου Κοινότητος περὶ χρηστοῦ ἥθους καὶ ἱερατικῆς κλίσεως, ὡς καὶ πιστοποιητικὸν νομιμοφροσύνης. Ἡ φοίτησις ἐν αὐτῷ εἶναι διετής καὶ οἱ τῶν φοιτητῶν ὑπότροφοι τοῦ Κράτους, τυγχάνοντες ἅμα καὶ ἀναστολῆς προσελεύσεως εἰς τὰς τάξεις τοῦ Στρατοῦ κατὰ τὸν νόμον. Οἱ πτυχιούχοι χειροτονούμενοι ἱερεῖς κατατάσσονται εἰς τὴν β' μισθολογικὴν κατηγορίαν. Μαθήματα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

† Ὁ Διευθυντῆς

Σ. ΜΑΚΡΗΣ

Προμηθευόμενοι διὰ τοὺς Ναοὺς σας
τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νέον

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟ ΜΕΓΑ

ἐξασφαλίζετε διὰ τὴν θ. λατρείαν τὸ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου κηρυχθὲν ὡς τὸ μόνον αὐθεντικὸν λειτουργικὸν κείμενον καὶ συμβάλλετε εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐκδοσιν δλων τῶν λειτουργικῶν βιβλίων.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΜΜΑΝ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος—Κατηχητής

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰαοῦ 1: